MONTAUK REVIZITAT

AVENTURI ÎN SINCRONICITATE

VOL. II
DIN
SERIA *MONTAUK*

PRESTON B. NICHOLS
& PETER MOON

PRESTON B. NICHOLS

&

PETER MOON

MONTAUK REVIZITAT

AVENTURI ÎN SINCRONICITATE

MONTAUK POINT
MONTAUK
SOUTHAMPTON
BROOKHAVEN
FIRE ISLAND
WESTBURY
QUEENS
MANHATTAN
BROOKLYN

LONG ISLAND

CUVÂNT ÎNAINTE

Apariția primului volum din seria Montauk *(Proiectul Montauk: Experimente în timp)* a confruntat majoritatea cititorilor români cu un caz ştiințific excepțional prin ineditul său şi mai ales prin nota de veridicitate a faptelor şi evenimentelor care au fost descrise. Aşa după cum remarcam în nota introductivă a volumului respectiv, subiectul abordat are totuşi tendința să fie integrat cu uşurință la capitolul de science-fiction şi într-adevăr, cel puțin în Statele Unite ale Americii, el chiar aşa este considerat. Prin urmare, Preston Nichols şi Peter Moon sunt felicitați şi intens mediatizați ca doi autori de succes în literatura science-fiction, care au reuşit să publice un volum ce a devenit în scurt timp best-seller. Însă la o privire mai atentă, situația ni se prezintă cu totul altfel. Sunt prezentate destule dovezi (explicații ştiințifice, scheme şi fotografii) care să ne pună cel puțin „pe gânduri" în ceea ce priveşte evenimentele care s-au petrecut la Montauk. În plus, există o multitudine de elemente care „se corelează", urmând un scenariu perfect logic şi oarecum cunoscut în ceea ce priveşte anumite acțiuni secrete ale Guvernului american. Multe dintre astfel de proiecte, cel puțin în ideea lor de bază, au fost demult desconspirate de către diverşi autori (printre care cel mai de notorietate a fost William Milton Cooper), însă faptele care sunt implicate în Proiectul Montauk par să pună totuşi la grea încercare buna credință a omului de rând. Pe de o parte, datorită „educației" ştiințifice profund materialiste şi limitate la nişte concepții şi prejudecăți penibile, iar pe de altă parte datorită unei sistematice „lupte" de a anihila orice tentativă de abordare „neortodoxă" a legilor şi cunoştințelor ştiințifice de până acum. Care sunt metodele cele mai obişnuite pentru a realiza aceasta? De obicei, cei care prezintă idei, teorii, calcule şi demonstrații care tind să clatine eşafodajul de carton al

concepției științifice actuale sunt denigrați și combătuți aprig de majoritatea oamenilor de știință, ridiculizați și chiar amenințați de aceștia, astfel încât „rebelii" să se liniștească. Această „campanie de anihilare" a progresului științific care *deranjează îşi* atinge de cele mai multe ori scopul, întrucât - așa după cum remarca plin de umor unul dintre savanții nonconformiști ai timpurilor noastre -„...este greu să ții piept singur unei haite de lupi care amenință să te sfâșie".

Cei mai mulți dintre cercetătorii, savanții și oamenii de știință contemporani sunt chiar convinși că ei au dreptate în cele ce susțin, fiind dominați de un imens orgoliu științific care le barează practic orice posibilitate de progres. Ei formează un fel de „club" închis, fiind precum orbii care conduc alți orbi, refractari în cele mai multe cazuri la ideile novatoare și geniale care apar și tributari așa-zisei „faime" științifice, diplomelor și titlurilor pe care le dețin.

Alți savanți fac parte din categoria oamenilor de știință „fără coloană vertebrală", întrucât ei preferă să tacă (deși sunt perfect conștienți de unele adevăruri esențiale, care dacă ar fi făcute cunoscute publicului larg, ar distruge poate secole întregi de eforturi sistematice din partea științei, de a implementa în conștiința maselor de oameni ideile materialiste pe care le propagă). Această tăcere este însă justificată prin nevoia de a-și menține slujba pe care o au, salariul pe care îl primesc și, deci, posibilitatea de a-și asigura atât propriul trai, cât și pe cel al familiei lor. Unele cazuri devin însă dramatice, cum ar fi, de pildă, cel al lui Wilhelm Reich, a cărui condiție socială, materială și chiar fizică (el a murit în închisoare) au fost complet distruse de acțiunile conjugate ale organismelor științifice americane cu cele ale departamentului de justiție. Printre altele, savantul austriac descoperise o metodă extraordinară de vindecare a cancerului și evidențiase (prin numeroase aplicații practice) prezența misterioasei energii orgonice, despre care s-a vorbit și în volumul anterior *(Proiectul Montauk: Experimente în timp).* Cazul lui Wilhelm Reich este doar unul dintr-o multitudine care există. Numeroase alte invenții geniale (cum ar fi motorul cu apă, metode energetice

extraordinare, tratamente aparent miraculoase ale unor boli aşa-zise „fără rezolvare” etc.) au fost în mod sistematic fie oprimate prin diferite metode mai mult sau mai puțin dure, fie complet ignorate. Nu întâmplător viața şi activitatea unor savanți de excepție (cum ar fi Nikola Tesla, Viktor Schauberger etc.) sunt în mod deliberat lăsate „în umbră”; în schimb revistele, cărțile şi manualele de specialitate conțin mereu acelaşi tip de informații ştiințifice „de rutină”, fără nici un salt efectiv care să fie spectaculos. De pildă, este deja o evidență aproape pentru toată lumea (şi chiar o concluzie de bun simț, atent demonstrată încă de acum câteva zeci de ani în urmă) că teoria evoluționistă a lui Darwin în ceea ce priveşte ființa umană modernă (homo sapiens) este greşită şi totuşi, publicații occidentale de prestigiu fie refuză să prezinte aceste elemente în mod tranşant, fie continuă să facă „lobby” la aceleaşi inepții ca şi până atunci, în ceea ce priveşte teoria respectivă. La fel, apar numeroase cărți care prezintă în detaliu şi foarte bine documentat numeroase descoperiri cu adevărat uluitoare care au fost efectuate cu mai mult sau mai puțin timp în urmă în diverse părți ale lumii, vizând cele mai diverse domenii ale ştiinței: istorie, arheologie, tehnologie, medicină, biologie etc, dar nimeni nu se grăbeşte în vreun fel să mediatizeze, să analizeze şi să prezinte aceste elemente lumii întregi, deoarece o astfel de acțiune ar fi sinonimă cu restructurarea practic din temelii a aproape întregii cunoaşteri ştiințifice atât a legilor fizice unanim acceptate în prezent, cât mai ales a ideilor despre trecutul omenirii pe această planetă. Aproape toate aceste elemente au o legătură (mai mult sau mai puțin evidentă) cu prezența pe Terra a altor civilizații extraterestre, subiect „fierbinte” pentru puterile politice actuale şi, de asemenea, pentru vârfurile ştiinței conservatoare contemporane.

Tocmai această menținere voită a negării sau incertitudinii unor astfel de descoperiri sau observații uşurează foarte mult ridiculizarea lor (şi, prin urmare, a celor care le prezintă). Conexiunile sunt laborioase şi chiar tentativa de a prezenta doar o foarte mică parte a acestui subiect deosebit de complex ar necesita probabil un spațiu editorial de cel puțin câteva

volume. Din fericire, există foarte multă documentație în domeniu şi cititorul serios şi interesat de adevăr îşi poate selecta cu atenție măcar unele lucrări reprezentative în această direcție. De folos mi se pare aici afirmația unuia dintre foştii preşedinți ai SUA: „..cine cunoaşte adevărul despre istoria reală a omenirii are puterea de a stăpâni viitorul".

Printre aceste lucrări de excepție, menită să arunce o mai mare lumină asupra unor secrete extrem de bine păzite ale câtorva organizații şi grupuri de interese oculte americane este, în opinia noastră, şi volumul al doilea din seria Montauk *(Montauk Revizitat: Aventuri în sincronicitate).* Ceea ce surprinde chiar de la început este uluitoarea bogăție a elementelor de sincronicitate pe care Peter Moon le descrie în amănunțime. Sincronicitățile sau aşa-zisele „coincidențe aparent întâmplătoare" nu reprezintă, de fapt, în esența lor, decât un fel de „deblocare" a unor conexiuni sau elemente de natură cauzală, care se repercutează succesiv prin planurile superioare ale Creației, până la nivelul planului fizic, corelând (de multe ori în mod aparent incredibil) serii întregi de evenimente, ființe umane, fapte sau istorii, ce pot da (pentru cel care este într-adevăr receptiv şi inteligent) un sens coerent întregului ansamblu faptic care este prezentat. Tradiția ocultă afirmă că, atunci când în viața unui om sincronicitățile îşi fac simțită tot mai mult prezența, acest fapt reprezintă un indiciu valoros că ființa respectivă a atins un anumit grad de puritate al intențiilor sale şi că, de asemenea, ea a reuşit să ajungă la un nivel mai avansat de înțelegere a elementelor aparent disparate cu care se confruntă în viață.

Practic vorbind, acest volum este un fel de „dovadă vie" a felului uimitor în care sincronicitățile (sau, altfel spus, *rezonanțele cauzale)* apar şi se manifestă în viața unui om. Desigur, în tentativa lui de a explica mare parte din aceste sincronicități care se corelează cu faimosul Proiect Montauk, Peter Moon face unele observații şi aprecieri personale care nu întotdeauna se raliază cu adevărul istoric sau existențial al elementelor în cauză.

De pildă, unul din exemple este cel în care marele magician

al secolului XX, care a fost Aleister Crowley, este prezentat într-o postură oarecum ambiguă, chiar aproape neutră din punctul de vedere al acțiunilor sale. Însă pentru cel care are solide cunoştințe ezoterice şi inițiatice şi care, în plus, a studiat anumite aspecte secrete despre viața lui Crowley, este evident că acesta a fost unul dintre cei mai mari magicieni negri din istorie. În astfel de cazuri nu mai este potrivit să fim „ponderați" sau „gentili" față de memoria personalității cuiva, ci dată fiind importanța implicațiilor în Proiectul Montauk, este chiar foarte bine să fie prezentat adevărul. Căci nimeni nu mai poate spune că un magician care realizează, de exemplu, ritualuri foarte secrete şi puternice de invocare a marelui spirit malefic al sistemului nostru solar, care este Baphomet; care se identifică el însuşi cu „Bestia 666", care aplică anumite tehnici sexuale orientate profund malefic sau care urmăreşte în mod constant dobândirea controlului şi puterii dominatoare orgolioase chiar asupra Pământului (printre altele, este cunoscut faptul că Aleister Crowley i-a propus la un anumit moment lui Winston Churchill, după începerea celui de-al doilea conflict armat mondial, o variantă magică de a câştiga războiul, dar a fost refuzat de acesta), mai poate fi identificat cu o persoană bine intenționată sau măcar neutră. Puterile magice ale lui Crowley erau relativ mari pentru societățile oculte ale acelor vremuri (el putea să devină invizibil, avea o mare forță de inducție telepatică şi de invocare etc.), dar toate acestea se bazau totuşi pe elemente exterioare, adică *aveau* „intermediari" diferite spirite şi entități subtile malefice, care bineînțeles că îşi cereau şi ele „tributul". Nu este deci de mirare faptul că marele magician a dorit să manipuleze însuşi timpul, fiind practic un promotor al elementelor care au condus în cele din urmă la extraordinarele experimente temporale din cadrul Proiectului Montauk. Totuşi, există anumite „bariere energetice" de protecție care nu pot fi trecute decât de ființe care au ajuns la un înalt grad de puritate a conştiinței şi a maturității lor spirituale. Or, cazul lui Crowley este unul notoriu în ceea ce priveşte felul în care o ființă umană poate să „cadă" în plasa forțelor malefice. În tinerețea sa el a trăit o stare de extaz pe

care, din nefericire, a interpretat-o în mod cu totul eronat ca fiind apogeul trăirilor spirituale (când în realitatea ea caracteriza un nivel de conştiinţă cu mult inferior). De aici şi până la faimoasa lui „alunecare spirituală" nu a mai fost decât un pas, pe care de altfel magicianul l-a făcut foarte repede.

Un alt element controversat care este prezentat în carte se referă la uluitorul plan al staff-ului de la conducerea Proiectului Montauk de a-L ucide pe Iisus Christos şi de a-I preleva o mostră de sânge în vederea „pregătirii" Antichristului în persoana lui Duncan Cameron. Un astfel de plan, din perspectiva unei înţelegeri în ansamblu a felului în care acţionează legile cosmice divine, apare ca fiind relativ pueril şi chiar hilar. Cei care se aflau la conducerea proiectului şi care au luat hotărârea respectivă, nu cunoşteau probabil una dintre legile de bază ale Creaţiei, care este *Legea Intenţiei.* În Manifestare, o intenţie nu poate fi decât bună sau rea (nu putem avea, de pildă, o intenţie neutră). Atunci când două intenţii opuse interacţionează, ceea ce este BUN triumfă întotdeauna. Orbiţi de posibilităţile tehnologice pe care le aveau, factorii de răspundere din cadrul Proiectului Montauk au fost practic complet subjugaţi de tentaţia unor aşa-zise „posibilităţi" fulminante care li se ofereau, rezonând cu aspectele şi forţele negative, malefice, de influenţă subtilă, fără măcar să-şi dea seama de aceasta. Astfel de acţiuni nu rămân însă fără urmări; „valurile" de natură karmică (sau, altfel spus, perturbările pe care ei le-au creat prin desele lor acţiuni haotice în experimentele temporale, la nivelul legii cauzei şi efectului în Macrocosmos) au devenit atât de mari, încât compensarea lor a fost iminentă şi s-a concretizat în dezastrul din Baza Montauk care a avut loc pe data de 12 august 1983.

În ceea ce priveşte ideile despre Antichrist, pe care Peter Moon le expune în acest volum, ele au totuşi o pregnantă notă fantezistă, deoarece ciclurile devenirii în Creaţie nu ţin seama de felul în care noi interpretăm, mai mult sau mai puţin inspiraţi, un fapt, un element, o noţiune etc. În nici un caz, deci, Antichristul nu este doar o „idee" sau un concept pe care noi îl putem modela după cum ni se pare nouă, deoarece el

tinde să devină astfel o noțiune superfluă. Realitatea lui s-a manifestat în decursul istoriei omenirii şi se va manifesta, de asemenea, în viitor, într-o deplină conformitate cu anumite necesități cauzale la nivelul acestei planete. Desigur, însă, că aceste aspecte nu ajung să se petreacă aşa cum şi atunci când vor anumite ființe umane, deoarece ele însele (acele ființe umane) sunt profund tributare aceleiaşi legi imuabile a destinului universal. Acțiunile (dramatice sau nu) de la hotarul dintre marile cicluri temporale ale omenirii sunt echilibrate cu un perfect discernământ divin de puteri şi forțe cosmice ce depăşesc cu mult capacitatea de imaginație a unor simpli oameni, orbiți şi totodată robiți de interesele lor meschine şi ignobile, de stăpânire şi influență a omenirii. Aşa cum în repetate rânduri se subliniază în anumite texte profund spirituale, tot ceea ce urmează să se petreacă la nivelul acestei planete face parte dintr-un imens şi practic inconceptibil plan divin la nivelul minții umane. Desigur că libertatea omului de a alege rămâne inalterabilă, dar această alegere se va reflecta în primul rând ca un vector de influență colectivă şi nu doar ca un impuls necontrolat şi neştiutor al unui grup mic de oameni.

Cheia multor intenții ale celor care au condus (şi care încă mai conduc) Proiectul Montauk rămâne totuşi ascunsă cunoaşterii profane. La aceasta contribuie şi modalitatea fragmentată în care Preston Nichols şi Duncan Cameron „recuperează" piesele „jocului" complex în care au fost incluşi, deoarece memoria le-a fost ştearsă o dată cu evenimentele care au dus la oprirea proiectului, în anul 1983. Cu toate acestea, universul faptic care ne este dezvăluit în legătură cu aceste elemente, de o uluitoare complexitate, devine din ce în ce mai incitant, determinându-ne să aşteptăm cu nerăbdare editarea şi a celorlalte volume din seria Montauk. Provocarea energiei subtile a Timpului rămâne, fără îndoială, o mare enigmă pentru fiecare dintre noi...

DAN BOZARU

PRELUDIU

O zi însorită în Los Angeles permite contemplarea unui masiv lanț de munți către nord. Curios este faptul că, dacă întrebi localnicii cum se numesc acei munți, ei se limitează să te privească cu ochi goi, răspunzându-ți că nu ştiu. Această ignoranță generală care se referă la ceea ce poate fi privit şi admirat practic în fiecare zi ascunde o neştiință încă şi mai mare, referitoare la misterioasa suită de evenimente care s-a petrecut în aceşti munți începând din anii '30.

Numele acestui lanț muntos este San Gabriel Mountains şi poate fi găsit pe orice hartă. Cea mai înaltă culme este Mount Wilson, unde se află plasat Observatorul Wilson. La vest de această culme, chiar în spatele digului Devil's Gate[1] din Pasadena, se află Arroyo Seco, canionul în care a fost lansat faimosul proiect Jet Propulsion Laboratory (Laboratorul de Cercetare a Propulsiei prin Reacție). Misterul începe o dată cu concepția sistemului de propulsie JPL şi cu specialistul în rachete care a ajutat umanitatea să intre în Era Spațială: John Whiteside „Jack" Parsons.

Parsons a studiat la Cal Tech toate informațiile referitoare la posibilitatea construirii unui avion propulsat la fel ca o rachetă. Deşi nu avea o educație superioară, era un chimist autodidact care făcuse deja experimente cu rachete de mici dimensiuni. Parsons i-a informat pe cei de la Cal Tech în legătură cu ideile sale, iar autoritățile ştiințifice locale i-au recunoscut ingeniozitatea. În consecință, a fost înființată o întreagă unitate de cercetare cu scopul de a continua cercetările referitoare la rachete.

Conducerea Departamentului de Aviație Militară al Armatei SUA şi-a manifestat imediat interesul legat de această activitate, încheind un contract cu Jack Parsons şi cu partenerii acestuia. Astfel a apărut Aerojet General Corporation (compania continuă să existe şi astăzi, având în derulare contracte în domeniul apărării active). Prima sarcină primită de

[1] În traducere: Poarta Diavolului.

Parsons şi de compania sa a fost aceea de a dezvolta cercetările referitoare la propulsia de tip rachetă, pentru a permite decolarea unui avion de mari dimensiuni. Deşi studiul se referea la rachete, proiectul a inclus conceptul de „jet"; de aici şi numele de „Jet Propulsion Laboratory".

Cu toate că Parsons nu a fost singurul care a permis intrarea umanității în Era Spațială, contribuția lui în acest domeniu a fost considerată atât de importantă, încât unul din craterele de pe Lună a primit numele lui, în semn de recunoaştere pentru geniul său. Jack Parsons a fost însă mult mai mult decât un specialist genial în rachete. El avea o personalitate extrem de puternică şi de vie şi, mai presus de toate, se ocupa cu ocultismul şi cu magia aplicată. Sfera sa de influență era atât de mare, încât circulau zvonuri insistente (ale căror ecouri se mai aud încă şi astăzi) că ceilalți savanți efectiv îl adorau şi practicau ritualuri stranii sub directa lui coordonare.

În mod evident, toate aceste lucruri au deranjat autoritățile guvernamentale care monitorizau la acea vreme primele cercetări legate de rachete. Geniul lui Parsons, independența filosofiei sale de viață şi imensa sa popularitate în rândul celorlalți oameni de ştiință au fost percepute de nomenclatură drept o amenințare potențială la adresa status quo-ului politic. În consecință, în grupul lui Parsons a fost infiltrat un ofițer din Contraspionajul Forțelor Marine. Aşa cum se întâmplă însă destul de frecvent cu „bâlbâielile" autorităților americane, planul Marinei a dat greş. Se pare că ofițerul infiltrat avea propriile sale planuri. Era un om la fel de genial ca şi Parsons, dar într-un domeniu diferit: psihologia umană.

Acest ofițer de marină studiase cele mai avangardiste şi mai bine păzite înregistrări psihiatrice din Statele Unite. Se pare că în timpul războiului mondial fuseseră desfăşurate tot felul de experimente ciudate, iar acest om avusese acces la ele. O mare parte din aceste cercetări erau legate de narcosinteză. Pacienților li se administra „serul adevărului", după care erau chestionați. Au fost explorate astfel cele mai variate zone ale psihologiei de „frontieră". O parte din aceste studii erau legate

de blocajele mentale şi emoţionale, precum şi de domeniile paranormale. Ele deschideau astfel parţial poarta care permite accesul la nivelul de conştiinţă a extratereştrilor şi la influenţa acestora asupra umanităţii.

Numele acestui ofiţer de marină era L. Ron Hubbard şi el a devenit unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Parsons, participând la şedinţele sale de magie. Activităţile celor doi continuă să fie chiar şi astăzi învăluite în mister, în cea mai mare parte.

La prima vedere, s-ar părea că naşterea rachetologiei americane nu are nimic de-a face cu Proiectul Montauk. O serie de evenimente recente au scos însă la iveală o legătură ocultă între Montauk şi primele începuturi la Jet Propulsion Laboratory. Misterul este foarte profund şi va fi analizat în detaliu în această carte, dar deocamdată ne vom limita să afirmăm că Proiectul Montauk nu ar fi fost conceput niciodată dacă nu ar fi existat legătura dintre Jack Parsons şi L. Ron Hubbard.

Parsons a fost asasinat în anul 1952 de o explozie care a avut loc în laboratorul său. Şase luni mai târziu m-am născut eu (ceea ce nu înseamnă că sunt o reîncarnare a lui Jack Parsons), iar viaţa mea a luat o întorsătură incredibilă, care m-a condus în cele din urmă la porţile lui L. Ron Hubbard, Preston Nichols şi ale soţiei lui Jack Parsons, Marjorie Cameron (artistă, poetă, revoluţionară şi totodată o ocultistă foarte versată). În cea mai mare parte a lor, contactele mele cu aceşti oameni nu au fost planificate în vreun fel (în mod conştient). Totul părea ghidat de o putere superioară, care avea un plan mai presus de înţelegerea noastră.

Prima mea întâlnire cu aceşti oameni remarcabili l-a avut ca subiect pe Hubbard. Relaţia mea cu el a depăşit stadiul unei colaborări de rutină, întrucât am primit de la el numeroase informaţii extrem de secrete. L-am ajutat, de asemenea, să îşi administreze afacerile personale. Dar cel mai important lucru, am învăţat de la el care sunt principalii factori folosiţi la implantarea şi manipularea rasei umane. Dacă nu aş fi beneficiat de această educaţie de lungă durată, nu cred că m-aş

fi putut apropia vreodată de Preston Nichols şi nici nu aş fi putut face față numeroaselor „ciudățenii” psihice care însoțesc orice tentativă de elucidare a misterelor de la Montauk.

Aşa s-a născut lucrarea *Proiectul Montauk: Experimente în timp,* pe care am scris-o împreună cu Preston. Dacă nu aş fi fost inițiat în toate aceste informații secrete, probabil că lucrarea nu ar fi putut fi scrisă vreodată. Este ca şi cum Hubbard mi-ar fi transmis o torță cu misiunea de a aduce lumină asupra Proiectului Montauk, după care m-a condus către o întâlnire dintre cele mai stranii cu soția prietenului său magician, Jack Parsons. Dar această poveste va fi relatată mai târziu. Deocamdată, nu doresc decât să subliniez că evenimentele care au precedat implicarea mea în tot acest demers s-au născut ca rezultat direct al eforturilor celor trei magicieni, pe cât de puternici pe atât de faimoşi.

Şi acum, să începem cu descrierea misterului.

PETER MOON

I

INTRODUCERE

Scrierea cărții *Proiectul Montauk: Experimente în timp* a fost una dintre cele mai tulburătoare experiențe din viața mea. În perioada respectivă am trăit întâmplări dintre cele mai bizare, pe care nu le-am putut aşterne pe hârtie. Printre cele mai interesante experiențe au fost cu siguranță cele trăite alături de Preston Nichols şi Duncan Cameron. Întrucât mi se pun în mod frecvent întrebări legate de aceste două persoane, voi începe prin a descrie pe scurt cine sunt ele.

Preston este considerat un veritabil risc pentru securitatea comunității serviciilor secrete. Personal, nu am nici cea mai mică îndoială că a fost implicat în proiecte oculte ale Guvernului Secret. Pentru cei care îl cunosc, este la fel de evident faptul că a trecut prin şcoala serviciilor secrete, având acces la informații pe care puțină lume le cunoaşte. Preston afirmă că a studiat documente la care nu au acces decât cei care lucrează în sectoarele cele mai secrete ale complexului industrial militar. Deşi singura sa diplomă oficială este cea de inginer, el susține că a obținut echivalentul unui doctorat în fizică, psihologie, teologie şi inginerie. Opiniile sale nu sunt simple păreri personale, ci rezultatul cunoaşterii de vârf la care au acces numai personalitățile cele mai marcante ale comunității ştiințifice.

Dintr-o perspectivă mai personală, Preston este înzestrat cu mult simț al umorului şi cu un caracter foarte puternic, pe care şi-l controlează foarte bine. Are o natură prietenoasă, dar experiența l-a învățat să fie foarte precaut în ceea ce priveşte persoanele cărora le acordă încrederea sa.

Experiențele şi viața sa par să facă parte dintr-un film polițist. Uneori mi se pare că ascunde foarte multe lucruri. Alteori, mi se pare evident că există un scenariu cu mult mai vast din care el nu reprezintă decât o simplă verigă. Viața lui Preston este înconjurată de mistere, din care doar o mică parte mi-au fost revelate personal. Deşi problema este delicată pentru

el, trag speranța că va coopera şi va accepta să îşi scrie cândva autobiografia.

Dacă din cele spuse până acum vi se pare că Preston reprezintă un mister, totuşi el nu reprezintă aproape nimic pe lângă misterul în care este învăluit Duncan Cameron. Acesta reprezintă una dintre cele mai curioase „enigme umane" pe care le-am cunoscut vreodată. Duncan este un om foarte retras, dar poate fi extrem de carismatic şi sociabil atunci când doreşte aceasta. În timp ce Preston vorbeşte în termeni ştiințifici, citând referințe detaliate care pot fi găsite în manualele de specialitate, Duncan face acelaşi lucru dintr-o perspectivă metafizică. Atunci când doreşte, poate fi extrem de elocvent, având în mod evident acces la o cantitate inepuizabilă de informații care pare să provină dintr-o sursă misterioasă. Duncan afirmă că are un coeficient de inteligență de 100. Acest lucru este greu de crezut dacă îl auzi vorbind. Probabil că rezultatul slab se datorează faptului că în timp ce în anumite domenii se dovedeşte absolut genial, de altele nu este deloc interesat. La fel ca şi în cazul lui Preston, sper ca Duncan să scrie într-o bună zi o carte despre el însuşi. La ora actuală este tâmplar de profesie şi lucrează zilnic împreună cu Preston la demonstrarea anumitor fenomene psihice. Se străduieşte din răsputeri să scape de efectele neplăcute ale Proiectului Montauk şi afirmă că şi-ar dori să înființeze o fundație care să ajute victimele acestui proiect.

Cred, de asemenea, cu toată convingerea că Preston şi Duncan au fost supuşi programării de către comunitatea serviciilor secrete. Acest lucru este mai evident în cazul lui Duncan, dar poate fi constatat în cazul tuturor celor care au participat într-un fel sau altul la Proiectul Montauk. După toate aparențele, Preston a reuşit să anihileze în mare parte această programare, deşi nu toată lumea care îl cunoaşte este de acord cu această afirmație.

Au călătorit cei doi în timp?

Nu sunt foarte sigur, dar dacă ar fi să pun un pariu cu cineva imparțial, aş spune că da. Dacă timpul nu este altceva decât o iluzie şi toate posibilitățile se petrec într-un univers sau altul, atunci călătoria în timp are şi ea loc în mod automat.

Convingerea mea profundă este că ne îndreptăm către o eră în care conştiința temporală se va întoarce la ceea ce a fost cândva, cu foarte mult timp în urmă. Duncan şi Preston nu sunt decât nişte pionieri într-un domeniu pe care majoritatea oamenilor l-au lăsat încă neexplorat.

Nu putem să vorbim de cei doi fără a-l menționa şi pe fratele vitreg al lui Duncan, Al Bielek. Acesta nu este doar un om de ştiință şi un metafizician, dar îşi aminteşte cu exactitate că s-a aflat la bordul navei USS Eldridge în timpul Experimentului Philadelphia. Putem crede sau nu această afirmație, dar contactele lui cu comunitatea serviciilor secrete sunt cât se poate de revelatorii în acest sens. Dintre toți cei pe care i-am cunoscut vreodată, Al este cu siguranță persoana cea mai hotărâtă să rezolve conspirațiile care se ascund în spatele Guvernului Secret.

Personal, nu susțin că am contacte cu Guvernul Secret sau că am călătorit în timp, aşa cum au făcut Al sau Duncan, dar am studiat şi am avut de-a face cu problema implanturilor timp de peste 20 de ani. Problema este legată de cunoaşterea de sine şi de descoperirea cauzelor care au stat la baza modului de gândire actual, care nu serveşte totdeauna propriilor interese ale oamenilor obişnuiți. Este un subiect vast, aflat chiar în centrul conspirației cosmice. Au existat numeroase articole şi emisiuni de televiziune legate de răpiri şi implanturi, dar majoritatea celor pe care i-am văzut la televizor nu păreau să ştie prea multe despre adevăratul scop care se ascunde în spatele acestor adevăruri. Pe de altă parte, eforturile lor ajută cu adevărat opinia publică să înțeleagă cât de cât subiectul.

Este aproape inutil să mai precizez că implanturile şi ştergerea memoriei au o legătură directă cu Proiectul Montauk. Dacă nu aş fi avut o experiență atât de vastă în acest domeniu, probabil că nu m-aş fi putut apropia niciodată atât de mult de Preston încât să-i pot relata povestea. De altfel, după ce am editat cartea, el mi-a confirmat faptul că mai mulți alți scriitori au încercat să lucreze cu el, însă fără succes. De îndată ce se lămureau ce conțin poveştile lui, ei se înspăimântau şi renunțau la orice colaborare.

Când am auzit prima oară povestea Proiectului Montauk, m-am simțit intrigat, deoarece Preston prezenta toate semnele de a fi fost supus implantului, fiind o veritabilă stație de emisie vie. Cunoşteam bine efectele implanturilor, din experiență directă, dar nu cunoscusem pe nimeni până atunci care să cunoască tehnologiile respective, cu excepția lui Hubbard. Preston mi-a adus informații noi legate de felul în care sunt programați oamenii, iar viziunea lui era cu adevărat vastă în această direcție. Când am ascultat pentru prima oară povestea, Duncan şi Al se aflau alături de Preston şi m-au ajutat să înțeleg mai bine despre ce este vorba. După ce ne-am despărțit, pe drum mi-a trecut prin minte un gând: „Deci acesta a fost motivul pentru care m-am mutat în Long Island". Era în mod evident un gând străin, care nu făcea parte din procesul meu natural de gândire. Mai târziu, mi-am dat seama că mutarea mea în Long Island s-a produs cu câteva săptămâni înainte ca Proiectul Montauk să ajungă la apogeu, la data de 12 august 1983. Efectele sincronicității operau deja cu putere în viața mea. Aceasta a fost, pe scurt, relatarea felului în care destinul m-a obligat să scriu ce s-a întâmplat la Montauk.

În cartea de față vom încerca să satisfacem anumite curiozități legate de Proiectul Montauk şi să oferim o mai bună perspectivă asupra acestuia, asupra adevărului său relativ şi asupra implicațiilor sale.

Vom începe cu o scurtă discuție despre legende şi despre felul în care sunt asociate acestea cu adevărul. În continuare, voi oferi o cronică a experiențelor mele personale legate de scrierea lucrării *Proiectul Montauk: Experimente în timp.* Nu voi aduce aici o viziune nouă asupra poveştii, dar voi adăuga o serie de relatări elocvente pe care le-am primit între timp de la Preston. Apoi, îl voi lăsa pe Preston să facă o prezentare a evenimentelor uluitoare care s-au petrecut după prima apariție a cărții *Proiectul Montauk: Experimente în timp.* Voi adăuga apoi noi informații care ne-au parvenit între timp. Complotul se adânceşte...

PETER MOON

PARTEA
I
DE PETER MOON

1

LEGENDĂ ŞI MITOLOGIE

Probabil cel mai important lucru pe care trebuie să îl conştientizăm atunci când vorbim de fenomenele de la Montauk este acela că avem de-a face cu „materialul din care sunt confecţionate visele". Pătrundem astfel direct în zona creatoare a conştiinţei. Capacitatea creatoare a oamenilor reprezintă nu numai legătura lor cea mai profundă cu Creatorul, ci şi o funcţie care a dat naştere multor mituri şi legende de-a lungul timpului. Dacă tot discutăm despre acest subiect, este important să delimităm exact ce este o legendă şi care este relaţia acesteia cu adevărul. În diferitele sale lucrări şi emisiuni televizate pe tema miturilor, Joseph Campbell a făcut o serie de comentarii extrem de pertinente pe marginea acestui subiect. Vă voi oferi în continuare o sinteză a lor, privită din perspectivă proprie.

Legendele abundă la toate popoarele primitive. Ele apar de regulă în cultura populară, dând naştere unor eroi de basm şi descriind evenimente aparent fantastice. O legendă nu apare decât dacă există un eveniment demn de reţinut. Cei care determină importanţa sa nu pot fi decât oamenii care au participat direct la evenimentul respectiv, fie supravieţuindu-i, fie lăsându-se impresionaţi de el într-un fel sau altul (de pildă, amuzaţi).

Spre exemplu, dacă un trib primitiv a fost atacat de duşmani şi i-a învins prin curajul unui mare războinic, poveştile care vor începe să circule vor descrie admiraţia oamenilor legată de acel războinic viteaz. În timp, ele se vor transforma într-o adevărată legendă, care îi va atribui războinicului anumite calităţi ieşite din comun. În caz de noi

atacuri, vraciul tribului ar putea chiar invoca spiritul războinicului mort, pentru a le veni în ajutor. Chiar dacă nu am ține cont de implicațiile spirituale ale acestui demers, este cert că avem cel puțin de-a face cu un arhetip asupra căruia s-a concentrat subconştientul colectiv al membrilor tribului, focalizați asupra unui simbol capabil să le amplifice capacitatea de luptă.

Exemplul de mai sus a fost cât se poate de simplu. Legendele pot apărea însă şi în jurul îndrăgostiților, al mamelor, al recoltelor şi al tuturor zeilor care apar în cărțile de mitologie. O legendă poate fi extrem de complexă. Esența ei supraviețuieşte în timp deoarece descrie un aspect cu o valoare intrinsecă, fie legată de supraviețuire, fie din punct de vedere conceptual. Popularitatea şi valoarea în sine a legendei va fi direct proporțională cu maniera în care este povestită ea şi cu surprinderea adevărului.

La prima vedere, în cazul unor personalități de talia lui Buddha sau Christos avem de-a face cu indivizi care au ştiut să prezinte adevărul cu luciditate, dar şi într-o manieră care a fost simplu de înțeles. Ei trăiau direct acest adevăr, motiv pentru care îl putea transmite în cuvinte puține şi într-o manieră directă. Au reuşit atât de bine să facă acest lucru, încât legendele din jurul lor continuă să abunde până astăzi.

Dintr-o altă perspectivă, este interesant de ştiut că în spatele tuturor legendelor şi mitologiilor se ascunde o structură conceptuală regulată şi recurentă. Acest concept a fost cunoscut dintotdeauna de toate culturile şi şcolile misterelor, fiind redat sub diferite nume, printre care şi acela de „Arbore al Vieții”. Mai este numit Cabala, Qabbala, Kabbala sau Sfânta Cabală. Una dintre cele mai bune lucrări pe această temă este Qabbala mistică, scrisă de Dion Fortune.

Relatarea lui Preston Nichols despre Proiectul Montauk ne trimite cu gândul la simbolistica timpului şi la mitul eliberării de limitările acestuia. Această simbolistică joacă un rol important în legende, întrucât este unică. Dacă evenimentele sunt reale sau nu, contează mai puțin. Conceptele şi implicațiile legate de timp care au fost revelate de Preston şi

Duncan sunt complet străine şi incomprehensibile pentru majoritatea oamenilor de rând. Este incontestabil însă faptul că ele trezesc idei şi stări de conştiinţă care merită să fie investigate cu multă atenţie. Şi mai interesant mi se pare faptul că există suficiente informaţii care susţin relatarea celor doi. În mod surprinzător, asemenea informaţii încep să se răspândească tot mai mult, inundându-ne de pretutindeni.

Este foarte important ca rolul legendelor să fie explicat şi înţeles, căci povestea pe care o vom relata în continuare depăşeşte orice imaginaţie şi trebuie plasată într-o perspectivă corectă. Veţi găsi probabil în această carte elemente care vi se vor părea încă de la început ca fiind adevărate, în mod intuitiv. Totuşi, altele vă vor depăşi orice putere de acceptare. Vă reamintesc însă că universul este o structură complexă, iar gândirea noastră general acceptată este extrem de limitată, prin însăşi natura ei. Cartea este o invitaţie adresată cititorului să îşi exerseze puterea gândirii, în speranţa că aceasta va deveni mai puternică şi mai conştientă.

Dacă nu puteţi accepta din start anumite fragmente din această carte, atunci consideraţi-le ca fiind legende şi urmăriţi cel puţin să înţelegeţi semnificaţia care se ascunde în spatele lor. Aceasta este singura manieră în care veţi putea accede la adevărul profund care stă la baza temei abordate aici.

2

CRONICA PROIECTULUI MONTAUK

La data de 31 octombrie 1990, m-am trezit brusc la ora 5.00 dimineața şi am privit pe fereastră. Pe cer se afla un obiect care inițial mi s-a părut a fi o stea căzătoare. În loc să se deplaseze în jos, către pământ, el avansa însă vertical. M-am întrebat imediat dacă aveam în față un OZN, căci meteoriții nu se mişcă într-o asemenea manieră. 15 secunde mai târziu, o altă „stea" a urmat-o pe prima, pe acelaşi traseu. Nu au mai urmat alte „stele". Înainte de această întâmplare nu mai văzusem vreodată un OZN.

O săptămână mai târziu, pe 7 noiembrie, aveam să-l întâlnesc pe Preston Nichols. Ulterior mi s-a spus în nenumărate rânduri că acest gen de experiențe sunt frecvente în viața celor care îl cunosc.

L-am cunoscut pe Preston ca urmare a unei oportunități de afaceri care mă preocupa la vremea respectivă. Fără să insist prea mult, eram interesat de un aparat inventat de el, cunoscut sub numele de Biofiss. Era vorba de un sistem auditiv stereofonic, conceput pentru a echilibra câmpurile electromagnetice din jurul corpului fizic.

Doi dintre prietenii mei mi-au spus că îl pot întâlni pe Preston la şedințele unui grup interesat de psihotronică. M-am prezentat la una din şedințe şi am făcut cunoştință cu el. Cu aceeaşi ocazie, am aflat că subiectul prezentării la şedința respectivă se numea „Transformările pământului" şi urma să fie discutat de cinci persoane diferite. Doi dintre vorbitori s-au dovedit a fi Preston şi Duncan Cameron. M-am aşezat în sală, alături de o altă persoană pe care urma să o cunosc mai târziu: Al Bielek.

Preston a vorbit despre energia orgonică şi despre maniera în care factorii electromagnetici afectează mediul în care trăim. Duncan a oferit o relatare la prima mână legată de felul în care pot fi monitorizate mediumic diferitele funcții ale pământului. Era vorba de un experiment făcut pentru guvernul Statelor

Unite. S-a discutat, de asemenea, şi despre implicarea lui în Experimentul Philadelphia.

Am rămas foarte surprins să-i aud pe cei doi vorbind despre asemenea subiecte secrete. Ştiam şi eu că guvernul era implicat în tot felul de proiecte ciudate, dar eram perfect conştient că despre asemenea lucruri nu se vorbeşte în mod deschis. I-am chestionat în legătură cu acest lucru, iar Preston mi-a răspuns că guvernul este pe punctul de a pierde controlul asupra acestor realități. În timp, oficialii guvernamentali au învățat din experiență că nu-i pot ucide pe toți cei care vorbesc despre asemenea evenimente secrete. În trecut, reducerea la tăcere a oamenilor prin mijloace extreme a creat în jurul acestora o aură de martiri. Preston mi-a dat exemplul lui Morris K. Jessup, cel care a publicat prima relatare referitoare la Experimentul Philadelphia. Jessup a fost găsit mort în maşina lui, explicația oficială fiind aceea de sinucidere. Din păcate pentru guvern, tocmai moartea lui i-a convins pe mulți că povestea relatată de el era demnă de luat în seamă.

Ascultându-l pe Preston, îți dai seama că lumea serviciilor secrete nu mai este ce a fost odată. De altfel, Preston mi-a spus că povestea sa s-a răspândit atât de mult, încât chiar dacă ar muri din cauze naturale, oamenii tot ar bănui un complot guvernamental.

Seara a continuat cu alte discuții despre Experimentul Philadelphia, despre extratereştri şi despre OZN-uri. Toate aceste subiecte erau complet noi pentru mine. Auzisem odată povestea navei USS Eldridge care a dispărut şi a reapărut pe coasta Virginiei, dar nu am crezut o iotă din ea. Nu citisem niciodată nimic în legătură cu acest subiect. Auzeam acum pentru prima dată despre el şi încă de la oameni (Al şi Duncan) care pretindeau că fuseseră implicați direct în acel proiect. Alături de relatarea lui Preston, povestea celor doi oferea mai multă credibilitate întregului subiect.

Seara a fost de-a dreptul electrizantă. Întrebările şi răspunsurile se succedau cu o repeziciune amețitoare. O mare parte din informații mi-au trecut pur şi simplu pe lângă urechi, nefiind capabil să le prelucrez sau să le absorb. S-a discutat de

multe ori despre evenimentele de la Baza Aeriană de la Montauk. Am întrebat dacă exista o carte care să poată fi citită în legătură cu acest subiect, dar mi s-a spus că nu exista.

Mai târziu, am aflat că dacă doream să văd aparatul inventat de Preston, Biofiss, trebuia să fac o programare la trezorierul cercului de psihotronică din Long Island, persoană pe care o voi numi Jewel. Am cunoscut-o chiar în seara respectivă. Câteva zile mai târziu, când am vorbit la telefon cu ea, mi-a spus că a părăsit organizația şi că nu doreşte să mai aibă ceva de-a face cu ea, deoarece Preston este diavolul încarnat, iar Duncan este bolnav mintal. Mi-a dat numărul de telefon al lui Preston şi, foarte curând după aceea, m-am trezit implicat într-o veritabilă telenovelă.

Printr-o stranie coincidență, chiar în duminica următoare am dat nas în nas cu Jewel. S-a dovedit că aveam prieteni comuni şi că aceştia o duceau să servească prânzul. Am aflat mai târziu că în ziua respectivă Jewel şi-a pierdut cunoştința şi a trebuit să o ducă acasă, unde a zăcut mai multe zile la rând.

Preston nu ştia de recentele ei reacții, aşa că s-a dus să o viziteze, în încercarea de a o consola. Evident, nu l-a primit. Mai târziu, Duncan a ținut o conferință în care a demonstrat cu argumente că femeia făcea parte sub acoperire dintr-un alt grup de psihotronică. Nu ştiam ce să mai cred, dar m-am lămurit că psihotronica nu era deloc un subiect plictisitor sau monoton.

Când am ajuns în sfârşit să vizitez laboratorul lui Preston, împreună cu alte câteva persoane, ni s-a făcut o demonstrație a diferitelor componente ale aparatului. Am descoperit astfel că Biofiss era extrem de interesant şi avea o valoare terapeutică certă. Era extrem de relaxant şi mi-a dat o stare de luciditate care s-a prelungit cel puțin 24 de ore după testarea aparatului.

În timpul serii, un domn dintre cei de față a întrebat dacă se putea scrie o carte şi dacă se putea face un film în legătură cu Proiectul Montauk. Preston i-a răspuns că putea să vorbească despre acest subiect, dar la o dată ulterioară. Până la sfârşitul serii, domnul respectiv şi-a pierdut complet încrederea în sine, s-a speriat şi a afirmat că nu doreşte să aibă nimic de-a face cu

întreaga poveste. Mi-a spus că dacă doream, puteam să scriu eu cartea. Când l-am reîntâlnit mai târziu, mi-a spus că nici măcar nu doreşte să discute despre ce s-a întâmplat atunci. Prietena lui mi-a relatat că a fost implicat el însuşi în Experimentul Philadelphia şi că se simte rău ori de câte ori vine vorba despre acest subiect.

Un lucru este cert: aproape toți cei care încearcă să se apropie într-un fel sau altul de acest subiect sfârşesc prin a fi înspăimântați de moarte. Mulți oameni mi-au spus că se simt îngrijorați pentru mine atunci când au aflat că am început să scriu o carte despre Montauk. Alții mi-au relatat că nu pot înțelege de ce dau credit acestei poveşti sinistre şi incredibile. Nu ştiu exact la ce se refereau, dar este cert că se temeau de energiile şi de fenomenele cu care se confruntă zilnic Duncan şi Preston.

Am o natură mai degrabă sceptică, iar la vremea respectivă nu ştiam nici măcar dacă întreaga poveste conține vreun grăunte de adevăr. Mi s-a părut însă o adevărată aventură şi am considerat proiectul cel puțin amuzant pentru o vreme. Chiar dacă povestea nu s-ar fi dovedit adevărată, m-am gândit că era cel puțin un excelent roman de science-fiction, mai bun decât tot ce am citit vreodată în acest domeniu.

După ce am studiat echipamentul lui Preston şi lucrurile aduse de acesta de la Montauk, mi-a devenit clar că Baza Aeriană de acolo era implicată în tehnica implantului. După cum v-am explicat deja în Introducere, am studiat extensiv teoriile lui L. Ron Hubbard legate de implanturi, inclusiv sub supervizarea lui directă. Aş fi putut scrie o carte întreagă despre el, aşa că am inclus o serie de informații în anexă, pentru cei interesați.

Una dintre cărțile cele mai controversate pe care le-am citit vreodată este *Istoria Omului,* scrisă de Hubbard. Autorul descrie în acea lucrare felul în care poate fi folosită electronica pentru a transforma o întreagă societate într-o lume de sclavi. Deşi nu oferă detalii tehnice legate de maniera în care acest lucru devine posibil, Hubbard dă o serie de exemple privind felul în care oamenii pot fi ademeniți pentru a li se implanta anumite

dispozitive electronice.

Evident, Hubbard a fost puternic atacat, adversarii săi citând frecvent din cartea sa pentru a demonstra că este „nebun". Afirmațiile sale depăşesc cu mult capacitatea de credibilitate a jurnaliştilor.

Personal, informațiile prezentate de el mi s-au părut într-adevăr bizare, dar coerente dacă erau aplicate în cadrul prezentat. M-am folosit chiar de ele pentru a scăpa de anumite afecțiuni psihosomatice de care sufeream (i-am ajutat şi pe alții să facă acelaşi lucru), dar nu am reuşit să înțeleg cum le-a descoperit. Mi-a explicat mai târziu că avusese acces la ele pe vremea când lucra ca ofițer al Serviciilor Secrete în Marina Militară, direct din Centrul de Cercetări al Marinei. Nu ştiu dacă acest lucru este adevărat, dar cel puțin este o explicație logică. Dar despre toate aceste lucruri vom mai vorbi în această carte.

Indiferent care este adevărul, este cert că Hubbard îşi depăşea cu mult epoca în ceea ce priveşte teoria implanturilor. La ora actuală subiectul a devenit o adevărată modă, fiind discutat cu regularitate la toate televiziunile.

Descoperirea lui Preston şi a poveştii referitoare la Proiectul Montauk a venit ca o completare la ceea ce aflasem despre Hubbard şi despre unele aplicații mai bizare ale electronicii. Noile informații le completau pe cele vechi şi îmi răspundeau la multe întrebări. Păşeam pe un teren care îmi era deja familiar, iar temerile celorlalți nu păreau să mă afecteze deloc.

În ianuarie 1991 am participat la o conferință pe tema OZN-urilor ținută de Bill Knell la o bibliotecă publică din Long Island. Întrucât ştiam că studia de mai multă vreme problema, la sfârşitul conferinței am aşteptat ca toată lumea să plece, după care i-am spus că intenționez să scriu o carte împreună cu Preston. Spre surpriza mea, mi-a spus că auzise de Preston şi că ideea era minunată, dar dacă doream să scriu o carte cu adevărat bună, trebuia să-l conving pe Preston să-mi prezinte alte zece persoane implicate în Proiectul Montauk. Numai aşa va putea deveni întreaga poveste credibilă.

Câteva luni mai târziu am făcut cu Preston un contract de

colaborare pentru a scrie cartea. A rămas surprins de sfatul lui Bill, dar mi-a spus că nu ştie la cine mă refer. Am aflat între timp că atunci când vine vorba de acest subiect, buzele lui Preston sunt complet sigilate. Foarte mulți dintre aceşti oameni (pe o parte dintre ei i-am şi cunoscut între timp) nu doresc să vorbească despre proiect sau să fie asociați în vreun fel sau altul cu el. Am înțeles cu această ocazie că va fi mult mai uşor şi că va dura mult mai puțin dacă voi scrie exclusiv despre relatarea lui Preston. În caz contrar, aş fi pierdut foarte mult timp şi aş fi avut cheltuieli extrem de mari, în condițiile în care - oricum - investigarea evenimentelor de la Montauk îmi lua aproape tot timpul de care dispuneam.

Această experiență m-a învățat însă un lucru important: revelarea oricărui proiect de o asemenea anvergură este îngreunată de propaganda specialiştilor în contrainformații. Orice noutate pe care o auzi în legătură cu acest gen de subiecte trebuie privită cu suspiciune. Mulți oameni afirmă într-o zi ceva, iar a doua zi cu totul altceva. Evident, toate acestea revelează existența unor secrete bine păzite şi faptul că cineva are ceva de ascuns. La o scară mai mare, putem considera situația ca pe o dovadă a decăderii universului în care trăim, pe un nivel de conştiință inferior.

În sine, scrierea cărții s-a dovedit mai uşoară decât înțelegerea diferitelor teorii lansate de serviciile secrete. Am înregistrat pe bandă magnetică relatarea lui Preston, întrucât nu am putut înțelege pe deplin ce avea de spus acesta, îndeosebi în ceea ce priveşte aspectele tehnice. Am ascultat apoi şi am transcris fiecare cuvânt pe care l-a rostit el, reluând întreaga poveste până când mi-a devenit din ce în ce mai clară şi am realizat că este în întregime plauzibilă. Am început chiar să visez despre călătoriile în timp şi am trăit o serie de experiențe subiective, absolut spectaculoase.

Preston m-a sfătuit să mă duc la baza de la Montauk însoțit de un medium cu puteri psihice. Mi-a spus că va fi interesant de văzut ce se va întâmpla. M-a sfătuit însă insistent să nu mă duc singur.

Deşi cunosc multe persoane înzestrate cu puteri psihice, nu

am putut găsi pe nimeni care să accepte să meargă cu mine la Montauk. Unii erau prea ocupați, în timp ce alții nu doreau pur şi simplu. În cele din urmă, l-am convins pe Howard Metz să meargă cu mine. Howard este un polițist pensionat şi un foarte bun cunoscător al fenomenelor psihice. Este specializat în piramidologie şi a fost citat în cartea extrem de populară a lui Charles Bertlitz referitoare la Triunghiul Bermudelor. Am făcut împreună drumul de două ore şi jumătate până la Montauk şi ne-am lăsat documentele de identitate în maşină.

Când te apropii de bază, este imposibil să nu observi turnul de transmisie al acesteia. Prezența lui are efecte cu totul particulare asupra psihicului tău, îndeosebi atunci când suflă vântul, scoțând toate acele sunete subtile. Personal, transmițătorul mi s-a părut de-a dreptul respingător, întrucât îmi evoca sentimente tragice şi tot felul de orori. Părea să fie un instrument malefic.

Ne-am apropiat de bază dinspre latura sudică, unde am observat o clădire complet demolată, dar într-un mod cât se poate de ciudat. Era arsă în întregime, dar ruinele ei erau intacte. Nu părea să fi fost distrusă cu ajutorul explozibilului. La întoarcere, i-am vorbit lui Preston despre ea. Mi-a răspuns că, potrivit legendei, era casa distrusă de Junior (Bestia).

Legenda este bizară, dar pare să aibă o legătură cu observațiile mele asupra acelui loc sinistru.

Ne-am plimbat o vreme în jurul bazei, căutând orice dovadă care mi-ar fi putut servi ca documentație. Era evident că baza fusese cândva activă, dar nimic spectaculos nu mi-a reținut atenția. Am găsit doar rămăşițele unui giroscop Sperry. Pe când le ridicam de jos, un paznic ne-a tăiat calea. Nu părea deloc prietenos şi s-a uitat imediat să vadă ce țin în mână.

- Ce sunt acelea?, m-a întrebat.

- Nişte resturi, i-am răspuns eu.

Mi le-a luat imediat şi a început să le studieze. În cele din urmă, m-a întrebat dacă le doream. I-am răspuns cu nu mă interesează în mod deosebit şi că le voi arunca. Era evident că nu aveau nici o valoare, dar paznicul se temea totuşi că ar putea avea. A insistat să părăsim baza.

Pe când ne îndreptam către ieşire, am intrat în clădirea transmițătorului pentru a verifica dacă există într-adevăr urmele forței de care mi-a vorbit Preston. Într-adevăr, existau şi nu erau deloc neglijabile. Locul părea complet devastat, ca şi cum pe acolo ar fi trecut o forță masivă, cu o natură neregulată.

Înainte să ne întoarcem, ne-am oprit să cinăm, iar eu m-am confruntat cu un nou element de sincronicitate legat de Montauk. Ospătarul care ne-a servit era un tânăr pe nume Mirko şi provenea dintr-o țară care se mai numea încă pe atunci Yugoslavia. Deşi nu auzise niciodată de Proiectul Montauk, ne-a spus că îl cunoaşte pe custodele de la Muzeul Tesla din Belgrad şi că intenționa să traducă o serie de materiale ale acestuia care nu apăruseră niciodată în limba engleză. Nu reuşise până atunci să îşi ducă la bun sfârşit intenția, din cauza războiului care izbucnise în zonă. Întâlnirea cu el mi s-a părut destul de bizară, căci majoritatea americanilor nici măcar nu au auzit de Tesla, ca să nu mai vorbim de cei capabili să îi înțeleagă opera. Cât de mari puteau fi şansele să întâlneşti o asemenea persoană în apropiere de Montauk?

La scurt timp după ce ne-am întors din Montauk, m-am dus la o întâlnire de grup acasă la Howard. Am fost abordat acolo de o persoană pe care o voi numi domnul X. Dorea să ştie cum merge cartea. Interesul lui mi s-a părut destul de ciudat. M-a tras atunci deoparte şi mi-a spus în particular că fusese implicat în negocierile de securizare a Scaunului de la Montauk. Când i-am povestit soției mele despre ciudata întâlnire, aceasta mi-a spus că trebuie să fi fost implicat în negocieri cu extratereştrii. Nu mă gândisem la acest lucru, dar observația ei mi s-a părut pertinentă. Omul mi-a mai spus că fusese coordonator pentru o parte însemnată a proiectului de la Montauk.

Domnul X dorea să-mi povestească despre implicarea lui, aşa că am aranjat o întâlnire în Amityville. Aici, m-a informat că avusese o sumedenie de contacte cu ambele părți implicate în proiect. Se pare că avea prieteni care doreau ca informațiile să fie făcute publice. Evident, existau şi destui oameni din

complexul militar industrial care nu doreau ca aceste informaţii să fie revelate. Mi-a spus că se simţea prins la mijloc şi că întreaga poveste îl făcuse să-şi piardă somnul. La un moment dat, a început să bată în retragere şi mi-a spus că este prea înfricoşat ca să mai povestească ceva din ceea ce ştia.

În mod evident, ceva îl apăsa. În anumite momente, părea că îşi calculează în mod deliberat cuvintele pentru a mă speria. Cred că se afla sub influenţa unui program implantat. Discursul şi comportamentul lui îmi arătau că nu era el însuşi. În realitate, omul părea simpatic şi bine înzestrat intelectual.

Acest comportament ezitant este simptomatic pentru ceea ce am ajuns să numesc „personalitatea de tip Montauk". Toţi cei implicaţi în proiect au personalităţi distincte de cele ale omului de rând. Nu cred că este vorba de o schizofrenie obişnuită, ci mai degrabă de un tip de programare. Schimbările de personalitate nu apar decât atunci când vine vorba de subiecte precum OZN-urile, controlul minţii sau Proiectul Montauk.

Domnul X a continuat să-mi explice apoi anumite aspecte care au dus la iniţierea Proiectului Montauk dar vom discuta mai târziu despre acestea. Se vedea că este un cunoscător şi s-a dovedit că este un agent dublu. Ulterior, am făcut o serie de verificări legate de el şi am descoperit numeroase aspecte care păreau să ateste ipoteza că avusese într-adevăr o experienţă reală legată de Montauk.

Întâlnirea cu domnul X a fost un nou incident care mi-a confirmat credibilitatea informaţiilor (noi pentru mine) legate de Proiectul Montauk. Treptat, am cunoscut şi alte persoane care susţineau că fuseseră implicate în proiect, precum şi unele despre care mi se spusese că au fost implicate, dar care nu doreau să recunoască acest lucru.

După întâlnirea cu domnul X, evenimentele au început să se precipite. Am început să visez entităţi întunecate şi Oameni în Negru. Se pare că cineva încerca să mă sperie cu ajutorul unor instrumente psihice. Nu a reuşit însă. O ameninţare nu înseamnă altceva decât o ameninţare. Dacă doreau să mă oprească din munca mea, trebuiau să mă atace în persoană. Speram chiar să îl prind pe cel care ar fi făcut o asemenea ten-

tativă, obținând astfel cea mai bună dovadă a povestirii mele.

Următorul eveniment s-a petrecut în timpul unei convorbiri telefonice cu o vindecătoare mediumică pe care o cunoşteam. Mi-a spus că avea ca invitat un alt medium, pe nume Michael, pe care îl cunoscusem şi eu în trecut. Am rugat-o să îl informeze de intenția mea de a scrie cartea.

Michael m-a sunat aproape imediat. Mi-a spus că nu a fost nevoie ca amica mea să-i mai spună ceva, căci a înțeles imediat despre ce este vorba. A adăugat că există un agent guvernamental dispus să facă orice pentru a pune capăt intenției mele. Mi-a oferit o descriere completă a acestuia şi m-a sfătuit să amân editarea cărții pe o perioadă de doi ani.

Nu aveam însă de gând să accept sfatul lui. La scurt timp după aceea, în timp ce îmi spălam maşina, un bărbat de vârstă mijlocie s-a oprit pe şosea şi m-a privit lung, interminabil.

Eram conştient de prezența lui, dar nu ştiam că mă priveşte, întrucât se afla în maşină. Soția a fost cea care mi-a confirmat acest lucru, căci a asistat la întreaga scenă de la fereastra casei noastre. La un moment dat, străinul a plecat.

După încă o săptămână, pe când mă aflam în concediu, pe robotul telefonului meu a fost lăsat un mesaj, la ora 3.00 dimineața. Era o voce de femeie, care spunea: „Ştii cine sunt. Fereşte-te". În realitate, nu aveam nici cea mai mică idee cine era. Era imposibil să fi fost o greşeală de număr, căci mesajul robotului meu preciza clar cine sunt şi cu ce mă ocup.

Până în acest moment nu-i spusesem lui Preston nimic despre toate aceste evenimente. La următoarea întâlnire i-am relatat totuşi că existau oameni care nu doreau ca eu să scriu cartea.

M-a privit enigmatic şi m-a întrebat:

- Ce vrei să spui?

Am început să-i povestesc despre „agentul guvernamental". Nici nu am apucat bine să spune ceva, că de îndată ce a auzit termenul de „agent guvernamental" m-a şi întrerupt:

- S-a rezolvat cu această problemă.

- Ce vrei să spui?, l-am întrebat la rândul meu. Preston mi-a povestit că Duncan fusese avertizat şi el cu două săptămâni în

urmă de o persoană cu capacităţi psihice că un agent guvernamental se afla pe urmele mele. Şi-a sunat atunci un prieten care deţinea o poziţie foarte înaltă într-o agenţie guvernamentală şi l-a rugat să le spună celor de la CIA să mă lase în pace. În caz contrar, ar fi publicat o serie de documente secrete despre care ştia că CIA nu dorea să fie făcute publice.

Până acum avusesem motive de teamă, dar nu reacţionasem. Cuvintele lui Preston m-au şocat însă, căci nu puteau fi inventate. Reacţia lui a fost imediată şi nu ar fi avut timp să inventeze ceva atât de rapid. Mi-am adus de asemenea aminte că Duncan mă sunase cu o săptămână înainte ca să mă întrebe ce s-ar întâmpla cu cartea dacă Preston sau eu însumi am fi murit subit. La vremea respectivă am crezut că este o întrebare pur ipotetică. Mi-am dat seama acum că Duncan făcea cercetări ca urmare a avertismentelor primite. Din fericire, a avut amabilitatea să nu mă alarmeze inutil.

Nu eram şocat atât din teamă pentru viaţa mea, cât ca urmare a surprizei generate de auzul veştii că Duncan şi cu mine am primit avertismente similare din partea unor mediumi diferiţi. Mi-a devenit clar că nu era vorba de o glumă şi că serviciile secrete luau aceste lucruri foarte în serios. Până atunci luasem totul drept un fel de poveste de science-fiction amuzantă, care în cel mai bun caz putea fi adevărată.

Preston îmi mai povestise şi anterior despre documentele secrete. Se pare că le dobândise din întâmplare, o dată cu un echipament electronic pe care îl cumpărase. Guvernul aflase de ele şi i-a cerut să nu le facă publice. La vremea respectivă a fost de acord, din motive ştiute numai de el, dar acum se părea că cineva încearcă să interfereze cu publicarea cărţii referitoare la Proiectul Montauk, iar el nu avea intenţia să lase acest lucru să se petreacă.

După această conversaţie cu Preston nu s-a mai petrecut nimic de natură ameninţătoare pentru mine. Chiar şi coşmarurile nocturne au încetat.

A urmat însă o altă serie de evenimente, oarecum diferite, care au început când manuscrisul era aproape gata. L-am rugat pe Preston să caute toate fotografiile legate într-un fel sau

altul de proiect. Acest lucru a durat ceva timp, căci nu este o persoană foarte bine organizată, fiind în plus şi foarte ocupat.

Într-o zi, i-am făcut o vizită şi l-am găsit la biroul lui, aflat într-o ordine perfectă. Pe masă erau o mulțime de fotografii. Mi-a spus să mă uit peste ele. Spre imensa mea surpriză, am găsit inclusiv o fotografie a bestiei. Nu-mi spusese niciodată că are o fotografie de o calitate atât de bună şi nici nu părea să-i pese. Pentru el nu însemna mare lucru, dar pentru mine era ceva uimitor. Auzisem atât de multe lucruri despre bestie, dar să o vezi într-o fotografie atât de bună îți schimba complet percepția.

I-am pus câteva întrebări legate de fotografie, dar nu prea ştia ce să-mi răspundă. Bestia nu fusese de față când a fost făcută fotografia. Se pare că s-a produs un fenomen bizar. Preston nu-i cunoştea explicația. Mie mi s-a părut însă o glumă. L-am întrebat cine a făcut fotografia. Mi-a răspuns că fotograful a fost Jan Brice, după care m-a întrebat dacă doresc să vorbesc cu el. I-am confirmat, iar Preston l-a sunat pe loc. Mi-a transmis apoi telefonul, iar Brice mi-a confirmat autenticitatea spuselor lui Preston. Mai mult, Jan mi-a spus că a încercat de nenumărate ori în decursul timpului să facă fotografii supranaturale, dar aceasta a fost singura care i-a ieşit. Culmea, nu-şi propusese să facă o fotografie a bestiei, ci a unui depozit subteran.

Ulterior, am mai vorbit de câteva ori cu Jan. Mi-a mărturisit că nu era sigur că bestia era ceea ce credea Preston că este. Pur şi simplu nu-şi putea explica fenomenul. Mi-a povestit că a lucrat ca astrofizician, calculând traiectoriile lunare înainte ca omul să ajungă pe lună. La un moment dat, a renunțat la comunitatea oamenilor de ştiință şi s-a retras timp de 11 ani într-o mănăstire. Acum devenise scriitor şi tocmai îşi terminase prima sa carte, *Secretele Conştiinței.*

Jan mi-a spus că avea sentimente confuze în legătură cu Preston. Mi-a relatat o istorie, potrivit căreia Preston l-a sunat odată pe un prieten al său, plângându-se că în laboratorul lui se afla o bombă. Preston susținea că a transportat bomba la o oarecare distanță, plecând repede de lângă ea, înainte ca aceasta să explodeze. Prietenul lui Jan l-a vizitat pe Preston a

doua zi, dar nu a găsit nici o dovadă a spuselor sale. Nici până astăzi, Preston nu este sigur ce s-a întâmplat în acea zi. S-a gândit că ar putea fi un fenomen de translație în timp, dar îşi amintea cu toată precizia de bombă.

Jan a adăugat repede că în ciuda acestui incident, îl văzuse pe Preston vorbind cu oameni implicați în proiecte precum Montauk şi despre care ştia o sumedenie de lucruri, dintre cele mai ciudate. Se pare că i-a ajutat să îşi redobândească memoria, aşa că era sigur că Preston este înzestrat cu o serie de capacități ieşite din comun. Mi-a confirmat, de asemenea, faptul că Preston este absolut genial în domeniul electronicii.

Pentru informațiile primite, am căzut de acord să îl menționez pe Jan în prefața cărții mele, la rubrica de Mulțumiri, adăugând inclusiv o fotografie a lui. În ultimul moment, după ce i-am povestit de experiențele mele cu Duncan şi cu Michael, legate de avertismentele primite pe cale mediumică, Jan a dat înapoi, refuzând să accepte publicarea numelui său în carte.

Nu am putut să nu mă amuz puțin, căci era evident că implicarea lui în proiect era infinit mai mică decât a mea. Eu eram ținta! Mi-a spus însă că nu dorea să-şi vadă casa devastată de persoane necunoscute, în căutarea a tot felul de fotografii sau negative. În cele din urmă, nu i-am mai publicat numele în carte, conform dorinței pe care şi-a exprimat-o. Mi-a mai spus că aşteaptă să vadă dacă voi supraviețui după apariția lucrării *Proiectul Montauk.*

Jan a murit la două luni după această ultimă conversație. Au circulat zvonuri că a murit dintr-o intoxicație alimentară. Prietena lui mi-a spus însă că autopsia a indicat drept cauză a morții un atac de cord. A refuzat orice ipoteză legată de o intoxicație alimentară. Dacă femeia avea dreptate, pot apărea o serie de suspiciuni, ştiut fiind cât de uşor este să induci un atac de cord. Era bine cunoscut procedeul utilizat de Mafie, care adăuga anumite droguri în plăcintele cu mere pentru a induce victimelor un atac de cord. Personal, nu-mi dau seama însă ce motivație ar fi avut cineva să-l ucidă pe Jan. Fotografiile făcute de el sunt elocvente, dar nu reprezintă o dovadă

concludentă cu care să poți demonstra ceva. Singura întrebare rămasă fără răspuns ar fi dacă Jan mai ştia şi alte lucruri, despre care nu mi-a relatat nimic.

Oricum ar fi, Jan avea o personalitate puternică şi era un vorbitor desăvârşit. De aceea, am decis să-i dedicăm lui această carte.

3

DOVEZILE DESPRE MONTAUK?

Mi-aş dori să am dovezi absolute legate de povestea Proiectului Montauk. Vreau să spun prin aceasta că mi-aş dori să dispun de o documentație imposibil de contestat, care să reziste în fața oricăror contraargumente. Personal, sunt cât se poate de convins că a existat un Proiect Montauk, a cărui natură a fost strict secretă. Sunt la fel de convins că proiectul a implicat experimente legate de controlul minții. Cât despre cele legate de timp, acestea sunt cel mai greu de demonstrat, deşi mărturiile şi teoriile lui Preston, Duncan şi Bielek sunt destul de revelatorii în această direcție.

Dovezile nu pot fi obținute însă uşor. Mă aflu practic în situația acelui părinte acuzat că şi-a abuzat întreaga familie. Evident, părintele neagă că ar fi făcut ceva rău. Cât despre familia sa, aceasta este atât de terorizată de el, încât refuză să accepte că patriarhul familiei ar fi abuzat de ea. Acest tip de comportament poate fi găsit şi în filmul Vrăjitorul din Oz, când întreaga armată a vrăjitoarei rele izbucneşte în urale după ce Dorothy toarnă apă peste ea şi o topeşte. Anterior acestui moment, supuşii vrăjitoarei făceau temenele în fața stăpânei lor.

Este firesc ca oamenilor să le fie teamă, în special dacă li se pare că viața lor este pusă în pericol. Cred totuşi că este importantă lămurirea problemei. Ori de câte ori cineva se sperie şi ascunde dovezi, el devine complicele autorităților care au stat în spatele Proiectului Montauk.

Am afirmat în prima carte că există diferite nivele ale dovezilor. În capitolul de față ne vom ocupa de exemple şi experiențe concrete care pot demonstra că Proiectul Montauk a avut loc cu adevărat.

Una din cele mai clare dovezi legate de Proiectul Montauk a fost aceea privitoare la sonda radio folosită la modificarea vremii, descrisă într-o secțiune a cărții noastre anterioare. Am primit ulterior o recenzie din partea unui domn, destul de

binevoitoare, cu excepția faptului că refuza să creadă în povestea legată de sonda radio. Persoana în cauză ne-a scris că ştia din experiență personală că acest lucru este imposibil. Interesându-ne, am aflat că a lucrat într-adevăr cu sonde radio, dar ce a uitat să precizeze domnul în cauză era faptul că a lucrat într-o agenție strict secretă. Era evident că a semnat o clauză de nedezvăluire a secretelor şi că era „de datoria lui" să respecte linia indicată de guvern. Pus în fața faptelor, a încercat să nege. Este întotdeauna foarte interesant să constați că cel care te critică comite un fals, iar acesta nu este decât unul din exemplele cu care ne-am confruntat.

După publicarea cărții, am încercat să găsesc noi informații care să se coroboreze cu cele oferite de Preston. La început, am vorbit cu Dick White, liderul Societății Istorice Montauk şi un foarte bun cunoscător al istoriei acestui proiect. Este un om deschis şi mi-a fost de mare ajutor. Când i-am spus despre carte şi i-am făcut o scurtă sinteză a acesteia, mi-a spus că ar fi crezut că sunt nebun dacă nu ar fi auzit cu o noapte înainte pe cineva povestind în gura mare că urma să fie făcut un documentar despre Experimentul Philadelphia. Avea idee despre ce vorbesc, dar pentru a elucida lucrurile nu era suficientă o simplă conversație telefonică.

Dick avea multe lucruri interesante de povestit. Când l-am întrebat despre animalele care au năvălit în Montauk, mi-a spus că a văzut într-adevăr două căprioare alergând prin oraş, una izbindu-se de o cabină telefonică şi cealaltă căzând lângă o clădire. I s-a părut curios, dar s-a gândit că poate animalele erau urmărite de un câine (de remarcat că nu a observat nici un câine prin preajmă).

Mi-a relatat, de asemenea, despre un incident petrecut în anul 1972, când şi-a condus cu maşina un prieten până la poarta interioară a Bazei Montauk. Prietenul său lucra acolo, aşa că i s-a permis accesul, dar paznicul a scos puşca şi a orientat-o către puştiul în vârstă de trei ani al lui Dick. Dick l-a rugat să-l lase pe copil în pace. În consecință, paznicul şi-a îndreptat arma împotriva sa şi l-a întrebat ce caută acolo. În cele din urmă, Dick şi copilul său au scăpat nevătămați, dar

trebuie să recunoaştem că este vorba de un comportament extrem de ciudat din partea unui simplu paznic al unei instalații radar. A fost probabil şi o greşeală (nevinovată) din partea lui Dick. Comportamentul irațional al paznicului demonstrează că în incinta bazei se petrecea ceva extrem de sensibil pentru autorități. Nu este exclus nici ca paznicul să fi fost programat în vreun fel.

În continuare, Dick mi-a dat numerele de telefon ale unor tehnicieni pe care îi cunoştea şi despre care ştia că au lucrat la bază. Am reuşit să vorbesc cu unul singur, căruia îi voi spune Ken. Ken mi-a spus doar că nu a auzit de Experimentul Philadelphia şi că s-a pensionat în anul 1973.

L-am chestionat atunci dacă s-a petrecut vreodată ceva ciudat la bază. Ken a vrut să ştie ce înțeleg prin ciudat. L-am întrebat dacă văzuse vreodată pază armată în jurul bazei, sau ceva de genul acesta. Ken a negat cu o vehemență ostentativă. L-am întrebat atunci dacă existau arme oriunde în interiorul bazei. A continuat să nege, până când i-am relatat povestea lui Dick White. Şi-a schimbat atunci complet depoziția, spunând: „Păi, sigur, existau arme. Era o zonă de înaltă securitate, din cauza radarului care trebuia protejat". În acest fel, l-am prins cu minciuna şi am tras concluzia că nu pot avea încredere în el, orice mi-ar povesti. A recunoscut doar că în anul 1973 a fost instalat un computer nou, de înaltă tehnologie, chiar în perioada în care trebuia să se pensioneze. Data instalării computerului coincidea cu cea indicată de Preston.

A mai existat o relatare ciudată, venită din partea unui contractor. Omul avea un grădinar care intra într-o stare de şoc ori de câte ori atingea din greşeală un obiect metalic în grădina sa (situată în apropierea bazei). Este evidentă existența unui câmp electric de înaltă tensiune în apropierea bazei militare.

Lucrurile au luat o turnură complet diferită atunci când am vorbit cu Dan Rattiner. Acesta este editorul unui ziar local, Dan's Papers, care apare de multă vreme în Long Island. Tot el publică şi Montauk Pioneer.

Dan s-a dovedit un om foarte curtenitor, deşi cam prea dispus să pună la îndoială informațiile din cartea mea. Şi-a

amintit de o invazie de gâşte prin oraş, dar a contestat vehement zăpada care ar fi căzut în luna august. Avea în ziarul său o rubrică referitoare la vreme şi nu dispunea de nici o statistică a unor evenimente meteorologice ieşite din comun. Trebuie să menționez că rapoartele lui Preston legate de acest subiect nu au fost făcute pe baza experienței sale directe, ci pornind de la relatările unor copii care se jucau pe plajă. Avea, de asemenea, o mărturie a unei persoane care susținea că ținea un jurnal al vremii în Montauk. Pe scurt, era o relatare „din auzite". Interesant este faptul că, cu puțin înainte ca această carte să meargă la tipar, am primit o relatare din partea unei femei care a confirmat faptul că în Montauk a nins odată, în august.

Deşi nu i-am citit ziarul, Dan m-a informat că îi place să facă farse în articolele scrise de el. Când am apucat să răsfoiesc un ziar, am constatat într-adevăr că scria nişte articole extrem de amuzante. Mi-a spus că îi plăcea să scrie din când în când despre un bărbat care lucra la o stație meteorologică de pe coasta estică a Long Island, dar totul era pură ficțiune şi o manieră a sa de a se amuza.

Când a citit cartea, Dan şi-a manifestat scepticismul. I-a făcut totuşi reclamă în ziarul său, motiv pentru care i-am mulțumit. Unii prieteni mi-au sugerat că lucrează sub acoperire şi că are sarcina secretă de a împiedica propagarea oricărei relatări privitoare la Montauk. Personal, nu am nici o dovadă care să ateste acest lucru, dar pot spune că am cunoscut alți indivizi din Montauk despre care cred cu convingere că sunt complici (nu neapărat în mod conştient) cu cei care doresc să ascundă informațiile referitoare la Baza Aeriană din Montauk.

După ce am vorbit cu oamenii descrişi mai sus, m-am decis să mă aventurez din nou în Montauk. De data aceasta am plecat însoțit de Maria Fix, un medium recunoscut la scară internațională. Maria este o clarvăzătoare care poate găsi chei pierdute şi alte obiecte de acest fel. Este foarte pricepută şi există oameni din toate colțurile lumii care vin la ea să le facă o „lectură". Chiar şi poliția o consultă frecvent pentru a-i ajuta să rezolve anumite cazuri dificile cu ajutorul capacităților ei psihice. Până atunci, Maria nu îi cunoscuse pe Preston şi pe

Duncan, dar investigase singură cazul Montauk dintr-o perspectivă mediumică.

În drum spre casa Mariei, aflată chiar în direcția localității Montauk, pornind dinspre locuința mea, am observat pe cer o lumină strălucitoare, care s-a dovedit a fi un OZN de mari dimensiuni, care emitea culori roşii şi portocalii. Am putut vedea doar o parte a navei, căci a dispărut foarte rapid. Părea să fi ieşit dintr-o deschizătură în spațiul aerian, datorită unei distorsiuni a acestuia. Poate că a fost o simplă coincidență, dar aş fi putut jura că ei ştiau deja de intenția mea. Am ajuns apoi la Maria şi am plecat împreună la Montauk.

Maria conducea. Ne-am îndreptat mai întâi către parcarea din fața farului Montauk. Maria a condus către cabina paznicului (costa 3 dolari să parchezi acolo) şi mi-a spus că va crea o iluzie. S-a apropiat încet de cabină şi a oprit. În interior se afla o bătrână care şi-a întors capul, privind în partea opusă, astfel încât am putut trece mai departe fără să fim observați. E greu de spus dacă totul a fost o simplă chestiune de noroc sau s-a datorat capacităților psihice ale Mariei. Cert este că aceasta a încercat. Se pricepe de minune la acest gen de lucruri şi este normal, căci are trei copii de întreținut numai prin practica ei mediumică.

Mi-am luat camera video şi am început să filmez farul şi baza militară, aflată încă la distanță. Obținusem permisiunea să vizităm baza. Ne-am îndreptat pe jos către clădirea transmițătorului. Abia aşteptam să o văd, căci Preston îmi spusese că a auzit că au fost instalate acolo noi cabluri, care ar indica o activitate la nivelul construcțiilor de la subsol. La prima mea vizită aici observasem urme extrem de vizibile ale unor torțe uriaşe şi ale unor explozii. Prima oară nu aveam la mine o lanternă, dar acum eram echipat şi speram să văd mai multe. Din păcate, clădirea era închisă cu lacătul. Am observat însă noi cabluri care conduceau către ea. Intrarea principală şi cele laterale fuseseră închise cu porți grele din metal. Ai fi zis că vor să prevină un atac militar.

Maria mi-a indicat o zonă situată la mai puțin de 90 de metri de clădirea transmițătorului şi în care văzuse un avion

invizibil la o vizită anterioară. Acesta zbura foarte aproape de sol, după care a dispărut brusc. Am continuat să căutăm, fără a mă opri din filmat. Eram dezamăgit că au închis clădirea transmițătorului şi că nu descoperisem nimic cât de cât semnificativ.

Singura întâmplare deosebită care s-a petrecut în acea zi a avut loc pe drumul de întoarcere acasă. Am simțit în mintea mea o voce pe care aproape că puteam s-o aud. Nu era propriu-zis o voce, dar mi-a transmis un mesaj pe care nu-l voi uita niciodată: „Nu te mai întoarce niciodată aici". Nu mi s-a mai întâmplat până atunci să aud voci. Evident, ar fi putut fi un joc al subconştientului meu, dar de vreme ce comunicațiile au devenit posibile prin psihotronică, aş băga mâna în foc că cineva dorea să-mi transmită un mesaj. Într-adevăr, nu am revenit în Montauk timp de şase luni.

Întors acasă, am privit circa 20 de minute din filmul tras pe video. Nu am observat nimic care să poată fi considerat neobişnuit sau paranormal. Soția mea a observat un punct pe ecranul camerei. Chiar s-a supărat pe mine, convinsă că am zgâriat-o. Nu ştiam ce însemna acel punct, dar eram sigur că nu scăpasem pe jos camera şi că nu aveam cum s-o stric.

Şase săptămâni după excursia în Montauk, soția mea a observat dispariția camerei de filmat. Anterior, fusese aşezată lângă un televizor portabil, pe un raft. Am căutat-o peste tot, dar dispăruse. M-am uitat atunci să văd dacă mai exista caseta video, dar şi aceasta dispăruse. Era limpede că cineva fusese în casă.

La fel de evident era şi faptul că nu era vorba de un spărgător obişnuit, care ar fi putut lua lucruri mult mai valoroase din casă decât o cameră video, ca să nu mai vorbim de caseta video, complet lipsită de valoare. Nu am putut descoperi nici un semn de intrare prin efracție. Culmea, este practic imposibil să intri în casa mea fără să laşi vreo urmă. Totul este alb şi extrem de curat, iar din curtea interioară nu s-ar fi putut intra fără urme de noroi.

Am descoperit mai târziu că dispăruse şi rezerva de baterii a camerei, aflată într-o altă încăpere şi ascunsă sub nişte hârtii.

Singura concluzie pe care am putut-o trage a fost aceea că întregul material fusese teleportat printr-o tehnologie avansată. Poate că totul avea legătură cu faptul că echipamentul a fost martorul bazei din Montauk (termenul de „martor" este un concept ocult care se referă la o corespondență prin rezonanță. Spre exemplu, oamenii blestemați pentru faptul că au desigilat mormântul faraonului egiptean Tut au intrat în câmpul de rezonanță al blestemului, devenind „martorii" lui). L-am sunat pe Preston şi i-am povestit totul. Mi-a spus că punctul de pe lentila camerei se datora unui defect al acesteia, generat de o distorsiune a câmpului electromagnetic din Montauk. Mi-a reamintit de o casetă video pe care mi-a arătat-o mai demult, legată de o tentativă de filmare a subsolului din Montauk, şi în care totul era neclar şi intermitent din cauza interferenței constante cu camera video.

Îmi este imposibil să dovedesc că aparatura mea video a fost teleportată, dar este cert faptul că mi-a fost luată într-o manieră dintre cele mai stranii. Preston era de părere că dispariția camerei s-a datorat faptului că era o dovadă potențială a distorsiunilor câmpului de acolo. Misterul nu s-a rezolvat nici până astăzi.

Pe data de 12 august 1992, Preston i-a invitat la el acasă, în Laboratorul Spațio-Temporal, pe toți cei despre care am vorbit în capitolul referitor la cercul de psihotronică din Long Island. Se pare că terminase de asamblat receptorul FRR-224. Era un receptor pe care îl cumpărase de la dr. Rinehart (considerat a fi aceeaşi persoană cu John von Neumann, geniul din spatele Proiectului Montauk). Era vorba de un receptor extrem de sensibil şi Preston dorea să vadă ce poate obține cu el. Data de 12 august era semnificativă, căci reprezenta aniversarea zilei în care fusese realizat Experimentul Philadelphia şi implicit, apogeul Proiectului Montauk.

Nu mă aşteptam să se petreacă mare lucru, dar m-am dus totuşi, ca să înregistrez eventualele evenimente de interes pentru lucrarea mea. Era o seară liniştită de vară şi în afară de Preston nu au venit decât Duncan şi încă o persoană. Am ascultat tot felul de frecvențe extrem de ascuțite, dar am fost

nevoiți să părăsim camera la scurtă vreme. Sunetele erau deranjante şi nu ne transmiteau o stare de spirit liniştită. Preston a continuat să se joace cu instrumentul, complet insensibil la efectul frecvențelor auzite.

În timpul serii am avut o conversație extrem de interesantă cu Duncan. Între timp au apărut doi mediumi care lucraseră în Scaunul din Montauk. Aceştia s-au îndreptat către camera cu aparatura radio şi s-au concentrat asupra frecvențelor auzite. Duncan mi-a explicat că încercau să se focalizeze asupra unei frecvențe cu care să se sincronizeze, pentru a vedea unde conduce aceasta. Mi-a spus că anumite frecvențe psiho-active generează răspunsuri precise din partea psihicului nostru. Puteai primi astfel informații sau puteai experimenta o comunicare subtilă cu o sursă neconvențională. Era evident faptul că cei doi fuseseră inițiați în această tehnică particulară. Acesta a fost singurul eveniment mai notabil al serii, pe care am dorit să-l subliniez. Deşi sunt convins că aş putea încerca şi eu tehnica, probabil cu succes, mi-am dat seama că nu am o înclinație reală pentru ea, găsind-o prea dură pentru gustul meu.

Un alt eveniment interesant s-a petrecut în septembrie, când am primit un telefon de la un prieten, pe care îl voi numi John. Mi-a spus că un amic de-al său citise cartea mea şi dorea să meargă la Montauk împreună cu mine. Era vorba de un fotograf profesionist care dorea să facă fotografii cu echipamentul său cu raze infraroşii.

Nu prea doream să mă întorc la Montauk, dar înainte să iau o hotărâre, John m-a sunat din nou. Mi-a spus că amicul său a făcut deja călătoria şi că puteam să vin şi să ridic fotografiile într-un plic a doua zi dimineață. L-am sunat a doua zi, dar mi-a spus să nu mă mai deranjez, căci amicul său a fost atât de tulburat în legătură cu fotografiile, încât s-a decis să meargă cu ele la Washington pentru a i le arăta fratelui său, un ofițer de Marină care lucra în domeniul electronicii.

Când amicul s-a întors, John a primit veşti de la el. Acesta i-a spus că va primi fotografiile a doua zi. John abia aştepta să le vadă. Amicul său nu s-a prezentat însă la întâlnire şi de atunci

a refuzat să-i mai răspundă vreodată la telefon. Era un lucru foarte ciudat, căci erau prieteni la cataramă, iar amicul său nu se mai comportase aşa până atunci.

Am făcut cu toţii (mai mulţi prieteni) speculaţii în legătură cu ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Unii au fost de părere că amicul lui John dorea bani pentru fotografiile sale, dar John şi cu mine ne-am exprimat îndoiala. Am emis ipoteza că fotografiile în infraroşu conţineau ceva neobişnuit, dar nu ştiam de ce natură ar fi putut fi acest lucru.

Chiar atunci, Preston m-a sunat şi m-a rugat să trec pe la el. Se pare că apăruse ceva nou şi nu dorea să-mi spună la telefon despre ce este vorba.

Când am ajuns la atelierul său, mi-a arătat o colecţie impresionantă de echipament video. Cu câteva zile înainte primise un telefon de la un prieten, care îi spusese că urmează să se ţină o licitaţie la Venus Scientific. Compania dăduse faliment şi banca scosese la vânzare stocul rămas. Preston şi-a putut procura astfel un echipament în valoare de zeci de mii de dolari la preţul de numai 70 de dolari. Întâmplarea făcea să fie vorba de un echipament de noapte, care filma în infraroşu şi ultraviolet. O bună parte era dezasamblat, dar oricum foarte valoros pentru cineva care se pricepea. Am emis ipoteza că totul a fost o înscenare şi că individul care îl sunase avea o legătură cu Montauk. Mi-a răspuns că nu este exclus şi că asemenea lucruri ciudate i se întâmplă tot timpul. Probabil că cineva dorea ca el să obţină echipamentul.

Peste o vreme, Preston a luat echipamentul (asamblat între timp) şi s-a dus la baza Montauk pentru a face un film video în infraroşu. Filmul a arătat faptul că din transmiţător ieşeau un fel de forme-gând sau cel puţin unde de căldură. Oricare ar fi fost adevărul, el indica o activitate la nivelul construcţiilor subterane. Mai târziu, Preston şi-a luat echipamentul şi a plecat într-o regiune din partea de nord a statutului New York, de unde s-a întors spunându-ne că a văzut OZN-uri. Al Bielek fusese cu el şi a confirmat acest lucru.

Auzind această relatare, mi-a trecut prin minte că amicul lui John ar fi putut înregistra un OZN deasupra bazei Montauk. I-

am spus lui John ce cred şi el mi-a răspuns că amicul său fusese, de fapt, la Baza Navală din Norfolk, în statul Virginia. Anterior îmi spusese de Washington. Baza de la Norfolk este mult mai semnificativă, din două motive. Pe de o parte, se spune că aici a dispărut nava USS Eldridge în anul 1943. În al doilea rând, se zvonea că această bază ascunde o mare cantitate de informații secrete la cel mai înalt nivel.

Timpul a trecut, dar amicul lui John a continuat să refuze să vină cu fotografiile. Între timp, cei doi s-au împăcat, dar amicul prezenta de fiecare dată câte o scuză care să justifice de ce nu a putut aduce pozele. După vreo şase luni, am auzit că locuința acestuia fusese devastată de un incendiu, arzând complet. Numai coşul mai rămăsese intact. Se pare că focul fusese pus, căci investigatorii au descoperit că fusese folosită o substanță inflamantă; în plus, nişte tineri fuseseră văzuți în casa din vecinătate, în care nu locuia nimeni. Era puțin probabil să fi fost însă vorba de nişte delincvenți obişnuiți, căci aceştia nu s-ar fi jucat cu substanțe inflamante. De altfel, acestea au fost atât de puternice, încât casa arsese deja din temelii până când au sosit pompierii. Nici până astăzi nu se ştie ce s-a întâmplat în realitate. John nu-şi mai putea suna prietenul, căci telefonul acestuia arsese la incendiu. A primit el însuşi un telefon de la acesta, care i-a spus să nu creadă nimic din ce a auzit despre incendiu şi că o să-i explice el mai târziu despre ce a fost vorba. John mi-a mai spus că atitudinea amicului său s-a schimbat complet de când a devenit interesat de Montauk.

Următorul eveniment neobişnuit care s-a petrecut a fost un telefon pe care l-am primit de la un puşti. Acesta mi-a spus că are o serie de informații pentru mine. După ce a citit cartea, s-a dus la baza aeriană şi s-a întors de acolo cu nişte acte. Nu am acceptat să plec imediat de acasă, ca să nu cad în cine ştie ce capcană. De aceea, i-am spus să le păstreze într-un loc sigur şi să aştepte telefonul meu, peste câteva săptămâni. Mi s-a părut că s-a speriat. I-am spus să nu se teamă, căci Preston şi cu mine scrisesem o întreagă carte şi nu ni s-a întâmplat nimic. I-am telefonat câteva săptămâni mai târziu, dar mi s-a spus că la

numărul respectiv nu locuia nici o persoană cu acel nume. Am insistat. În final, mama băiatului m-a întrebat dacă eu eram cel care a scris *Proiectul Montauk*. I-am confirmat, dar femeia mi-a răspuns că persoana care m-a sunat a fost un vecin care nu mai locuieşte acolo. Am tras concluzia că puştiul îmi dăduse un nume fals şi că nu mai dorea să-şi asume răspunderea. Avea într-adevăr un prieten cu care am vorbit, dar nici acesta nu s-a dovedit prea cooperant.

O întâmplare încă şi mai bizară s-a petrecut atunci când am primit un telefon de la prietena mea Mary. Aceasta mi-a spus că a vorbit cu o amică, Ivey, o terapeută care lucra la o clinică psihiatrică din apropiere. Ivey i-a povestit că a avut drept pacient un om care fusese un mare savant. Acesta susținea că a lucrat la un proiect referitor la o armă cu un anumit tip de raze care îi făcea pe oameni să devină invizibili. Personalul clinicii era de părere că omul era nebun, dar Ivey nu a fost de acord. Nu avea deloc un comportament aberant, ci doar povestea o întâmplare neobişnuită. Ivey a avut chiar o polemică pe acest subiect cu şeful ei, care continua să susțină că omul era nebun. La urma urmei, se afla într-o clinică de psihiatrie!

Unul din colegii lui Ivey lucra cu normă, principala sa slujbă fiind în cadrul armatei. Omul i-a spus că savantul lucrase la Montauk la un proiect numit NORDOR. I-am trimis lui Ivey un exemplar din cartea mea şi am rugat-o să-l contacteze în numele meu pe colegul ei din armată. Am sunat-o după două săptămâni, dar numărul ei fusese deconectat. De atunci, nu am mai aflat nimic despre ea. Bănuiesc că nu doreşte să se implice în această investigație.

Prietenul meu Ken Arthur mi-a spus că NORDOR a fost un proiect extrem de secret de apărare. Deşi nu auzise de povestea cu invizibilitatea, mi-a spus că proiectul era legat într-un fel sau altul de radar.

O altă întâmplare interesantă s-a petrecut atunci când Madalyn Suozzo a venit din California în Long Island, apărând pe neaşteptate la o întâlnire a grupului de psihotronică. Madalyn este o vindecătoare care practică de 20 de ani regeneza, o tehnică de regenerare a țesuturilor celulare cu

ajutorul amprentei originale a corpului uman. După ce s-a întors acasă, Madalyn mi-a citit cartea, după care mi-a telefonat să-mi spună că şi-a adus aminte de o serie de întâmplări stranii care s-au petrecut în Montauk pe vremea când era adolescentă, în anul 1973.

Până la acea dată, Madalyn studiase yoga şi tehnicile vindecătoare, dar nu avusese încă decât una sau două experienţe de natură mediumică. În vara anului 1973 s-a dus în Montauk împreună cu câţiva prieteni pentru a-şi căuta o slujbă de chelneriţă. Acela a fost momentul în care a început să audă voci care păreau să fie transportate de vânt, după care a făcut tot felul de experienţe psihice.

Poate cea mai spectaculoasă întâmplare a fost aceea legată de un pescar care locuia în aceeaşi casă cu ea şi cu prietenii săi. Pescarul era un om interesant şi avea mai multe cărţi legate de fenomenele psihice. Locuia la etaj, dar avea un program de lucru foarte plin, aşa că venea rareori pe acasă. După ce i-a citit câteva cărţi, Madalyn a avut o viziune uluitor de clară a lui Iisus Christos. De atunci, viziunile i-au revenit în mod regulat, dar niciodată cu o claritate atât de mare. De fapt, mi-a spus Madalyn, toate percepţiile pe care le-a avut în acea vară au fost incredibil de puternice. Acest lucru ar confirma ipoteza experimentelor de amplificare a puterilor minţii făcute la Montauk.

Într-o zi, pescarul şi patru dintre prietenii lui Madalyn se aflau acasă. Madalyn i-a spus pescarului că este interesată de cărţile sale, dar acesta a privit-o drept în ochi şi i-a răspuns: „Tu şi cu mine suntem diferiţi de ceilalţi”.

Iată ce s-a întâmplat în continuare, în cuvintele lui Madalyn:

„A făcut apoi un semn cu mâna, despicând aerul ca şi cum ar fi dorit să ne separe pe mine şi pe el de restul grupului. În acel moment, lumina din partea noastră de încăpere a devenit mai puternică, în timp ce lumina din partea opusă a devenit tot mai întunecată. Omul făcuse o afirmaţie, iar acum şi-o susţinea printr-o demonstraţie practică”.

O cunosc suficient de bine pe Madalyn pentru a fi convins că nu a inventat nimic. În plus, este interesant de notat că vara

anului 1973 corespunde bioritmului de zece ani al oraşului Montauk (care a avut loc la data de 12 august 1983). Preston îmi explicase că factorul principal era bioritmul de 20 de ani, dar cele de câte zece ani erau şi ele destul de puternice.

Au mai existat şi alte asemenea relatări asociate cu Proiectul Montauk, ele sunt atât de multe, încât nici nu mi le mai amintesc pe toate. Deşi fiecare dintre aceste experienţe este autentică, nu am dorit totuşi să le amintesc aici. Cât despre cele relatate până acum, intenţia mea nu a fost să le consider dovezi ştiinţifice, în sensul celor prezentate de regulă într-un tribunal. Poate că cineva va dori vreodată să continue cercetările făcute de mine, stabilind asemenea dovezi. Cert este că experienţele trăite de mine indică în mod evident existenţa unui mister care necesită continuarea investigaţiilor. În ultimă instanţă, cele mai bune dovezi sunt experienţele directe, şi trebuie să recunoaştem că există suficiente asemenea fapte. Întregul subiect pare să indice un scenariu în desfăşurare, iar ceea ce ai citit până acum nu reprezintă decât începutul. Paginile care vor urma vor aduce o cantitate şi mai mare de informaţii revelatoare.

4

LEGĂTURA OCULTĂ DINTRE PROIECTUL MONTAUK ŞI COMPANIA THORN E.M.I.

Există o uimitoare legătură ocultă cu Proiectul Montauk, pe care o vom dezvălui în continuare[2]. Ceva mai târziu vom oferi informații referitoare la proiectul propriu-zis.

Toți cei care se ocupă cu seriozitate de studierea domeniilor oculte ajung, mai devreme sau mai târziu, la lucrările lui Aleister Crowley. Dar nu este deloc întâmplător. Crowley însuşi este responsabil de acest lucru, întrucât a făcut la vremea lui toate eforturile pentru a fi recunoscut, asociindu-şi numele cu toate domeniile oculte posibile. Pentru cei care nu îi cunosc viața şi opera, vom oferi o scurtă sinteză a acestora în anexa B.

Când s-a decis să se retragă la Montauk în vara anului 1918, pentru o „izolare magică", Crowley se afla la apogeul carierei sale oculte şi era deja un om foarte influent (izolarea magică constă într-o retragere din lumea obişnuită pentru a se ocupa de „chestiuni legate de magie"). Ceea ce s-a petrecut cu precizie acolo a rămas o necunoscută până în zilele noastre, dar această carte va scoate în evidență existența unei legături dintre cele mai misterioase între Crowley şi Montauk.

Prima legătură pe care am făcut-o între Crowley şi Montauk a fost atunci când Preston mi-a spus că îşi aminteşte de una din viețile sale anterioare în care se numea Preston B. Wilson. În acea viață avusese un frate geamăn, Marcus Wilson, în care l-a recunoscut pe Duncan Cameron din această încarnare. Cei doi erau cunoscuți sub numele de frații Wilson, cei care au produs primele instrumente electronice din Marea Britanie. Erau nişte instrumente empirice, care nu făceau altceva decât să monitorizeze impulsurile electrice.

[2] Din spusele lui Preston, cunoaşterea ocultă a fost studiată şi folosită din plin la Montauk, într-o manieră similară cu cea în care a funcționat Biroul Ocult al naziştilor. Cei mai mulți dintre angajații de la Montauk aveau capacități sau interese legate de chestiunile oculte, inclusiv secretarele, personalul de serviciu şi toți cei cu slujbe obişnuite, necesare pentru a menține în funcțiune o baza militară. Se presupune că tot acest personal avea şi alte îndatoriri în afara celor de serviciu, de o natura ceva mai ezoterică.

Fraţii Wilson erau prieteni şi parteneri de afaceri cu familia lui Aleister Crowley. Împreună, cele două familii aveau acţiuni la o corporaţie care avea să fuzioneze mai târziu cu alte companii, prin anii '20. Conglomeratul rezultat avea să fie cunoscut sub numele de Thorn E.M.I., una dintre cele mai mari firme de electronică din Regatul Unit (din care face parte inclusiv faimoasa divizie de muzică şi video). Interesant mi se pare faptul că Thorn E.M.I. este compania care a distribuit filmul *Experimentul Philadelphia.*

Aceste informaţii referitoare la familia Wilson şi la compania Thorn nu pot fi demonstrate printr-o documentaţie fizică, aşa că trebuie reţinute deocamdată la capitolul legendă. Am dorit să le menţionez totuşi din două motive. Pe de o parte, aşa cum veţi afla mai târziu în această carte, legătura cu familia Wilson avea să fie confirmată mai târziu de o serie de informaţii nou apărute. În al doilea rând, speranţa noastră este că, grăbindu-ne să publicăm legătura dintre Crowley, familia Wilson şi compania Thorn, vom ajunge să primim noi răspunsuri. Oricum, legenda este suficient de interesantă pentru a fi făcută publică.

Legătura cu compania Thorn pare abstractă, dar face parte integrantă din legenda fraţilor Wilson. Întreaga poveste a început în anul 1986, când Preston a primit un telefon de la o persoană care s-a recomandat ca fiind William Berkeley, istoric al companiei Thorn E.M.I. La vremea respectivă, Thorn avea o reprezentanţă în New York. Istoricul era angajat însă de compania mamă din Anglia şi şi-a manifestat intenţia de a-l cunoaşte personal pe Preston.

Când cei doi s-au întâlnit, istoricul l-a întrebat de Preston de ce apare numele său (Preston B. Nichols) în arhivele companiei. Preston nu ştia nimic despre acest lucru, dar şi-a manifestat curiozitatea. Istoricul i-a arătat atunci o fotografie a unui om, făcută la sfârşitul secolului al XIX-lea. Semăna leit cu cel din fotografie, dar acolo avea părul alb şi părea mai în vârstă. Deşi fotografia ţine deocamdată tot de domeniul legendei, trebuie să menţionez că ea a mai fost văzută de câteva persoane.

În fotografie apăreau Preston Wilson, Marcus Wilson,

Preston Nichols şi încă un individ (unii au speculat că ar putea fi vorba de Crowley). Istoricul i-a spus lui Preston că cei doi indivizi din fotografie erau fraţii Wilson şi i-a explicat legătura care exista între compania Thorn, fraţii Wilson şi Aleister Crowley.

Mama lui Preston, care citise mai multe cărţi legate de Crowley, i-a spus acestuia că îşi amintea că a citit de fraţii Wilson într-una din cărţile sale. Îşi aducea aminte, de asemenea, că cele două familii erau implicate în afaceri. Din păcate, nu-şi amintea în ce carte a citit despre toate aceste lucruri. Am frunzărit întreaga literatură legată de Crowley, dar nu am găsit nici o referire la familia Wilson. La fel de interesantă a fost o scanare mediumică făcută lui Duncan, care indica faptul că mama lui Preston din viaţa sa anterioară se numea Wilson.

Povestea devine şi mai complicată dacă ţinem seama că Thorn E.M.I. a fost - după unele zvonuri - implicată în producerea filmului *Experimentul Philadelphia.* Această informaţie ne-a fost oferită de un prieten din copilărie al lui Preston, pe care îl vom numi Mark Knight. Deşi chestiunea este controversată, nu poate fi contestat faptul că numele Thorn apare pe caseta video. Mark afirmă că el este Mark Hamill, cel care a jucat rolul lui Luke Skywalker în trilogia *Războiul Stelelor.* Preston nu este sigur de acest lucru, dar nimeni nu poate contesta o anumită asemănare între cei doi. Este interesant de notat şi faptul că am primit informaţii - dintr-o sursă complet independentă - că Mark şi Duncan Cameron erau pe vremuri prieteni foarte buni. Pornind de la aceste informaţii şi de la un dosar privat la care am avut acces, am ajuns să cred într-adevăr că Mark Hamill şi Mark Knight sunt una şi aceeaşi persoană.

Mai există un aspect important legat de Mark Hamill. Când s-a căsătorit, pe vremea când era încă foarte faimos, *National Inquierer a* scris un articol despre el şi despre soţia lui. Articolul menţionează că tatăl lui Mark era un ofiţer pensionat al serviciilor secrete ale Marinei SUA.

Mark Knight nu numai că arată identic cu actorul citat mai

sus, dar afirmă că a lucrat la Montauk chiar în timpul proiectului. Oricum ar fi, se pare că a jucat un rol hotărâtor în a-l convinge pe Preston să lucreze ca inginer de sunet pentru filmul *Imperiul Contraatacă.* Încă şi mai semnificativ este faptul că pretinde că el a fost producătorul filmului *Experimentul Philadelphia.* Se crede că a produs acest film în cooperare cu Thorn E.M.I. Nu apare pe generic, deoarece a dorit să-şi păstreze identitatea secretă.

Mark nu a fost singurul care a dorit să reveleze secretul navei U.S.S. Eldridge. Fratele său este cunoscut sub numele de Peter Knight şi a fost şi el un prieten din copilărie al lui Preston. Prin anii '60, a cântat într-o formație numită Gary Puckett şi în Union Gap, dar este mai bine cunoscut pentru rolul său din albumul Days of Future Past, al lui Moody Blues. A fost dirijorul orchestrei care a făcut înregistrarea, iar numele său apare pe coperta albumului. Mai interesant pentru povestea noastră este faptul că Peter a făcut parte din Colegiul Director al Thorn E.M.I. Nu se ştie exact care a fost rolul său, dar se crede că a fost unul semnificativ. Peter nu mai lucrează pentru companie, şi ultima dată când l-a văzut Preston (în SUA), susținea că este vânat de serviciile secrete.

Potrivit acestei legende, filmul a început să fie difuzat în cinematografele din Statele Unite, dar a fost retras ca urmare a unei cereri făcute de guvern şi aprobată de un judecător. Se pare că Thorn E.M.I. a făcut contestație şi a câştigat procesul. S-a speculat chiar faptul că, fiind o companie străină, Thorn nu s-a lăsat uşor intimidată de autoritățile americane. Era însă prea târziu. Filmul fusese un dezastru financiar, iar Mark afirmă că aproape a dat faliment. Din fericire pentru el, a putut să difuzeze filmul pe casete video, care au avut mai mult succes, astfel încât, în cele din urmă, şi-a putut recupera investiția.

Al Bielek a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a verifica această poveste, dar nu a reuşit să adune nici un fel de informații. A vorbit cu un om care pretindea că fusese impresarul lui Mark Hamill, dar în cele din urmă acesta a contestat întreaga afacere. Personal, am avut ceva mai mult

noroc când am primit un telefon de la Howard Berkway, din Anglia. Acesta este preşedintele Bellevue Books (compania care distribuie cartea *Proiectul Montauk* în Marea Britanie). Howard s-a oferit să facă cercetări în legătură cu Thorn E.M.I. Iniţial, s-a izbit de un veritabil zid birocratic la sediul companiei, dar a întâlnit până la urmă câţiva oameni dispuşi să-l ajute şi a aflat câte ceva. Potrivit informaţiilor sale, Thorn a cumpărat drepturile de difuzare ale filmului prin câteva companii intermediare. Una dintre acestea îşi avea sediul în aceeaşi clădire ca şi Studioul Cinematografic Pinewood. Acest lucru este demn de remarcat, căci este vorba de acelaşi studio în care s-a filmat *Imperiul Contraatacă.* Deşi nu este o dovadă în sine, coincidenţa atestă totuşi posibilitatea ca povestea lui Mark Hamill să fi fost adevărată.

Oricare ar fi adevărul, este cert faptul că *Experimentul Philadelphia* nu a rezistat în cinematografe, deşi critica de specialitate l-a lăudat foarte tare. Pare ciudată această lipsă a succesului de box office după criticile extrem de laudative ale recenzorilor, pentru ca apoi filmul să devină un veritabil succes pe video.

În încercarea sa de a verifica povestea, Al Bielek a vorbit cu Douglas Curtis, considerat producătorul oficial al filmului *Experimentul Philadelphia.* Curtis a negat orice implicare a companiei Thorn E.M.I. în producerea filmului. Versiunea oficială este că filmul nu a avut succes de box office, drept care i-a fost vândut lui Thorn E.M.I. pentru distribuţie pe casete video. Până atunci, filmul a rămas izolat într-un depozit.

Povestea lui Curtis ar putea părea verosimilă, dacă filmul pe care l-a produs nu ar fi depăşit cu mult ceea ce se cunoştea la vremea respectivă despre Experimentul Philadelphia. Până la apariţia filmului, în literatura referitoare la acest subiect nu existase nici o menţiune referitoare la o călătorie în timp reuşită. Mai mult, filmul prezintă o legătură cu un moment din viitor, proiectat în anul 1984, la numai un an după 1983. În film marinarii nu au ajuns în Montauk, ci în deşert. Se pare că data şi locul au fost schimbate cu intenţie, pentru a nu stârni prea tare mânia guvernului.

În film, călătorii în timp ajung la o bază în care sunt întâmpinați cu prietenie de un savant foarte asemănător cu John von Neumann. Mai mult, frigul magic trăit de unul din călătorii în timp din film seamănă întru totul cu cel experimentat de Bielek.

Totul devine încă şi mai interesant dacă ținem seama că Duncan a ajuns în mod independent la aceleaşi concluzii prin lecturi psihice şi amintindu-şi propriile experiențe trăite. În sfârşit, când Preston şi Duncan au văzut filmul, amândoi au rămas uimiți de acuratețea cu care scenariştii s-au apropiat de derularea reală a evenimentelor.

Două explicații posibile au apărut aproape imediat.

Una ne-a oferit-o o persoană care i-a spus lui Preston că Doug Curtis făcuse rost - numai el ştie cum - de un dosar guvernamental asupra proiectului (deşi Curtis neagă acest lucru). Cealaltă a provenit dintr-o altă sursă, care ne-a spus că Thorn E.M.I. a făcut rost de o videocasetă în format VHS încă din anii '70 în care erau dezvăluite aspectele cheie ale afacerii. Întrucât sistemele VHS nu au apărut pe piață decât prin anii '80, caseta nu a putut fi vizionată ani la rând. Se pare că ea a fost trimisă - într-un fel sau altul - din viitor. Dacă această casetă a existat într-adevăr, este posibil ca ea să fi contribuit la dosarul de care a făcut rost Curtis.

Lucrurile au luat o nouă turnură când Preston şi cu mine am participat la un interviu radiofonic în Denver, la postul de radio KOA. În timpul interviului a sunat un domn care susținea că este Mike Janover, scenaristul filmului *Experimentul Philadelphia.* Nu auzise niciodată de Montauk şi îşi exprima surprinderea în legătură cu speculațiile noastre. Şi-a lăsat numărul de telefon la producătorul emisiunii, astfel încât am putut să-l sun mai târziu.

Mike mi-a spus că a fost ideea lui personală să vorbească în film despre călătoriile în timp. A adăugat că scenariul a fost rescris de circa opt ori înainte să fie angajat să facă filmul. Anterior versiunii sale, scenariul urmărea dezvăluirea unui secret întunecat, de tipul Watergate, dar nu şi-a putut da seama despre ce este vorba. La urma urmei, ce era atât de rău

să scrii despre câțiva oameni uciși sau manipulați, câtă vreme în timpul celui de-al doilea război mondial au murit sute de mii de oameni? Mi-a mai spus că i-a plăcut întotdeauna ideea călătoriilor în timp ca subiect de film, motiv pentru care a scris scenariul respectiv.

Preston şi-a pus sincer întrebarea dacă acesta era adevăratul Mike Janover, cel care a scris scenariul filmului, sau doar o încercare de manipulare a noastră din partea serviciilor secrete. Eu cred că a fost adevăratul Mike Janover, dar nu pot să aduc nici un argument în această direcție.

Mike mi-a mai dat o informație curioasă. Mi-a spus că odată când se afla odată într-un restaurant din Fort Collins, Colorado, a intrat în vorbă cu cineva de acolo. Când a menționat că a scris recent scenariul filmului *Experimentul Philadelphia,* persoana i-a spus că îl cunoaşte pe Carlos Allende[3].

Lui Mike, coincidența i s-a părut remarcabilă. Allende era nu numai profund implicat în Experimentul Philadelphia original, dar se ştia că nu poate fi găsit prea uşor. Îşi făcuse un obicei din a apărea şi a dispărea la fel de misterios. Dar coincidențele nu s-au oprit aici. O săptămână mai târziu, Mike a întâlnit un om al cărui tată fusese comandantul navei USS Eldridge, dar după încheierea experimentelor.

Mi-a mai spus că, inițial, studioul Orion Pictures şi-a manifestat un interes foarte puternic în a finanța filmul. Până la urmă au renunțat, dar am dorit să menționez acest lucru, întrucât studioul Orion va mai apărea în povestea noastră. 20th Century Fox a fost şi el implicat o vreme şi Mike îşi aducea aminte că cei de acolo aveau o mapă plină cu documentație legată de proiect. Această informație se leagă cu cea obținută independent de către Preston în legătură cu dosarul lui Curtis.

În cele din urmă, New World Pictures a preluat proiectul, iar

[3] În cazul celor care nu cunosc acest lucru, Carlos Allende a fost cel care a scris povestea originală a Experimentului Philadelphia, într-o scrisoare adresată lui Morris K. Jessup. La vremea aceea, Allende lucra într-adevăr la o fermă în zona respectivă. La ora actuală se află într-un azil şi a cerut să-l vadă pe Al Bielek, dar întâlnirea nu a putut avea loc până acum. Cererea lui ni s-a părut interesantă, căci el l-a evitat pe Al timp de decenii la rând. Voi descrie această întâlnire în *Montauk Puise.*

O.K.-ul final asupra filmului a fost dat de Bob Rehme, şeful actual al Academiei de Arte şi Ştiinţe Cinematografice. Omul deţine o mare putere şi influenţă la Hollywood, iar legăturile sale sunt uimitoare prin ele însele.

Este demn de remarcat şi faptul că Mike a menţionat existenţa unui consultant ştiinţific special cu care a fost nevoit să lucreze asupra scenariului. Din păcate, a refuzat să-mi dea numele acestuia. Este evident faptul că omul respectiv ştia foarte multe lucruri şi nu este exclus ca el să fi fost în legătură cu serviciile secrete.

Mike mi-a mai spus o poveste, care mi s-a părut pe cât de sinceră, pe atât de interesantă. Dacă admitem că aceasta este adevărată, apar două posibilităţi: pe de o parte, că a fost implicat în proiectul propriu-zis, iar ulterior a scris scenariul din propriile sale amintiri care ieşeau la suprafaţă, ştiut fiind că scenariul a trecut printr-un adevărat labirint de decizii înainte de a ajunge la el. Poate că a fost selectat în mod intenţionat pentru scrierea scenariului. Cealaltă posibilitate constă într-o rezonanţă în care ar fi putut intra exersându-şi procesul creator. Mike era deja o persoană creatoare şi un scriitor de succes, foarte interesat de călătoriile în timp. Mi-a spus chiar că a mai scris scenariul la un serial de televiziune intitulat *Poliţia Timpului* (care nu a fost difuzat încă).

Toate aceste informaţii dau de gândit. Însuşi conceptul de Poliţie a timpului ne duce cu gândul la o manipulare şi la o monitorizare a timpului. De unde i-au venit asemenea idei? Mike afirmă că le-a inventat pur şi simplu, la fel ca şi în cazul scenariului la filmul *Experimentul Philadelphia.* În realitate, orice artist ştie foarte bine că procesul creator are implicaţii foarte profunde şi că nici o idee nu este cu adevărat originală. Dacă omul este blocat în lumea tridimensională, el poate crede că ideile îi aparţin, dar în realitate este vorba de o rezonanţă cu alte lumi şi planuri de conştiinţă.

Aşa cum vom mai discuta în alte secţiuni din această carte, majoritatea oamenilor sunt blocaţi în timpul tridimensional printr-o gândire programată (în caz contrar, nu aţi sta acum să citiţi această carte). Cine este însă acela care programează

aceste gânduri? Primul răspuns care ne vine în minte nu se poate referi decât la Iluminați. Aceştia alcătuiesc faimosul grup conspirativ mondial despre care se afirmă că țin în mâinile lor toate sforile (făcând din noi nişte simple marionete), manipulând întreaga conştiință a pământului şi a universului. Simbolul lor, ochiul din interiorul piramidei, apare inclusiv pe bancnota de un dolar. Sunt cunoscuți îndeosebi pentru conspirațiile lor economice şi politice, şi mai puțin pentru operațiile lor de programare şi de manipulare a timpului (manipularea timpului este însăşi esența edificiului pe care îl construiesc şi nu este exclus ca ocultarea legăturii dintre compania Thorn şi lucrurile discutate în această carte să se fi produs chiar printr-o asemenea distorsiune a timpului).

Şi dacă tot vorbim de Iluminați, cine este persoana al cărei nume este pomenit cel mai des atunci când vine vorba de aceştia (unii considerând chiar că el îi controlează direct)? Nimeni altul decât Aleister Crowley! Această relație este discutată în profunzime de Robert Anton Wilson (de remarcat sincronicitatea de nume!) în cartea sa, *Măştile Iluminaților.*

Oricum ar sta lucrurile cu Doug Curtis şi cu Mike Janover, misterul există şi nu poate fi ascuns. Oricât de multe lucruri ar nega aceştia în legătură cu filmul şi cu sursele lui, există multe întrebări la care nimeni nu doreşte încă să răspundă.

FARUL DIN MONTAUK

Inaugurat de preşedintele George Washington, Farul din Montauk reprezintă astăzi o mare atracție turistică. De la el şi până la Baza Aeriană Montauk distanța poate fi cu uşurință acoperită printr-o plimbare pe jos.

5

CLANUL CAMERON

Ştiam de Aleister Crowley încă înainte să-l întâlnesc pe Preston şi îi citisem lucrările de bază. După ce m-am implicat în acest demers, m-a fascinat ideea că Aleister Crowley ar putea fi implicat în Proiectul Montauk, fiind chiar unul dintre eroii principali ai acestuia.

Deşi am rămas dezamăgit că nu am găsit nici o menţiune în cărţile lui Crowley referitoare la fraţii Wilson, am găsit totuşi în autobiografia sa, *Confesiunile lui Aleister Crowley,* referiri la un anume Duncan Cameron. Numele întreg al acestuia era, de fapt, L.C.R. Duncombe Jewell, dar Crowley îi spunea pur şi simplu Duncan, afirmând că acestuia îi plăcea să-şi spună Cameron. Acest Duncan Cameron aspira către o renaştere a spiritului celtic şi dorea să reunifice cele cinci naţiuni celtice într-un imperiu.

Descoperirea numelui de Duncan Cameron în lucrările lui Crowley a fost o surpriză, dar încă şi mai important a fost faptul că informaţiile despre acest personaj au condus la revelarea unei uimitoare sincronicităţi între familiile Crowley şi Cameron.

Am continuat să caut cărţile mai greu accesibile ale lui Crowley, în speranţa că voi găsi o menţiune la familia Wilson. Spre surpriza mea, am găsit din nou numele de Cameron menţionat în prefaţa cărţii sale, *Tragedia Lumii.* Crowley descrie aici o scenă din copilăria sa în care vorbeşte de domnul şi doamna Cameron, doi membri ai sectei creştine fundamentaliste din care făcea parte tatăl său. În afară de o ceartă bizară, lucrarea nu face alte menţiuni la aceştia.

Căutând noi cărţi ale lui Crowley sau despre acesta, am descoperit că numele său real era Edward Alexander Crowley. Numele de Aleister şi l-a luat singur. Această informaţie mi s-a părut interesantă, căci primul nume al lui Duncan Cameron era tot Alexander, la fel ca şi cel al tatălui său. Edward este numele fratelui lui Duncan, reîncarnat în prezent sub forma lui

Al Bielek. În familie mai exista şi un unchi care purta numele de Edward, un fel de oaie neagră a familiei, căci deşi în tinerețe a fost foarte bogat, a petrecut şi a băut până când s-a ruinat complet.

Toate aceste coincidențe legate de familiile Crowley şi Cameron nu erau concludente în sine, dar nici nu puteau să nu stârnească curiozitatea. Am vorbit odată cu o prietenă pe nume Chelsea Fluor, căreia i-am povestit despre asocierile de nume pe care le-am descoperit. Ştiam că citise cărțile lui Crowley. Nu auzise nimic de familiile Wilson sau Cameron, dar mi-a semnalat totuşi un aspect ciudat. Mi-a spus că sora ei a fost îndrăgostită pe vremuri de un bărbat pe nume Cameron Duncan. Acesta avea un frate geamăn, iar tatăl său era profesor asociat la Universitatea din Princeton (exact locul în care au fost concepute teoriile legate de Experimentul Philadelphia). Cameron Duncan era foarte interesat de Aleister Crowley şi se spunea despre el că făcuse experimente masive cu LSD (un drog prin intermediul căruia mintea poate fi controlată). Faptul că avea un frate geamăn era, de asemenea, curios, căci potrivit informațiilor pe care le aflasem la întâlnirile mele de la cercul de psihotronică, cei mai buni candidați pentru experimentele psihice (inclusiv psiho-sexuale) făcute în proiectele secrete erau considerați a fi gemenii. Naziştii erau şi ei vestiți pentru diferitele experimente care au implicat perechile de gemeni.

Am rugat-o pe Chelsea să-i ceară sorei sale adresa lui Cameron Duncan şi să afle care era prenumele fratelui geamăn al acestuia. Nu mi-a putut face rost de adresă, căci trecuseră prea mulți ani de la povestea de iubire a sorei sale, dar a aflat totuşi că numele fratelui era Kimberly.

Când l-am întâlnit din nou pe Duncan, i-am relatat întreaga poveste legată de Cameron Duncan, iar el a zâmbit amuzat. Mi-a spus că acest gen de fenomene se întâmplau curent în viața lui. A auzit de dubluri ale sale care au apărut în Los Angeles, la un restaurant din Long Island şi în Plattsburg, New York. Când i-am relatat povestea şi fratelui său vitreg, Al Bielek, acesta mi-a spus doar atât: „Oare or mai fi mulți?”. Se pare că nici el nu

era străin de aceste uimitoare coincidențe de nume.

Aspectul cel mai uluitor al întregii poveşti l-am lăsat însă pentru final. L-am întrebat pe Duncan dacă avea pe cineva în familie pe nume Kimberly. Mi-a răspuns că da: pe sora lui!

Am continuat să descopăr sincronicități uimitoare legate de numele de familie al lui Duncan. Astfel, am cunoscut o doamnă pe nume Claudia Reilly, care lucra în librăria Starbrite Book Store din Long Island. Pe vremea când scriam încă la carte, i-am povestit fragmente din ea. Era foarte interesată să afle amănunte, căci trăise ea însăşi o experiență neobişnuită la Montauk pe vremea când proiectul era activ. Era şefa grupului de cercetaşi şi a văzut la fața locului un OZN. Deşi nu s-a adresat nici unui psihoterapeut, mi-a mărturisit că au existat în viața ei perioade de timp de care nu-şi amintea nimic şi mi-a spus că era convinsă că fusese supusă unei răpiri.

După ce a citit *Proiectul Montauk,* mi-a relatat că a cunoscut tot felul de persoane care aveau legături cu câte cineva pe nume Duncan Cameron. Numele a apărut tot timpul în viața ei, în cele mai neaşteptate împrejurări. Îl vedea în vitrina unui magazin, în indicatoarele de pe străzi, practic pretutindeni.

Claudia mi-a prezentat-o mai târziu pe Joy, o prietenă cu capacități paranormale. Aceasta mi-a făcut mai multe lecturi psihice, spunându-mi lucruri care s-au adeverit. Sunt de părere că este un medium autentic, deşi prea puțin cunoscut, din păcate. Într-un alt concurs bizar de împrejurări, Joy mi-a mărturisit că a auzit în stările ei de transă numele de Duncan Cameron timp de un an şi jumătate, dar nu ştia ce înseamnă acest lucru. Auzise, de asemenea, şi numele de Wilson. Spre marea ei surpriză, i-am putut explica semnificația celor auzite în transă. Într-una din lecturile sale, Joy mi-a spus că frații Wilson erau gemeni (lucru pe care îl mai auzisem!), dar au fost separați de la naştere. S-au regăsit mai târziu, la Geneva, în Elveția. Mi-a mai spus că exista un alt nume asociat cu cei doi, pe care nu-l putea distinge prea clar, ceva gen „Shell". I-am sugerat numele de Shelley, căci m-am gândit imediat la cei doi mari scriitori care au trăit în Geneva, Percy şi Mary Shelley. Joy mi-a confirmat imediat: „Da, da! Shelley!".

M-am dus atunci în bibliotecă şi am început să caut numele de Shelley. Am intrat direct la secțiunea de biografii, fără să mai consult catalogul. Am găsit imediat o carte groasă despre Percy Shelley, şi am luat-o. Numele de familie al autorului era Cameron! Am rămas ca trăznit. Am aflat apoi că numele întreg al acestuia era Kenneth Cameron şi că este considerat unul din cei mai buni biografi ai lui Shelley. Din păcate, cartea sa nu mi-a oferit prea multe informații legate de ceea ce mă interesa, cu excepția faptului că Shelley a trăit în perioada în care se presupune că au trăit şi frații Wilson. Investigația făcută asupra lui Shelley m-a condus într-o altă direcție, pe care am inclus-o în anexa C, pentru cei interesați. Am preferat să nu o includ în textul principal întrucât, deşi foarte interesantă în sine, nu pare să existe o legătură directă cu acesta. Oricum ar sta lucrurile, numele de Cameron continua să apară la orizont. În curând, aveam să trăiesc o surpriză şi mai mare. Acestea nu au fost singurele cazuri de sincronicitate cu care m-am confruntat în legătură cu numele de „Cameron", dar au fost printre cele mai relevante. Cel mai interesant exemplu a început în august 1991, când am văzut într-o revistă reclama la o carte. Se numea *Colecție de Eseuri* de John Whiteside Parsons şi era editată de soția acestuia, Cameron. Ştiam foarte bine cine este Jack Parsons, menționat în prefața cărții ca cercetător la Cal Tech în domeniul rachetelor şi ca adept al lui Aleister Crowley. În anul 1941, el a intrat în Ordo Templi Orientis[4], sau O.T.O. Mai târziu s-a împrietenit cu L. Ron Hubbard, fondatorul Dianeticii şi Scientologiei, cu care a început să facă unele experimente de magie.

Am rămas extrem de surprins să aflu că numele soției lui Parsons era Cameron. Prenumele ei nu apărea în catalog. În cele din urmă, am găsit cartea într-o librărie şi am cumpărat-o (în mai 1992). Am citit introducerea şi postfața ei, şi am aflat că prenumele doamnei Cameron era Marjorie. În carte se spunea că autoarea făcuse parte din Marina Militară în Washington

[4] În traducere, înseamnă Ordinul Templierilor din Orient. Este vorba de o frăție „dedicată scopului suprem de asigurare a Libertății Individului, ajutându-l pe acesta să avanseze către Lumină, Înțelepciune, Înțelegere, Cunoaştere şi Putere".

D.C. şi că s-a căsătorit cu Parsons după ce a fost lăsată la vatră. Informațiile mi s-au părut foarte interesante şi i-am trimis o scrisoare lui Hymenaeus Beta. Acesta este numele de cod sub care este cunoscut şeful O.T.O. L-am întrebat dacă îmi poate obține adresa lui Cameron. Dorința mea era să-i scriu şi chiar să-i fac o vizită, dacă femeia ar fi fost de acord. Am pus scrisoarea la poştă şi am zburat la Los Angeles în aceeaşi zi, pentru cu totul alte motive. Intenția mea era să particip la lansarea cărții *Proiectul Montauk* în cadrul Asociației Vânzătorilor de Carte Americani din Anaheim. Acesta era locul în care se ținea în anul respectiv târgul de carte.

Abia ajuns acolo, am observat o mică librărie în care se vindeau cărțile lui Crowley. L-am întrebat pe vânzător dacă auzise de Cameron şi dacă ştia cum puteam să-i obțin adresa. Mi-a dat numele unei persoane care se afla în acel moment în California. Am luat legătura cu aceasta şi am stabilit o întâlnire. Am avut o conversație lungă. I-am dat un exemplar din *Proiectul Montauk,* ca să înțeleagă mai bine care era scopul meu. În cele din urmă, m-a informat că într-adevăr, Cameron trăia în California de Sud, dar nu obişnuia să se întâlnească cu nimeni. Continuând să vorbim, mi-am dat seama că mă aflam chiar în fața şefului O.T.O., omul căruia îi scrisesem o scrisoare cu numai câteva zile înainte. Se pare că am ajuns chiar înaintea acelei scrisori! Mi-a cerut să-i păstrez secretă identitatea, promisiune pe care intenționez să o onorez.

După câteva zile, Cameron a acceptat să se întâlnească cu mine. Am primit numărul ei de telefon pentru a stabili întâlnirea şi am rămas surprins să constat că acesta conținea în mod ostentativ cifrele „666" - codul lui Aleister Crowley. Ştiam că mă aflu pe calea cea bună şi acest lucru îmi dădea emoții.

Nu intenționez să dezvălui adresa exactă a locuinței sale, dar vreau să vă spun că mi-a creat o impresie extraordinară, pe care nu o voi uita niciodată. Intrarea era modestă, dar şocantă, fiind alcătuită dintr-un gard din bambus, străjuit de statuia unui Buddha aşezat în poziție de meditație. Era ca şi cum ai fi intrat într-un templu. Dincolo de intrare erai întâmpinat de

ciripitul extrem de penetrant al unei păsări care stătea într-un copac.

Un câine veghea intransigent pe verandă. Cameron s-a adresat câinelui, iar acesta mi-a permis să intru. Casa avea un aer bătrânesc şi o atmosferă ocultă. Femeia părea să aibă peste 70 de ani, dar avea o prezență foarte vie. Părea înconjurată de o aură a cunoaşterii. Fiecare cuvânt al ei era rostit în mod voluntar, exprimând un control desăvârşit al principiilor oculte.

Ne-am plimbat timp de patru ore, iar povestea ei a fost de-a dreptul fascinantă. Mi-a vorbit de zilele bune de altădată, alături de soțul ei Jack, de Ron Hubbard şi de Robert Heinlein. Mi-a explicat că cea mai faimoasă lucrare a lui Heinlein, Străin într-o țară ciudată, avea la bază cartea lui Crowley, *Cartea Legii*. Deşi Hubbard l-a înşelat pe soțul ei, care a dat faliment din cauza lui, femeia mi-a spus că i-a plăcut întotdeauna Ron. El şi Jack aveau o relație complexă, similară legăturii dintre doi frați. Mai târziu, Hubbard a susținut că s-a infiltrat în grupul lui Parsons ca emisar al Guvernului, cu scopul de a-l distruge din interior. Aceasta este şi astăzi poziția oficială a Bisericii Scientologice, dar presa a respins această variantă. Cameron mi-a spus că nu ar fi deloc surprinsă să afle că Hubbard a fost într-adevăr spion, căci provenea din serviciile secrete ale Marinei. Lucrase şi ea în Marină şi a fost contactată în acelaşi scop. Cert este că cei de acolo erau foarte interesați de Jack Parsons.

Cameron mi-a spus că utilizează acest nume pur şi simplu pentru că este numele ei de familie. Pe vremea când lucra în Marină, toată lumea o striga astfel, aşa că s-a obişnuit. Părea intrigată de motivele care stăteau la baza interesului meu pentru numele ei. Clanul Cameron era o moştenire de familie foarte importantă pentru ea. Tatăl ei îi spusese să meargă înainte de a muri în Scoția, pentru a fi înconjurată de Cameroni. A adăugat că va fi o experiență esențială pentru ea.

Cameron mi-a mai spus că a lucrat la Marele Stat Major şi că avusese o influență foarte mare la vremea ei. Îi cunoscuse pe Churchill şi pe toți marii şefi de state care ne-au vizitat țara. Auzind că numele ei era Cameron, şeful armatei scoțiene i-a

cerut chiar o audienţă specială. Spre surpriza mea, Cameron nu a auzit nimic despre Experimentul Philadelphia sau despre Proiectul Montauk. I-am făcut o scurtă prezentare a întregii poveşti şi am amintit circumstanţele sincrone de care m-am izbit constant în legătură cu familiile Crowley şi Cameron. Când mi-am terminat relatarea, m-am simţit oarecum stânjenit. Oare nu avea nimic să-mi spună? Pierdusem deja o zi întreagă la târgul de carte şi am riscat să par cam ciudat cu întrebările mele. Să fi fost un drum închis?

În mod ciudat, am simţit atunci că nu ar putea exista nici un alt loc în univers în care aş prefera să fiu decât în bucătăria ei, vorbind cu ea. Am intuit cu putere că deţinea o cheie care ar fi putut dezlega întregul mister. Mi-a trecut, de asemenea, prin minte că orice mi-ar spune va fi cu totul neaşteptat. I-am relatat ce simt şi am aşteptat răspunsul ei. Nu m-a dezamăgit.

Cameron a păstrat o vreme tăcerea. Eram concentrat la maximum asupra ei, aşteptându-i cu nerăbdare cuvintele. În cele din urmă, mi-a spus că i se părea interesant că am menţionat numele de „Wilson” (când m-am referit la fraţii Wilson), întrucât numele ei real nu era Marjorie Cameron, ci Marjorie Wilson. Femeia făcea parte din familia Wilson! La fel şi L. Ron Hubbard. Numele real al acestuia era, de asemenea Wilson!

Eram prea şocat ca să mai răspund ceva.

ALEXANDER DUNCAN CAMERON, JR.

Vi se pare familiar acest om?

Este Duncan Cameron, născut la data de 29 iunie 1951, antrenat multă vreme de serviciile secrete în domeniul paranormalului.

A „manevrat" Scaunul psihic în timpul experimentelor din Montauk şi îşi aminteşte că a călătorit în timp între 1943 şi 1983, în cadrul Experimentului Philadelphia.

ALFRED BIELEK

Al este fratele vitreg al lui Duncan, cunoscut într-o viață anterioară sub numele de Edward Cameron. Îşi aminteşte că a fost alături de Duncan pe USS Eldridge în timpul Experimentului Philadelphia. A sărit peste bord şi s-a trezit în Montauk.

ALEXANDER DUNCAN CAMERON, SR.

Cunoscut şi sub numele de Duncan Arnold, este părintele biologic al lui Duncan si Edward Cameron.

Duncan Sr. reprezintă o enigmă curioasă, având legături misterioase cu serviciile secrete. Şi-a petrecut multă vreme construind vase şi călătorind prin Europa. Se crede că a fost cel care i-a adus pe savanții germani în Statele Unite.

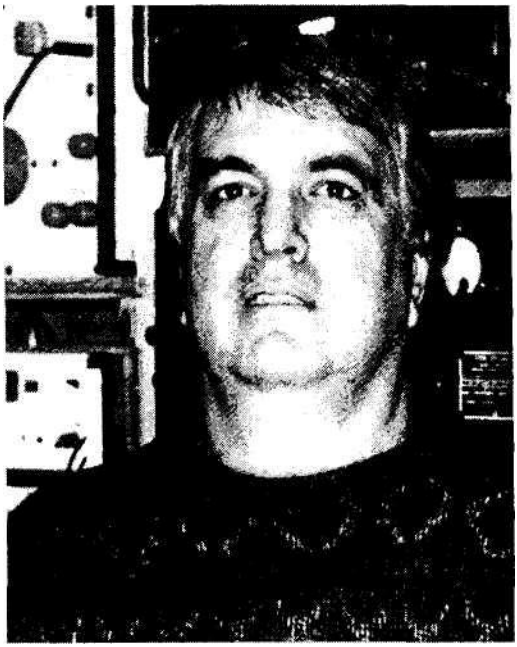

PRESTON B. NICHOLS

Om de ştiinţă şi autor, Preston a fost recunoscut de mulţi dintre cei angajaţi în Proiectul Montauk, înainte de a investiga el însuşi acest proiect şi de a face publică povestea. Continuă să investigheze şi astăzi fenomenele de la Montauk, menţinând însă şi afacerile din domeniul electronicii.

6

CLANUL WILSON

Cameron mi-a spus că numele inițial al tatălui ei era Hill Lesley Wilson. Mai târziu, a devenit cunoscut sub numele de Hill Lesley Cameron din cauza faptului că fusese adoptat de un unchi pe nume Alexander Cameron. Din păcate, nu-şi putea aminti celălalt nume al acestuia.

Conform spuselor lui Cameron, clanul Wilson era înrudit cu Cameronii. Aceştia din urmă erau descendenții clanului Gunn, considerat cel mai vechi din Scoția. Se spunea că Gunn-ii proveneau din Odini, care au venit în Scoția în timpul perioadei vikingilor. Poate aşa se explică de ce Cameronii erau cunoscuți ca „cel mai aprig dintre clanurile luptătoare". Izvoarele istorice atestă faptul că aveau rădăcini ariene evidente.

Am rămas surprins să aflu că Hubbard era şi el un Wilson. Trebuia să recunosc totuşi că exista o asemănare izbitoare între el şi Cameron. Nu mă refer aici numai la faptul că amândoi aveau părul roşcat, ci chiar la trăsăturile lor faciale. Am întrebat-o de unde ştia că Hubbard era un Wilson, dar nu ştia foarte exact. Şi-a amintit doar că a citit undeva acest lucru. Mai târziu am verificat şi am descoperit o referință într-o carte intitulată *Mesia cu fața dezgolită,* în care se spunea că tatăl lui Hubbard, Harry Ross Hubbard, era ,de fapt, un Wilson adoptat de familia Hubbard. Am descoperit, de asemenea, că Harry Ross Hubbard s-a născut în Iowa, la mai puțin de o sută de mile de locul de naştere al lui Cameron. Merită să remarcăm în treacăt şi faptul că Duncan şi-a făcut mai demult o scanare mediumică (înainte de a mă cunoaşte) în care i s-a spus că avea o anumită legătură cu Iowa.

M-am întors mai târziu la şeful O.T.O. şi i-am povestit de asemănarea izbitoare dintre Cameron şi Hubbard. A râs şi mi-a răspuns că amândoi s-au născut din aceeaşi păstaie!

Toate aceste lucruri mi s-au părut fascinante, dar nu am reuşit să înțeleg care era semnificația lor. Pe de o parte, cercetările mele ajunseseră la final, confirmând amintirile lui

Preston despre fraţii Wilson. Chiar dacă nu deţin dovezi cu care să pot demonstra acest lucru la tribunal, nimeni nu poate contesta faptul că sincronicităţile s-au ţinut lanţ, depăşind cu mult orice coincidenţă obişnuită. Se pare că Wilsonii, Cameronii şi Crowley-ii erau legaţi între ei prin fire care nu pot fi descrise altfel decât ca fiind magice.

Cred că întreaga experienţă va putea fi explicată mai bine dacă voi relata ce s-a întâmplat în continuare.

Cameron mi-a arătat un citat din Jose Arguelles, autorul cărţii *Factorul Maya,* în care se spunea că după 27 iulie 1992, sincronicităţile vor începe să joace un rol mult mai important în vieţile noastre. Numărul lor va creşte continuu, acesta fiind un semn al timpurilor noi pe care le vom trăi.

M-am despărţit de Cameron şi m-am îndreptat glonţ către prima cabină telefonică, pentru a suna la familia Arcuri. Este vorba de nişte vechi prieteni de familie, alături de care am crescut şi pe care nu i-am văzut de 16 ani. Am intrat pe autostradă şi m-am îndreptat către locul în care am crescut şi în care am trăit cu 30 de ani în urmă. Am rămas uimit să constat că nu m-am rătăcit deloc, conducând drept pe vechea mea stradă, de unde plecasem la vârsta de zece ani, fără să mai revin vreodată.

Mă aşteptam să văd copaci uriaşi, căci au trecut 30 de ani de când am locuit eu aici. Spre surpriza mea, toţi copacii mari fuseseră tăiaţi şi înlocuiţi cu alţii de talie mică. Totul arăta exact aşa cum era pe vremea când locuiam eu aici. Am regăsit aceeaşi magie a copilăriei mele, efectul de întoarcere în timp fiind uluitor.

Pe lângă faptul că mă simţeam acasă, întreaga experienţă cu Cameron îmi dădea o senzaţie similară.

Experienţele mele legate de scientologie căpătaseră un sens nou şi, în plus, mă apropiam de finalul cercetărilor legate de Montauk.

În această stare de spirit, mi-a devenit dintr-o dată clar de ce era atât de importantă povestea Proiectului Montauk. Ea reprezintă poarta prin care umanitatea se poate întoarce acasă. Avem cu toţii şansa să revenim de unde am plecat şi să ne

luăm în primire moştenirea. Cu milioane de ani în urmă, conştiința noastră a fost divizată în mii de părți. Biblia şi toate textele sacre ale marilor religii ale lumii afirmă acest lucru (de regulă, prin analogii). Era Vărsătorului va face posibilă recuperarea cunoaşterii pierdute de milenii. De aceea, holocausturile din trecut ies din nou la iveală, iar noi ne putem redobândi din nou dreptul nostru prin naştere, acela de a fi ființe spirituale pe deplin conştiente. Mai avem însă multe eforturi de depus. Mai avem încă de tras cortina Vrăjitorului, aşa cum a făcut Toto în Vrăjitorul din Oz. În etapa actuală, doi dintre vrăjitorii ascunşi în spatele cortinei par să fie frații Wilson.

Conform lecturilor psihice şi propriilor lor amintiri, Preston şi Duncan par să fie reîncarnările celor doi frați Wilson. Deşi sunt nişte adevărați vrăjitori, ei nu dețin din păcate toate răspunsurile pe nivelul lor actual de conştiință. Concluzia ar fi că frații Wilson sunt părțile pierdute ale sufletelor lor, existând în alte dimensiuni şi apărând din când în când (poate cu intenție) în lumea noastră tridimensională. Dintr-o perspectivă mai largă, este posibil ca fiecare dintre noi să avem „un frate Wilson" - parte integrantă a sufletului nostru - care există într-o altă dimensiune a universului. Pe măsură ce ne vom integra cu restul existenței, vom intra cu siguranță în contact cu aceste părți ale ființei noastre la care deocamdată nu avem acces.

Dar vă propun să renunțăm pentru moment la aceste cugetări filosofice şi abstracte, pentru a ne întoarce la lumea noastră tridimensională, pentru a continua să tragem cortina Vrăjitorului. Întors din nou în New York City, am dat peste o carte rară, numită *Secretele lui Aleister Crowley,* scrisă de Amado Crowley. Prima mea reacție în fața cărții a fost să cred că era scrisă de un impostor. Nu auzisem vreodată ca Aleister Crowley să fi avut fii. Frunzărind însă cartea, am rămas surprins să găsesc menționat în ea numele de Wilson. Drept urmare, am cumpărat-o şi am citit-o. Din păcate, nu am descoperit informații referitoare la frații Wilson. În schimb, cartea s-a dovedit de-a dreptul interesantă, dezvăluind o față a lui Crowley de care l-am bănuit de mult, dar pe care nu am

mai întâlnit-o descrisă în vreo carte. Dintr-o perspectivă subiectivă, consider că lucrarea este autentică, deşi nu am căderea să fac judecăți de valoare legate de genealogia legitimă a familiei Crowley. Cert este că a fost vorba de un eveniment sincron.

I-am scris lui Amado Crowley prin intermediul editorului cărții şi l-am întrebat dacă ştie ceva în legătură cu frații Wilson şi dacă aceştia aveau vreo legătură cu acel Wilson menționat în cartea sa. Se pare că nu a primit scrisoarea mea decât după câteva luni. În cele din urmă, după ce îmi pierdusem orice speranță că îmi va mai răspunde, am primit răspunsul domnului Crowley.

Mi-a spus că persoana la care a făcut referire în cartea sa nu era membră a familiei Wilson, dar ştia foarte bine de frații Wilson. Aceştia au existat într-adevăr!

Potrivit mărturiei lui Amado Crowley, frații Wilson se aflau în relații foarte apropiate cu Aleister şi cu Bunicul Crowley (Edward Alexander). Îl cunoşteau, de asemenea, foarte bine şi pe scriitorul H.G. Wells, ale cărui romane despre călătoriile în timp este posibil să fi fost influențate de ei.

Mi-a mai spus o părere interesantă a sa, potrivit căreia i se părea normal că cei doi frați erau sterili din punct de vedere fizic, ceea ce ar indica o finalitate evidentă a existenței lor terestre, fără descendenți de la care să poată fi obținute informații legate de ei. Acest lucru oferă anumite indicii prețioase pentru cei familiarizați cu principiile magiei. Dar ca să înțelegeți mai bine acest lucru, trebuie să explicăm mai întâi o parte din aceste principii şi să adăugăm câteva povestiri despre Montauk; abia apoi vom putea rezolva misterul fraților Wilson.

7

MAGIE ŞI PSIHOTRONICĂ

După această scurtă călătorie prin lumea ocultismului, este timpul să oferim câteva explicații legate de felul în care se leagă magia de psihotronică şi de ceea ce s-a petrecut la Montauk. Pentru a înțelege toate aceste lucruri, studiul anumitor elemente fundamentale din ocultism devine absolut necesar.

Crowley a definit magia ca fiind „Ştiința şi Arta de a produce Schimbări în conformitate cu Voința proprie". La fel ca şi ştiința oficială, magia recunoaşte faptul că evenimentele naturale se succed invariabil, fără o intervenție a unor cauze supranaturale. Ambele sisteme au la bază ordinea şi uniformitatea naturii.

Spre exemplu, dacă cineva doreşte să folosească magia pentru a câştiga o avere, el trebuie să studieze natura bogăției şi legile naturale ale acesteia. Practicantul trebuie să se pună apoi la unison cu aceste forțe, devenind receptorul lor. Nu mai trebuie să menționăm faptul că el trebuie să înceapă prin a se cunoaşte mai întâi pe sine, asigurându-se că face parte din destinul său să devină beneficiarul unei mari averi. În caz contrar, aceleaşi principii ale naturii îl vor face să sufere (prin forțarea unui destin care nu îi aparține). De pildă, furtul poate conduce la îmbogățire, dar poate avea şi consecințe extrem de neplăcute.

Magia începe să se deosebească de ştiința oficială într-un punct cheie. În mod firesc, ştiința măsoară universul în termeni cantitativi. Dacă un om de ştiință nu poate măsura ceva, respectivul fenomen nu poate fi luat în considerare, întrucât nu există baza necesară, conform sistemului. Investigațiile nu pot continua într-un asemenea caz. De aici începe însă magia. Pe nivelele ei superioare, aceasta devine cu adevărat o artă. Ea nu îşi pierde statutul ştiințific, dar este greu să comunici principiile ei în termenii limbajului obişnuit şi ai experienței terestre tridimensionale. În consecință, ea devine un subiect ezoteric, neputând fi controlată decât de către inițiați.

Putem stabili o punte între ştiinţa convenţională şi magie dacă înţelegem că trăim într-o lume cu mai multe dimensiuni. Chiar dacă acest concept nu poate fi înţeles cu uşurinţă empiric sau prin experienţă directă, putem ajunge la înţelegerea lui printr-o progresie logică. Spre exemplu, dacă acceptăm existenţa a trei dimensiuni, logica însăşi ne arată că trebuie să mai existe cel puţin una. Dacă te afli prins într-o lume plană (cu două dimensiuni) şi vorbeşti cu alte fiinţe bidimensionale despre cea de-a treia dimensiune a spaţiului, acestea vor crede că eşti nebun. Este imposibil ca ele să înţeleagă conceptul de înălţime fără a fi transpuse în lumea tridimensională. Prin analogie, putem vorbi şi noi despre o a patra dimensiune. În mod evident, lumea superioară nu poate fi măsurată cu instrumentele specifice universului tridimensional.

Deşi oamenii de ştiinţă se folosesc în mod curent de matematică pentru a măsura universul, ei nu par prea preocupaţi de faptul că principiile matematice sunt absolute şi nu pot exista în lumea noastră cu trei dimensiuni. Pe de altă parte, noi nu putem exista în această lume fără „universul absolut" al matematicii. De aceea, este logic să tragem concluzia că în afara lumii noastre fizice mai există şi alte universuri. De vreme ce ştiinţa nu îşi poate face măsurătorile decât prin instrumente tridimensionale, este evident că pentru a cunoaşte alte dimensiuni trebuie să ne folosim de alte mijloace decât cele ştiinţifice. Studierea acestor alte mijloace poartă numele de ocultism. Scopul său este acela de a transcende lumea experienţei obişnuite.

Gândul că o fiinţă din lumea noastră tridimensională ar putea convinge o altă fiinţă dintr-o lume cu patru dimensiuni (sau chiar mai înaltă) să gândească exclusiv în termenii noştri tereştri este de-a dreptul absurd. Acest tip de gândire este programat şi reprezintă opusul perfect al creativităţii.

Rezultă în mod evident că forţele care ne pot conduce în lumile superioare sunt cele divine şi angelice (ambele, forţe creatoare), în timp ce forţele care ne pot conduce în lumile inferioare sunt cele satanice şi demoniace. Din punct de vedere teologic, să insişti asupra tezei că nu există decât o lume cu trei

dimensiuni apare drept o acțiune satanică.

La fel ca şi ştiința oficială, magia este preocupată de măsurătorile cantitative, dar în plus, ea adaugă şi studiul dimensiunii calitative, care se referă înainte de toate la calitatea vieții în miriadele ei de manifestări.

În Experimentul Philadelphia, factorul care a avut de suferit a fost cel uman. Oamenii au fost aruncați în afara dimensiunii lor familiare, iar referințele lor la realitatea pe care o cunoşteau au avut mult de suferit. Acest factor uman de care vorbim ține de domeniul calității vieții. Toate aceste experimente ciudate şi secrete au la bază faptul că nu s-a ținut cont de factorul uman. Se pune atunci întrebarea: în ce constă caracterul şi calitatea vieții în sine?

Răspunsul pare conținut chiar de întrebare. Caracterul şi calitatea sunt sinonime cu viața. Oamenii au o natură şi un caracter particulare, care nu pot fi cuantificate. Tocmai această dihotomie conduce la coşmarurile tehnologice care apar atunci când Ştiința se opune Omului.

Legătura cea mai strânsă între ştiință şi spiritualitate apare în domeniul psihotronicii. Aceasta permite cuantificarea într-o oarecare măsură a omului. Individualitatea acestuia poate fi recunoscută în funcție de anumite frecvențe şi lungimi de undă specifice. Aceste frecvențe nu au o individualitate în sine, dar pot reprezenta manifestări ale unei individualități în scopuri practice şi tehnologice.

Psihotronica permite punerea în rezonanță a individului cu o frecvență specifică, prinzându-l în capcana ei. Acest lucru poate fi realizat prin izolarea frecvenței respective, blocându-i apoi libertatea de mişcare. În acest fel, individul (măsurat prin schimbarea frecvențelor) îşi modifică însăşi semnătura sau caracteristicile de bază. El este nevoit să facă acest lucru dacă nu doreşte să fie bombardat cu frecvența astfel izolată. Prin schimbare, persoana îşi pierde însă individualitatea inițială. Dacă este silit să adopte frecvențe controlabile sau sugestibile, el poate deveni cu uşurință o persoană controlată.

Imaginați-vă o micuță balerină care pluteşte prin cameră într-un dans sacru. Acesta este felul ei natural de a se

manifesta. Dacă este însă bombardată cu lungimi de undă agresive şi grosiere (de pildă, printr-o muzică adecvată), ea se va opri din dans şi îşi va acoperi urechile. În acest fel, dansul va deveni ceva imposibil pentru ea. Treptat, ea ar deveni obsedată să îşi astupe urechile pentru a nu mai auzi sunetul enervant. În cele din urmă, ar surzi complet sau şi-ar pierde orice interes pentru dans. Mai mult decât atât, ideea de dans ar fi asociată în mintea ei cu un aspect dureros. O astfel de femeie îndoctrinată nu şi-ar mai dori altceva decât să devină o gospodină din clasa mijlocie, fără alte aspiraţii superioare. Ce uşurare să devii aşa ceva prin comparaţie cu obligaţia de a asculta acel sunet asurzitor... Din păcate, ea ar înceta în acest fel să îşi mai manifeste sinele real.

Acest exemplu ilustrează felul în care pot reacţiona oamenii atunci când electronica este asociată cu principiile magiei. Dacă viaţa trece pe un nivel superior în urma unor asemenea experienţe, putem vorbi de magie albă. Invers, când viaţa trece pe un nivel inferior, avem în mod evident de-a face cu magia neagră.

Magia este un subiect profund şi nu ne-am propus să mergem acum prea departe cu studiul ei. Cei interesaţi pot găsi nenumărate texte de specialitate.

De aceea, ne vom întoarce la oamenii pe care îi cunoaştem deja şi la drama evenimentelor legate de Proiectul Montauk.

8

DOMNUL X

Într-un capitol anterior am vorbit de un anume domn X, care susținea că a fost implicat în Proiectul Montauk. Potrivit afirmațiilor sale, el a fost responsabil cu finanțarea operațiilor şi cu aprovizionarea. Legenda spune chiar că activitatea sa a fost crucială pentru obținerea de la extratereştri a tehnologiei necesare pentru construirea Scaunului psihic.

La întâlnirea noastră, domnul X mi-a spus că nu poate să-mi dezvăluie şi alte informații legate de rolul pe care l-a jucat. Era nervos, aşa că am început să discutăm despre alte lucruri. L-am întrebat de fotografia lui Preston cu frații Wilson, pe care se pare că o văzuse şi el. Nu mi-a dat informații noi legate de acest subiect, dar a avut câteva lucruri interesante de spus despre legătura dintre Aleister Crowley şi Montauk.

Domnul X susține că Aleister Crowley a manipulat timpul, întorcându-se în primele două decenii ale secolului nostru. Putea să călătorească în timp prin mijloace pur magice. Mai mult, Crowley cunoştea principiile levitației şi putea materializa diferite spirite într-o formă fizică sau sonoră.

Domnul X mi-a mai explicat că unul din motivele pentru care Crowley putea călători în timp era acela că nu era blocat în nici o dimensiune sau iluzie. Această capacitate nu reprezintă ceva nou pentru metafizicieni, fiind inclusiv la îndemâna altor mediumi şi persoane cu puteri psihice, capabile să intre într-o stare simbolică. Este vorba de o stare modificată de conştiință în care pot avea acces la informații, cunoscute şi sub numele de înregistrările akasha-ice. Există un nivel care transcende chiar planul akasha-ic, în care forțele energetice (sau entitățile) pot intra în alte corpuri sau în alte dimensiuni. Crowley avea acces la acest nivel, putându-se deplasa în planuri diferite de existență. Practic, el nu se afla doar înaintea epocii sale, ci trăia chiar în afara timpului.

În acest moment al conversației noastre, mi-a trecut prin minte că Aleister Crowley crea aşa-numitele „găuri de vierme”

către alte realități, prin care putea călători înainte şi înapoi, atât spațial cât şi temporal. Chiar şi bizarele manipulări de la Montauk şi Philadelphia puteau fi creații fizice elaborate de mintea unui magician foarte puternic. Mi se pare o ironie supremă faptul că porecla adoptată de Crowley a fost „Bestia", adică exact materializarea care a apărut în Montauk. Crowley era notoriu pentru dorința sa de a atrage atenția, iar cartea de față ar putea fi privită din acest punct de vedere ca o reclamă foarte elaborată a muncii sale. Evident, scopul ei nu este acesta, dar conexiunea şi sincronicitățile aferente nu pot fi contestate.

Până la urmă, am ajuns pe aceeaşi lungime de undă cu domnul X şi se pare că intenția lui a fost aceea ca eu să aflu rolul precis al lui Crowley. Este interesant de remarcat şi faptul că vorbeşte despre acest subiect cu o autoritate pe care nu o manifestă atunci când discutăm despre alte subiecte.

Mi-a mai spus şi faptul că Biserica Catolică a avut tendința să creeze o legendă cât mai puternică în jurul ei, cu intenția de a manipula oamenii. Crowley a operat pe un nivel chiar mai înalt. El s-a folosit de zeități păgâne şi de forțe energetice (uneori negative, care țin de magia neagră) care fac parte integrantă din subconştientul colectiv - acelaşi din care provin îngerii şi viziunile religioase. Crowley a trecut dincolo de limitele artificiale inventate de Biserică şi de stat, nefiind de acord cu maşinațiunile care țineau populația în ignoranță. A operat cu magia pură, având acces la un nivel intuitiv profund.

Domnul X a încheiat relatarea admițând că îi este teamă. Crowley avea puteri şi capacități remarcabile, pe care puțini oameni le-au avut vreodată. Era convins că Aleister Crowley continuă să fie prin preajmă, distrându-se pe seama noastră. Imaginea sa asupra lui Crowley mi-a adus aminte de cartea „Nebunul" din Tarot, care încarnează impulsul creator „nebunesc" cu care a început creația întregului univers. Este vorba de o forță creatoare căreia nu i te poți opune, care creează în funcție de capriciile sale şi fără să țină cont de consecințe.

După această conversație, am căutat prin mai multe cărți,

încercând să găsesc o documentație pe marginea subiectelor discutate. Domnul X părea să aibă acces la o anumită sursă de informații particulare; de aceea, nu prea mă aşteptam să descopăr ceva în literatura oficială. M-am gândit că aş putea găsi ceva legat de anul 1923, adică de momentul petrecut cu 20 de ani înainte de 1943, conform bioritmului de 20 de ani al pământului, despre care am mai vorbit în această carte. Mi-a fost extrem de greu să găsesc referințe la anul 1923 şi la ceea ce a făcut Aleister Crowley în acel an. În cele din urmă, am renunțat.

M-am dus atunci la Maria Fix, prietena mea cu puteri psihice paranormale. Deşi stabilisem o întâlnire cu ea, s-a arătat surprinsă de sosirea mea şi m-a întrebat ce caut acolo. Se pare că îşi încurcase complet orarul. Subit, mi-a spus: „Ştiu de ce eşti aici!".

M-a condus apoi cu maşina personală la o prietenă a ei, care avea o întreagă bibliotecă despre Aleister Crowley. Unele erau cărți rare, pe care nu le văzusem niciodată. Mi-a permis să le iau acasă. Răsfoindu-le, am găsit un titlu numit *Jurnalul magic al lui Aleister Crowley.* Cartea conținea jurnalul lui Crowley pe un singur an: 1923!

Am căutat imediat pagina referitoare la data de 12 august, ziua când a avut loc Experimentul Philadelphia.

Această dată şi ziua următoare lipseau însă din jurnal. Aproape toate celelalte zile ale anului conțineau relatări. Lectura zilelor anterioare indică posibilitatea ca el să fi fost bolnav în zilele respective. Cineva mi-a sugerat însă posibilitatea ca aceste pagini să fi fost omise în mod intenționat. Oricum ar sta lucrurile, este ştiut că Aleister Crowley nu omitea să scrie în jurnalul său magic decât în situații cu totul excepționale.

Ca o notă particulară, Crowley afirmă undeva în jurnal că în timpul unei vizite la Montauk s-a acoperit cu bășici, care au rămas pe corpul său timp de cinci ani. Alte referințe la Montauk nu mai există.

Pe scurt, nu am găsit în acest jurnal referințe directe ale faptului că Aleister Crowley ar fi fost implicat în vreun fel în

Proiectul Montauk. Singurul aspect curios este legat de aceeaşi sincronicitate de care m-am izbit de când m-am apucat să studiez problema. Pe de altă parte, am găsit ceva interesant într-o altă carte luată din biblioteca prietenei Mariei.

În cartea *Opt prelegeri despre yoga,* Crowley demonstrează foarte clar că înțelegea perfect subtilitățile electro-magnetismului şi felul în care interferează acesta cu gravitația. El se afla cu mult deasupra savanților epocii sale (inclusiv ai celor din zilele noastre). El este primul care a afirmat că „spațiul este finit, dar nesfârşit", amuzându-se atunci când Einstein i-a preluat formula, demonstrând-o matematic şi zguduind întreaga lume ştiințifică, patru ani mai târziu. Înțelegerea lui Crowley nu izvora numai din geniul său. Este cert faptul că trecuse prin şcoala geometriei sacre şi a altor discipline alchimice ale unor ordine străvechi. Corul ştiințific care l-a aclamat pe Einstein provenea dintr-o cu totul altă direcție, mult mai puțin avizată.

S-a spus de multă vreme că ştiința nu poate decât cel mult să spere că va ajunge vreodată să cunoască ceea ce religia afirmă de multă vreme. Trecut prin toate şcolile religioase şi mitologice, Crowley nu putea decât să ilustreze această afirmație. La vremea lui, a fost deasupra tuturor savanților.

Toate aceste informații nu îşi propun să fie un elogiu la adresa lui Crowley. Acesta a trăit şi a murit ca un simplu om. Dacă este să ne luăm după tot ce s-a spus despre el, ca om avea destule defecte, dar studiile sale depăşeau orice imaginație în excelență. În această carte nu am urmărit să prezint decât latura cea mai bună a omului Crowley, părându-mi-se semnificativă pentru subiectul ales.

Înainte de a trece la partea a doua a cărții de față, scrisă de Preston, aş dori să mai remarc un lucru pe care Crowley l-a afirmat în cartea sa, *Opt prelegeri despre yoga.* El a afirmat în fața unei audiențe că ştiința reprezintă un sistem închis, întrucât nu asociază valori umane descrierilor sale despre univers. Dacă valorile alcătuiesc o parte integrantă a realității, pare ciudat că ştiința oferă descrieri atât de consistente ale unor fenomene care ignoră aceste valori.

Revenim astfel din nou asupra factorului uman atât de abuzat în timpul Experimentului Philadelphia şi al Proiectului Montauk căci acesta este factorul cel mai important din univers.

PARTEA
A II -A
DE PRESTON B. NICHOLS

II

INTRODUCERE LA PARTEA A DOUA

Am făcut investigații şi am ținut conferințe pe marginea Proiectului Montauk timp de mai bine de un deceniu şi, deşi nu este în intenția mea să conving pe cineva de ceva anume, putem vorbi despre o serie de evoluții ale unor evenimente care s-au petrecut, despre care consider că sunt de interes public. Cât despre adevărul relativ al acestora şi ce anume trebuie făcut cu informațiile prezentate, vă las să decideți singuri.

Această secțiune a cărții va descrie evenimente pe care le-am trăit personal după apariția lucrării *Proiectul Montauk.* Ele sunt revelatorii pentru a demonstra existența unui scenariu mai vast legat de Montauk, scenariu care nu mă include însă doar pe mine şi pe Duncan.

Sunt preocupat îndeosebi de acel grup pe care eu îl numesc „băieții din Montauk". Pentru cei care nu-şi mai aduc aminte, băieții din Montauk au fost programați prin tehnici psihosexuale de control al minții. Informațiile legate de ei, care vor fi oferite în continuare, au fost obținute prin interviuri cu diferite persoane care au luat parte la proiect. Scanările mediumice ale lui Duncan au jucat şi ele un rol important în descoperirea resorturilor ascunse ale întregii poveşti. O răsturnare profundă de situație legată de această investigație mediumică s-a produs atunci când am intrat în contact cu un om care pretinde că a fost cel care i-a programat pe băieți. După ce a început să lucreze împreună cu mine a fost trimis la închisoare; de aceea, nu-i voi dezvălui numele real, pentru a-l proteja pe el şi familia lui. În această carte mă voi referi la el numindu-l Stan Campbell. Fără ajutorul lui, mi-ar fi fost extrem de dificil să dobândesc toate informațiile pe care le voi

revela în continuare legate de băieții din Montauk.

Mai întâi de toate, voi oferi o privire de ansamblu a proiectului referitor la băieții din Montauk, după care va urma o descriere a bizarelor evenimente prin care am trecut împreună cu Stan. În final, voi relata o altă întâlnire ciudată care m-a condus la o investigație a istoricului tranzistorului electronic şi a implicării extratereştrilor în această descoperire. După cum va decurge povestea, vă veți da seama că Proiectul Montauk continuă să fie activ şi în zilele noastre.

PRESTON B. NICHOLS

9

BĂIEȚII DIN MONTAUK

La începutul anilor ‘70, grupul Montauk a devenit interesat de programarea mentală a copiilor. Potrivit legendei, extratereştrii cenuşii au răpit circa 50 de copii şi i-au predat autorităților din Montauk. Urma ca aceştia să fie programați şi separați în trei grupe de vârstă: 6-12 ani, 13-16 ani şi 16-22 de ani.

După operații (şi în cazul în care copiii supraviețuiau acestor intervenții), primul grup urma să fie separat în două subgrupe. O grupă urma să le fie predată cenuşiilor pentru experimente genetice, iar cealaltă urma să fie programată şi implantată din nou în societate. În unele cazuri urmau să fie returnați familiilor lor; în altele urmau să fie inserați în familii noi.

Ideea era ca aceşti copii de vârste mici să fie asimilați de către populație. Urmau să fie astfel crescuți încât să devină oameni normali, să meargă la colegiu şi să ajungă medici, avocați, politicieni etc. Deşi aparent normali, ei aveau să devină un fel de roboți programați, care trebuiau să răspundă apelului din partea Guvernului Secret atunci când acesta îi va chema la datorie. Răspunsul urma să se producă la un gen de „chemare” psihotronică, hipnotică sau chiar verbală. Planul era să fie activați în momente de haos, astfel încât să se unească şi să se transforme în detaşamente ale guvernului care să îi vâneze pe duşmanii acestuia. Instrucțiunile lor nu constau decât în a-i urmări pe toți cei considerați a se opune guvernului şi în a comite distrugeri cât mai mari în rândul grupărilor antiguvernamentale.

Celelalte două grupe de vârstă, cele cuprinse între 13-16 ani şi 16-22 de ani, au fost folosite, de asemenea, pentru recoltarea de material genetic şi pentru infiltrarea în societate, dar programarea lor urma să producă rezultate mult mai rapide. Cei programați trebuiau împărțiți şi ei în două subgrupe, în eventualitatea în care supraviețuiau programării. Prima grupă trebuia să cuprindă asasini fără scrupule, care să poată fi

trimişi după anumite persoane particulare, pentru a le ucide. Cea de-a doua grupă a fost numită „a celor care tulbură ordinea” şi urma să răspândească în rândul tinerilor cultul satanic şi alte mişcări similare. Sarcina lor era aceea de a se organiza imediat, trecând direct la acțiune, spre deosebire de copiii din categoria de vârstă mai mică, ce urmau să rămână „adormiți” până la primirea apelului guvernamental. Unii din tinerii cu vârste mai mari (din categoria 16-22 de ani) au fost programați să devină sclavi pentru a fi supuşi la diferite munci.

Programarea acestor tineri a început în anul 1973, dar există indicii că ar fi putut începe mult mai devreme, la Brookhaven (Laboratoarele Naționale Brookhaven din Long Island). Motivul pentru care au fost căutați numai blonzi cu ochi albaştri pare să fie legat de factorul psihogenetic specific rasei ariene. Există o doctrină ocultă străveche în care se vorbeşte despre apariția diferitelor rase pe pământ, care i-a preocupat inclusiv pe Hitler şi pe acoliții acestuia. Au existat şi tineri cu părul şi pielea închise la culoare, dar şi aceştia trebuiau să corespundă trăsăturilor ariene.

Programatorii s-au concentrat pe trei vârste particulare: 9, 14 şi 19 ani, considerate a fi vârste de apogeu. Copiii au fost introduşi într-o cameră, complet goi. Un dispozitiv electronic le-a fost inserat în organele genitale şi astfel a început un program diabolic în care au fost tratați cu brutalitate, într-o manieră destul de asemănătoare cu câinele lui Pavlov. Au fost bătuți la limita suportabilității, până când au ajuns nişte mase informe de carne, fără nici un fel de voință individuală. Mulți dintre ei au murit. Cei care au supraviețuit au devenit extrem de uşor de manipulat.

În timp ce copiii erau bătuți, în cameră a fost introdus un dispozitiv electronic asemănător unei antene. Cred că era un aparat conceput de extratereştri pentru a induce vibrații psihice de teamă şi lipsă de speranță. Structurile psihice rezultate erau înregistrate. Băieții care au murit au fost supuşi analizelor, iar o serie de părți corporale le-au fost prelevate. Era vorba de acele părți considerate că au de-a face cu frica. Legendele legate de micii cenuşii afirmă că aceşti extratereştri

sunt extrem de interesați de senzația de teamă a oamenilor. Unii au sugerat chiar că ei cultivă această teamă la un nivel colectiv. Este posibil ca scenariul de la Montauk să fi fost scris chiar de extratereştri, urmând să le servească propriilor lor scopuri. O altă posibilitate este ca ei să fi sugerat doar acest scenariu, acceptat de echipa din Montauk pentru propriile sale interese.

După ce copiii au cedat la nivel mental, ei au fost duşi la un programator care le-a reprogramat mințile aşa cum doreau cei din conducere. Întregul lor subconştient a fost restructurat din temelii. Mințile lor au fost programate să servească unui anumit scop particular. În final, li s-a dat drumul în societate.

MISTERIOASELE CABINE DIN MONTAUK

Împrejurimile bazei din Montauk sunt înțesate de clădiri micuțe, înzestrate cu uşi, precum cea de mai sus.

Unele sunt echipate cu luminițe roşii, care ar putea face parte dintr-un sistem de alarmă. S-a speculat că ar putea fi vorba de intrări în structurile subterane, dar nimeni nu este absolut sigur de acest lucru. Aceste cabine reprezintă încă un mister.

10

STAN CAMPBELL, OFIȚER CIA

În anul 1991, am fost rugat să particip la o conferință ținută în zona metropolitană din New York. Cea care mi-a adresat invitația a fost Elaine Donald, gazda întâlnirii şi un medium în vogă. După conferință, m-a întrebat dacă pot să-l conduc acasă cu maşina mea pe unul din invitații ei. Numele acestuia era Stan Campbell (nume fictiv). Nu este exclus ca această întâlnire să fi fost pusă la cale cu intenție.

Stan nu a vorbit în timpul conferinței, dar dorea să comenteze ceea ce s-a discutat. I-am spus că vom face acest lucru pe drumul către casă. În maşină a devenit volubil, vorbind ca o persoană trecută prin traumatismul răpirii de către extratereştri şi care mai apoi a avut probleme cu Guvernul şi cu legea. A fost acuzat de delapidare, dar nu-şi amintea să fi făcut aşa ceva. Deşi îşi amintea că a deschis anumite fişete bancare şi că a obținut nişte bani, nu era prea sigur ce anume făcuse. Pe scurt, mi-a vorbit de toate problemele sale de viață. Înainte să ajungem acasă la el, mi-a spus că ar dori să lucreze cu mine. În cele din urmă, l-am lăsat la domiciliu, acceptând să ne întâlnim la o dată ulterioară.

După ce am început să lucrez cu Stan, am descoperit că este un om foarte cooperant. Aş zice chiar exagerat de cooperant. Am remarcat că mintea lui era făcută varză; făcea însă orice i-aş fi cerut. Nu aveam nici o îndoială că acest om a fost supus cândva unor abuzuri grave. Mi-a povestit tot felul de lucruri despre participarea lui la diferite grupuri interesate de OZN-uri. Mi-a spus, de asemenea, că este consultat de un psihiatru şi că a avut o experiență extrem de neplăcută în cadrul unui grup organizat de acesta, în care a fost pus să îi conducă pe ceilalți într-o manieră inchizitorie.

Am tras concluzia că era paranoic, că avea o minte foarte slabă şi în esență nu avea nici un fel de voință personală. Era extrem de greu să lucrezi cu el, aşa că i-am sugerat să folosim metodele lui Wilhelm Reich (metode de accesare a

subconştientului unei persoane pe nivele mult mai profunde decât hipnoza obişnuită; aceste metode au fost folosite inclusiv la Montauk şi în alte operații secrete de control al minții). Stan a acceptat. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost faptul că părea să fi fost antrenat în asemenea metode. În mod normal, ca să obțin asemenea răspunsuri ar fi trebuit să lucrez cel puțin două luni cu el, pentru a-l aduce pe nivelul corespunzător. Concluzia a fost că mai avusese experiențe legate de aceste tehnici. Deşi nu-şi mai aducea aminte, sunt absolut convins că a fost antrenat în metodele lui Wilhelm Reich.

Pe măsură ce am avansat, Stan a început să-mi vorbească despre experiențele sale legate de extratereştri. Pe scurt, se pare că a fost răpit de mai multe grupuri de extratereştri. Îşi amintea, de asemenea, de faptul că a fost răpit de oameni (fără doar şi poate, agenți guvernamentali) aflați în OZN-uri.

În cele din urmă, Stan a început să-şi aducă aminte de o vreme când a activat în CIA. Pe la începutul anilor '80, a primit un telefon la ora 3.00 dimineața. Vocea de la capătul firului i-a cerut să depună o cerere pentru o slujbă în CIA. I s-a spus să se prezinte într-un anumit loc şi să completeze formularele de cerere. I s-a cerut apoi să se ducă la Institutul de Tehnologie din New York şi să facă un test. A fost ulterior din nou contactat şi i s-a spus că a trecut testul cu brio. În continuare, a primit indicații să se prezinte într-un anumit hotel (The New Yorker) sub un nume fals, unde îl aştepta o anumită cameră. S-a prezentat la hotel, a primit cheile de la o cameră, în care a intrat, apoi a aşteptat. Stan mi-a spus că respectiva cameră era ciudată, fiind situată chiar lângă o debara de care o despărțea un perete pe care se afla o oglindă mare. Era convins că în spatele oglinzii se ascundeau camere de luat vederi şi echipamente de supraveghere. După o vreme a sunat telefonul; în cameră a urcat o femeie, care i-a dat o serie de teste psihologice.

În final, s-a întors acasă, după care a fost contactat din nou. I s-a spus că a trecut cu bine şi noile teste şi că urma să se prezinte pentru testul final. Locația era situată undeva în

Virginia, într-un oraş numit Crabwell Corners. Acolo, s-a cazat la hotelul Holiday Inn. Era convins că nu este deschis publicului, căci deşi avea afişată plăcuța cu „Nu mai sunt locuri", nu a văzut niciodată pe nimeni înăuntru. În fiecare cameră existau inclusiv cheile de la o maşină. Stan s-a prezentat sub un alt nume fals şi i s-a spus să meargă într-o cameră de la etajul doi şi să aştepte. Au venit apoi mai multe persoane şi i-au făcut diferite teste. În tot acel timp, a fost trimis dintr-o cameră în alta. Întreaga experiență a fost cât se poate de stranie şi nu-şi mai amintea nici jumătate din ea.

Testele însele au fost extrem de bizare, ca să spunem numai atât. Îşi amintea că se trezea uneori complet dezbrăcat şi foarte excitat. De multe ori, îl dureau diferite părți ale corpului. Deschizătura anală l-a durut timp de trei zile la rând. Asta este tot ce îşi amintea. În final i s-a spus că testul s-a încheiat şi că poate pleca acasă, unde trebuia să aştepte instrucțiuni.

După două sau trei săptămâni, Stan a devenit nerăbdător şi a sunat la un număr pe care îl primise. I s-a răspuns că prezența lui nu era necesară la momentul respectiv, dar că Agenția păstra toate dosarele.

Toate aceste informații reprezentau amintiri conştiente ale lui Stan. Soția lui a confirmat şi ea faptul că Stan a făcut o cerere pentru angajare în cadrul CIA, dar nu pot fi sigur dacă toate acestea sunt adevărate sau doar o înțelegere între cei doi.

După părerea mea, singura dovadă reală sunt amintirile lui Stan obținute prin metoda Reich. Este aproape imposibil să minți atunci când te afli în stare de transă profundă, dacă nu ai fost antrenat masiv în această direcție. Starea de transă obținută prin metoda Reich este mult mai profundă decât cea specifică hipnozei, iar minciuna în această stare este echivalentă cu minciuna în timpul administrării serului adevărului (penathol de sodiu, sau o altă substanță similară).

Pe când se afla într-o asemenea stare de transă, Stan s-a întors la momentul în care a făcut cererea de angajare în cadrul CIA la Institutul de Tehnologie din New York. Nu şi-a reamintit nimic neobişnuit care să se fi petrecut atunci. În schimb, când s-a întors la momentul în care a fost cazat în hotelul din

Virginia, şi-a amintit un incident în care în camera lui au intrat doi bărbați, la ora 10.00 dimineața. Aceştia i-au spus să se dezbrace şi l-au înfăşurat pe podea într-o pânză. A fost transportat apoi într-un camion acoperit şi condus într-o zonă împădurită, unde a fost scos din pânza în care era învelit şi i s-a spus să rămână pe bancheta din spate a maşinii. De acolo, cei doi l-au condus la un vechi castel. Au intrat mai întâi într-un fel de anticameră, în care o persoană i-a înregistrat. Bărbații au apăsat apoi un buton în perete, care a chemat un ascensor. Au coborât două sau trei nivele, după care uşile liftului s-au deschis, permițându-le accesul într-o cameră cu o suprafață de circa 7 metri pătrați.

În centrul camerei se afla o masă cu o pernă pe ea. Stan a fost întins pe spate. Din tavan a coborât un aparat care i-a inserat ceva în zona ombilicului. L-a durut îngrozitor, căci operația s-a făcut fără anesteziere.

Şi-a amintit apoi „terapia" de şoc prin care a trecut, apoi diferite programe care i-au fost implementate. Unul consta în a se duce la o corporație unde trebuia să se angajeze ca ofițer de credite. Cei de la corporație îl aşteptau. În cadrul firmei, urma să redirecționeze fondurile financiare către un proiect numit MALTA, care înseamnă „Montauk Alsace-Lorraine Time Archives". Altfel spus, urma să directioneze fonduri către Proiectul Montauk din Europa, situat undeva în munții Alsaciei-Lorrainei.

Înainte de plecare, în fața lui Stan s-a deschis o altă uşă. În camera de dincolo se afla un extraterestru cenuşiu, care a dispărut rapid, ca şi cum nu ar fi dorit să fie văzut. Nu putem şti însă cu siguranță acest lucru. Bărbații i-au spus că trebuie să se întoarcă în camera sa de la Holiday Inn până la ora 4.00 după-masa. Aşa a şi făcut. Se pare că urma să se petreacă ceva la acea oră.

În acest punct, Stan nu şi-a mai putut aminti nimic, căci procesul era prea obositor pentru el.

11

CAPITOLUL DIAVOLULUI

Nu am fost deloc surprins să aud că Stan a fost implicat în Proiectul Montauk. Pot spune chiar că bănuisem acest lucru. Îmi povestise în mai multe rânduri că se trezea din somn şi vedea la fereastră faţa unui om. Acesta îl privea fix şi râdea de el. Când l-a întâlnit pe Duncan, a recunoscut faţa persoanei de la fereastră. Era ca şi cum un coşmar ar fi prins viaţă. Am tras cu toţii concluzia că Stan fusese o victimă a Proiectului Montauk şi că identificase la nivel psihic persoana (Duncan) care generase formele care îl deranjau. Aveam să aflu la scurt timp că legătura psihologică dintre Stan şi Duncan era mult mai profundă.

Am apelat la sursa de informaţii a lui Duncan (este vorba de o sursă de informaţii metafizice) pentru a afla dacă Stan ne-ar putea înşela. Ni s-a răspuns că nu prezintă nici un fel de pericol. Mai întâi de toate, ne-am gândit că ar fi bine ca Stan să preia controlul asupra fiinţei lui, fiind evident că se afla sub influenţa unor forme de viaţă extraterestre. Se pare că era chiar influenţat de extratereştri din rase diferite. Am lucrat cu toţii la acest proiect, acela de a-i reda deplinul control de sine lui Stan. Acesta era capabil să intre în legătură directă cu extratereştrii. Duncan şi un prieten pe nume Peter (dar nu Peter Moon) au putut verifica faptul că în anumite momente, altcineva vorbea prin intermediul lui Stan. În cele din urmă, am reuşit să-i redăm controlul. În acel moment, sursa de informaţii a lui Duncan ne-a spus că Stan putea fi adus în Laboratorul Spaţio-Temporal.

Stan a avut tulburări emoţionale atunci când a intrat pentru prima dată în Laborator. S-a prăbuşit psihic şi a început să plângă, lamentându-se şi amintindu-şi de implicarea sa în proiectul băieţilor din Montauk. Ne-a spus că prima oară când a fost răpit de extratereştrii cenuşii a fost în anul 1973, când a fost dus la Montauk şi introdus în cadrul programului băieţilor din Montauk.

Directorii programului şi-au dat seama că Stan are anumite rezonanţe psihice cu Duncan, motiv pentru care a fost scos din program şi a devenit om de legătură. A fost numit chiar director responsabil cu disciplinarea şi prăbuşirea psihică a băieţilor. Această revenire a amintirilor l-a făcut să înţeleagă de ce avea chiar şi astăzi pornirea de a fi uneori dur cu propriii lui copii. Acţiona conform rezonanţelor primite în cadrul Proiectului Montauk. În mod obişnuit, Stan este unul dintre cei mai blânzi oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Ne-a povestit însă că puştii lui îl enervau uneori atât de tare încât devenea un fel de comandant pentru ei. A fost zguduit de această realizare şi a dorit să intre în transă pentru a verifica dacă ceea ce credea era adevărat. Am făcut experimentul şi am abordat chestiunea din mai multe unghiuri. Repeta mereu acelaşi lucru, ceea ce însemna fie că l-a trăit personal, fie că a fost învăţat să dea acest răspuns.

Răspunsul dat de Stan în stare de transă se potrivea cu ceea ce ne-au descris alţi băieţi din Montauk. Ne-a vorbit de o cameră cu cinci pereţi, într-un fel de subsol. Ne-a mai descris un coteţ acoperit cu găinaţ (care poate fi văzut şi astăzi în Montauk şi pe care l-am surprins pe camera mea video). Ne-a vorbit de trupuri de copii întinse pe mese, în stare de anestezie, care aşteptau să fie programate şi trimise înapoi în societate după programare. Când se întorceau înapoi, aceste corpuri aveau în centrul pieptului şi al abdomenului găuri mari, ca nişte arsuri. Duncan ne mai povestise şi înainte despre astfel de lucruri, dar nu în prezenţa lui Stan. Relatarea acestuia din urmă a fost complet independentă. Informaţiile lui Stan se suprapuneau perfect peste cele ale lui Duncan. Nu mai exista nici o îndoială că cei doi se cunoscuseră. De aceea, am continuat să „săpăm” în subconştientul lui Stan.

Într-una din cele mai dramatice şi mai senzaţionale experienţe la care am asistat vreodată, Stan şi-a adus aminte de faptul că a ajuns pe planeta Marte şi i-a dat ceva unei figuri îmbrăcate într-o robă albă. L-am rugat să îşi amintească ce s-a întâmplat înaintea acestui incident, şi astfel Stan şi-a adus aminte că a fost programat pe o masă din Montauk. Era aşezat

pe un scaun cu senzori electrici, având pe cap o cască. A intrat apoi în electroşoc. Următorul lucru pe care l-a văzut a fost o deschizătură dreptunghiulară care a apărut pe tavan, deasupra mesei pe care fusese executată programarea. A fost aspirat în interiorul deschizăturii şi a fost îmbrăcat într-o robă de tipul celor purtate de evrei în timpul lui Iisus Christos.

Următorul lucru pe care şi l-a amintit Stan a fost că s-a trezit în vremea lui Christos. Avea misiunea de a-L găsi pe Iisus Christos şi de a face două lucruri. Pe de o parte, să îi ia o mostră de sânge, iar apoi să-l ucidă. L-a găsit pe Iisus, care l-a întâmpinat într-o manieră surprinzătoare. I-a spus că ştie care este misiunea lui şi s-a oferit să-i dea chiar El mostra de sânge. Christos i-a spus însă că nu a venit încă timpul să moară. A adăugat că Stan nu-L va putea ucide atunci. Operând conform ordinelor primite la Montauk, Stan şi-a adus aminte că a scos un revolver pe care l-a descărcat în pieptul lui Christos.

Întreaga experiență pare să fi durat circa 10 ore în termenii temporali ai bazei din Montauk, dar Stan crede că a rămas în epoca lui Iisus circa două luni. Concluzia noastră a fost că Stan a devenit într-un fel sau altul una cu Iuda sau că a intrat în trupul acestuia. El şi-a asumat identitatea lui Iuda, l-a trădat pe Iisus şi a complotat pentru uciderea Lui, aşa cum spune şi Biblia. Întreaga derulare a evenimentelor a fost un ordin primit din Montauk.

Trebuie să recunosc că toată această poveste nu este deloc clară. Din punct de vedere religios poate fi întru totul contestată. Eu nu fac decât să descriu aici ceea ce şi-a amintit Stan, fără să intervin în nici un fel. Voi adăuga însă şi propriile mele concluzii, iar cititorul este invitat să facă acelaşi lucru.

Stan susține că a adus o mostră din sângele lui Iisus înapoi în Montauk. Nu a dorit să predea acea mostră de sânge, continuând să o poarte la el. La un moment dat, a simțit însă o arsură, iar sângele a „trecut prin el", ca într-un fel de exorcism. Ulterior, a fost trimis printr-un fel de portal pe Marte, pentru a preda acolo sângele chiar lui Iisus, care se afla pe acea planetă. Stan s-a trezit apoi pe Marte, la baza unui munte. Lângă nişte pietre stătea un om suplu şi înalt, îmbrăcat la fel ca şi Christos.

S-a îndreptat către el şi i-a înmânat nervos sângele. Când a primit sângele, omul şi-a ridicat privirea, iar Stan l-a recunoscut pe Duncan Cameron, jucând rolul lui Christos. Duncan a rămas astfel, nemişcat, timp de câteva minute, după care Stan a plecat. Perioada în care s-au petrecut toate aceste lucruri nu este cunoscută, dar bănuim că a fost iulie 1983, pornind de la o serie de incidente despre care ne-a vorbit Duncan.

Stan s-a întors apoi din nou în subsolul marțian, a intrat în vortex şi a revenit în Montauk. Aici, i s-a spus că aveau nevoie de sângele lui Iisus pentru a fi amestecat cu sângele lui Duncan astfel încât acesta să capete acelaşi ADN ca şi cel găsit pe Giulgiul din Torino. În gândirea şi acțiunea satanică a staff-ului Proiectului Montauk, acesta urma să fie folosit drept argument că Duncan reprezenta a doua venire a lui Christos pe pământ. Acest aspect al istoriei lui Stan mi se pare autentic, căci Duncan a fost antrenat să devină Anticristul.

Stan şi Duncan au foarte multe amintiri similare, ceea ce indică faptul că - oricât de incredibilă ar părea - povestea lor este adevărată până la un punct. Ironic este faptul că ea explică în mod plauzibil de ce s-a renunțat la Proiectul Montauk. În prima carte am relatat numai ceea ce ştiam la vremea respectivă. Cineva a activat în Duncan un program care l-a eliberat pe Junior (Bestia); cei responsabili de proiect s-au înspăimântat şi au renunțat la proiect.

Din noile informații, ne-am dat seama că Duncan fusese antrenat ca să devină Anticristul. La ora actuală, el îşi aduce aminte de antrenamentul prin care a trecut şi se simte extrem de stânjenit ori de câte ori vine vorba de acest subiect. Reacțiile sale pot fi chiar îngrozitoare.

Trebuie să precizăm acum că pe Pământ există 12 şcoli satanice principale ale misterelor. Fiecare din aceste societăți secrete îşi are propria agendă şi fiecare este implicată în crearea Anticristului. Subiectul este extrem de complex şi conspirațiile sunt în floare. Nu voi intra deocamdată în el, dar îl voi aminti mai târziu în această carte.

Deocamdată, ceea ce putem afirma este că puterile din

Montauk au încercat prin această manipulare a timpului, într-un anumit fel ridicolă şi fără precedent, să uzurpe puterea lui Dumnezeu. Se pare că ultimul cuvânt l-a avut până la urmă tot Iisus Christos, reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ. Sângele Său a fost obținut pentru a fi folosit în scopuri diabolice, dar El a fost capabil să dea totul peste cap. În cele din urmă, sângele a avut un efect purificator asupra lui Duncan, schimbându-i complet personalitatea. Înaintea acestui incident, Duncan fusese un om infatuat şi arogant. Ulterior, el a devenit o persoană foarte plăcută. Prima lui misiune după schimbare a fost să se întâlnească cu un anumit grup secret din Montauk pentru a sabota proiectul. Într-adevăr, Bestia a fost eliberată, iar Proiectul Montauk a devenit inoperabil. Deşi continuă să fie activ şi astăzi, este de bănuit că proiectul nu mai are forța pe care a avut-o în anul 1983.

Povestea pe care tocmai am relatat-o mi se pare la fel de incredibilă şi de neobişnuită cum vi se pare probabil şi dumneavoastră. Dacă vi se pare prea neverosimilă, vă rog să recitiți capitolul unu şi să o integrați într-un context mitologic. Am relatat-o pur şi simplu pentru că acestea au fost faptele care au apărut în timpul investigațiilor mele. Nu am inventat-o personal şi nu cred că a făcut-o nici Stan. Mai mult, este confirmată de sursa de informații a lui Duncan. Important mi se pare că ea indică faptul că cea care ne-a salvat de la o posibilă manipulare generată de cei din Montauk a fost conştiința christică. Umanitatea poate fi salvată deci de la dezastru, dacă se va pune la unison cu forțele superioare pozitive.

Între timp, Stan s-a confruntat cu o problemă într-adevăr gravă.

12

STAN AJUNGE LA ÎNCHISOARE

Am continuat să lucrez cu Stan şi după ce am descoperit ciudatele incidente legate de Duncan şi de planeta Marte. Subit, problemele lui cu legea s-au amplificat. A fost acuzat de delapidare de fonduri de la Charles Food Company (nume fictiv), una din marile corporații din Long Island. În calitate de controlor la această companie, avusese acces la sume mari de bani, pe care le-ar fi putut transfera cu uşurință. Întregul proces a fost marcat de împrejurări bizare. Le voi descrie pe scurt, înainte de a continua povestea legată de problemele cu legea ale lui Stan. O parte din informații au fost obținute de Al Bielek.

Legăturile lui Charles Food Company cu Proiectul Montauk sunt foarte profunde, la fel şi cele cu mafia. Există suspiciuni că Charles reprezintă o agenție de fațadă de care guvernul se foloseşte pentru a rezolva tot felul de probleme. Se crede, de asemenea, că puştii răpiți pentru a fi programați în cadrul Proiectului Montauk au fost transportați de către camioanele acestei companii.

Când s-a renunțat la proiect, în anul 1983, în urma lui au rămas foarte mulți copii programați de care cineva trebuia să aibă grijă. O parte au fost probabil abandonați pur şi simplu, dar nu toți. Se pare că s-a creat un fond financiar pentru a avea grijă de copii, dar acesta a dat faliment. Stan a fost cel selectat pentru a rezolva problema; din câte se pare, el a fost ales chiar de către CIA. A fost îndoctrinat, aşa cum s-a arătat anterior, şi a fost trimis la Charles Food Company în anul 1985. Aici, i s-a ordonat să accepte slujba de ofițer financiar şi să continue aranjamentele financiare care erau deja începute. Unul dintre acestea consta în retragerea unor sume mari de bani şi trimiterea lor în Germania, pentru Proiectul MALTA (continuarea Proiectului Montauk).

Stan a primit, de asemenea, misiunea de a crea un nou fond financiar pentru copii. Banii urmau să fie transferați de Charles

în contul său, iar el trebuia să înființeze fondul. Această greşeală avea să-l coste scump, căci a devenit vulnerabil, putând fi acuzat cu uşurință în caz că lucrurile evoluau prost. Şefii lui ştiau exact ce fac. În mod surprinzător, Stan a sfârşit prin a-şi încălca ordinele, devenind extrem de greu de manipulat.

Al Bielek îşi aminteşte că a auzit de o întâlnire în care Stan a fost făcut în toate felurile pentru că nu a înființat fondul. Banii au rămas pur şi simplu în contul lui personal. I s-a spus în mod clar că misiunea lui era să înființeze fondul, acesta fiind motivul pentru care a fost angajat la Charles Food Company. Deşi i s-a dat un procent din totalul banilor transferați, el a refuzat în continuare, cu încăpățânare, să transfere banii. În cele din urmă, şefii lui s-au săturat şi l-au acuzat de delapidare, în anul 1988. La sfatul avocatului său, Stan a pledat vinovat pentru fraudă bancară. Această pledoarie i-a fost propusă în schimbul acuzației de delapidare a 400.000 de dolari.

În cele din urmă, Guvernul a amânat sentința, întrucât Stan a acceptat să coopereze într-un proces de fraudă fiscală împotriva lui Charles. Se pare că o facțiune „corectă" din Guvern l-a pus pe Charles sub acuzare, din motive numai de ei ştiute. Apărarea lui Stan şi-a propus să demonstreze că unica delapidare pe care a făcut-o el a avut drept scop o acoperire pentru familia lui Charles. Se pare că milioane de dolari fuseseră astfel delapidate din companie. Banii „luați" de Stan erau de ordinul a numai 400.000 de dolari, adică partea lui din total. Rezultă că suma totală trebuie să se fi ridicat la circa 40.000.000 de dolari.

În toată această perioadă, Stan ne-a spus că a primit telefoane de amenințare şi că asupra sa au fost aruncate cocteiluri Molotov. Îmi amintesc chiar că mama a citit odată în ziar de o casă din oraşul în care locuia Stan, în care au fost aruncate cocteiluri Molotov. Se pare că asemenea lucruri s-au întâmplat cu adevărat. Familia Charles dorea probabil să-l sperie şi să-l împiedice să depună mărturie împotriva ei.

Între timp, cei din Guvern s-au supărat şi au urgentat cazul.

Stan a primit cu câteva luni înainte o hârtie prin care era anunțat că urma să își execute sentința într-o anumită zi. Cu o zi înainte, avocatul l-a sunat să-i spună că sentința a fost amânată din nou. Urma să mai treacă două luni. Chiar când era pe punctul de a-şi aminti ce s-a întâmplat în Proiectul Montauk, Stan a primit un telefon şi i s-a spus că urma să fie întemnițat în săptămâna aceea, în ziua de vineri. Acest lucru este destul de neobişnuit, căci anterior primise întotdeauna înştiințări cu cel puțin o lună înainte. De data aceasta, s-a speriat cu adevărat.

Stan s-a întâlnit cu avocatul său, după care ne-a povestit că întreaga clădire în care s-a desfăşurat întâlnirea a fost înconjurată de elicoptere negre. Avocatul i-a spus că sentința a fost amânată cu încă două zile. În acel moment, am ridicat telefonul (despre care ştiam că îmi este ascultat) şi am început să amenințe că, dacă Stan va fi închis, voi publica tot ce ştiu despre Proiectul Montauk, inclusiv implicarea mea în prăbuşirea OZN-ului din Moriches Bay (am contribuit personal la căderea acestuia, pe vremea când lucram pentru BJM, blocându-i sistemul de manevră cu ajutorul unui aparat de emisie a anumitor frecvențe electronice; dar despre aceasta vă voi povesti altădată). După amenințările mele, Stan a primit de la avocatul său vestea că sentința a fost amânată cu încă două săptămâni. Subit, avocatul a redevenit cât se poate de amabil.

În continuare, Stan a ajuns din nou la tribunal, iar avocatul său a făcut o treabă foarte bună, explicând ce s-a întâmplat. El i-a spus judecătorului că guvernul nu şi-a îndeplinit partea sa de angajament (eliberarea lui Stan ca urmare a mărturiei sale împotriva familiei Charles), conform înțelegerii cu procurorii. Avocatul lui Stan i-a cerut judecătorului o sentință redusă, întrucât trecuseră deja doi ani de la începerea procesului.

Judecătorul şi-a manifestat simpatia, declarând că şi el este de părere că întregul caz a fost tratat neprofesionist. Din păcate, decizia nu depindea de el, fiind obligat să urmeze directivele primite. L-a întrebat apoi pe avocatul acuzării dacă este de acord cu o reducere a sentinței şi o suspendare a acesteia. Procurorul a răspuns că nu este de acord sub nici o

formă cu suspendarea sentinței. Stan trebuia închis sub pedeapsa maximă. Judecătorul a adăugat atunci că nu are de ales. Chiar dacă ar fi dispus o suspendare a sentinței, curtea superioară i-ar fi anulat decizia, iar el ar fi avut probleme. De aceea, a preferat să urmeze directivele primite şi l-a condamnat pe Stan la 33 de luni de închisoare. Putea fi eliberat de probă peste 11 luni. A mai primit 30 de zile de libertate, pentru a-şi pune la punct afacerile.

Am încercat în continuare să-l ajut pe Stan prin amenințări făcute la telefon. După reacția avocatului său, se pare că acestea au avut un oarecare efect, dar nu atât pe cât mi-aş fi dorit eu. Se pare că noua strategie consta în a lăsa lucrurile să curgă, în speranța că acuzarea va accepta amânarea pedepsei. Au fost atâtea amânări anterioare încât ne-am gândit că acest plan ar putea funcționa. Singura amânare pe care a mai primit-o Stan a fost una de trei luni, sub pretextul că şerifii federali nu puteau găsi un loc pentru încarcerarea sa. Am auzit apoi un lucru foarte interesant. Cineva de la închisoarea federală din Danbury, Connecticut, mi-a spus că s-a propus ca Stan să fie închis acolo, dar direcția a refuzat să-l primească, întrucât în jurul lui exista o controversă prea aprinsă. Şi astfel s-a ajuns la amânare.

Următoarea strategie pe care ne-am propus-o a fost să-i împiedicăm pe cei din închisoare să-i spele creierul lui Stan în timp ce se afla acolo. John este şeful Centrului OZN din Long Island şi a avut un rol cheie în investigarea cazului legat de prăbuşirea de la Centrul Moriches. John i-a aranjat lui Stan un interviu cu Geraldo Rivera de la programul de televiziune „Acum putem dezvălui totul" şi a făcut multă publicitate interviului, la nivel național. Speranța noastră era să-i punem pe cei din Guvern pe jar, astfel încât să nu îndrăznească să se atingă de Stan.

Cam în acea vreme, John l-a prezentat fără să vrea pe Stan unei femei pe care o vom numi în continuare Mary Snodgrass (nume fictiv). Această o femeie fusese supusă unei răpiri de către extratereştri şi căpătase anumite proprietăți paranormale. Lucra de regulă cu persoane care pretindeau că au fost răpite şi

avea o reputație excelentă. John auzise de relațiile ei, dar nu ştia exact în ce constau acestea.

Mary ştia exact pe ce „butoane” să apese. În scurt timp, l-a transformat în totalitate pe Stan. Practic vorbind, acesta s-a întors la 180 de grade. Mai întâi, l-a convins să refuze orice fel de publicitate. Apoi, l-a ajutat să înțeleagă că evenimentele pe care le-a trăit au fost reale, dar s-au petrecut numai în mintea lui. Din punct de vedere fizic, Stan nu a fost niciodată pe Marte. Mary are chiar o teorie potrivit căreia nu există răpiri fizice, ci numai în plan mental. L-a pregătit apoi pentru închisoare şi în toată această perioadă au fost nedespărțiți. Mary a devenit literalmente „impresarul” lui, vorbind cu Stan mai mult decât propria soție a acestuia.

În cele din urmă, Stan Campbell a fost întemnițat în penitenciarul federal din Ashland, Kentucky.

BULETIN I.R.A.

TRANZISTORUL BARIEREI DE SUPRAFAȚĂ[5]

O serie de cinci documente întocmite de personalul tehnic de la Philco Research Division

Partea I - Principiile Tranzistorului Barierei de Suprafață[6]

W. E. BRADELY[7], FELLOW, IRE

Sumar - Acest document structurat în cinci părți, descrie principiul, modul de fabricare, de creare a circuitului cât şi informații teoretice despre un nou semiconductor-convertor numit tranzistorul barierei de suprafață. Acest dispozitiv creat prin tehnici precise de gravură electrochimică şi galvanoplastie, operează pe frecvențe de peste 60 mc având proprietăți de voltaj, consum şi zgomot reduse, ce erau până acum specifice doar la frecvențe cu mult mai joase.

Partea întâi constă din expunerea unei descoperiri excepționale care a condus la crearea noului tranzistor un nou mod de injecție produs de un electrod de metal aflat în contact intim cu un singur cristal de germanium de tip-N. Sunt analizate mecanismele de emisie, de conducție şi de colectare şi este prezentat, de asemenea, efectul pe care îl are asupra performanței fabricarea precisă a secțiunilor de germanium de câțiva microni grosime.

Partea a doua descrie metodele obişnuite de fabricare. Un fragment de germanium este gravat prin direcționarea asupra suprafețelor sale a două reacții opuse generate de o soluție saturată metaliferă, prin care trece curent electric ce are o polaritate menită să genereze răzuirea germaniumului. Pe lângă gravarea materialului şi înlăturarea produselor de reacție, fluxul de soluție mai are rolul de a răci procesul în sine. Gravarea este permisă până când grosimea germaniumului este redusă la câțiva microni cu o toleranță de 5 procente din grosimea rămasă. O inversare bruscă de polaritate va avea un efect de stopare a acțiunii de gravare ți va iniția imediat procesul de galvanizare a electrozilor de metal din soluția saturată pe suprafețele proaspăt curățate ale germaniumului.

Partea a treia prezintă parametrii circuitului tranzistorului barierei de suprafață cât şi performanța amplificatoarelor tipice: un video amplificator compensat având o lățime de bandă de 9 mc, un produs care are rolul de a mări lățimea de bandă de 45 mc per etapă si un amplificator rf neutralizat ce are rolul de schimbare a lățimii de bandă, centrat la 30 mc având un prag de inserție de 15 db. Inversarea momentelor cu ajutorul circuitelor

[5] Cercetările care au condus la crearea tranzistorului barierei de suprafață au fost parțial susținute de Biroul Naval al Departamentului Marinei, prin contractul cu nr. bsr 57322.
[6] Clasificarea decimală: R 282.12. Manuscrisul original primit de institut, datat 14 octombrie 1953.
[7] Philo Corp., Div. de Cercetări, Philadelphia, Pa.

întrerupătoarelor tipice se produc în mai puțin de 0.1 microsecunde.

În partea a patra sunt descrise conceptele geometrice din punct de vedere cantitativ care stau la baza capacității extinse de operare a dispozitivului la înaltă frecvență ți anume efectul unei secțiuni netede ți subțiri de semiconductor între electrozii emițători si cei colectori. Partea a cincea prezintă din punct de vedere teoretic principalele acțiuni interne ale tranzistorului barierei de suprafață, injecția de valvă şi întărirea valvei. De asemenea, sunt raportate rezultatele verificărilor experimentale ale previziunilor.

INTRODUCERE

ÎN DECURSUL cercetărilor, laboratoarele Philco Corporation au descoperit un nou tip de tranzistor, tranzistorul barierei de suprafață. Acest dispozitiv este diferit față de celelalte tranzistoare descoperite anterior prin faptul că deține o singură formă de germanium, în vreme ce versiunile anterioare conțineau cel puțin două forme de germanium. Joncțiunea de aliaj a tranzistoarelor este descrisă, de exemplu, ca fiind de tipul p-n-p sau n-p-n, în vreme ce tranzistoarele din punctele de contact au regiuni de germanium modificat ce au fost generate de procesul de formare din zona punctelor de contact. Noul tranzistor al barierei de suprafață este un tranzistor de tip N.

Numele „Tranzistorul Barierei de Suprafață" este derivat din faptul că interfețele tranzistorului care realizează funcțiile de emisie şi colectare ale curentului folosit sunt localizate la suprafața unui electrod uniform de cristal. Dezvoltarea unei interfețe active localizate la suprafața cristalului rezultă într-un nou mod de operare astfel încât tensiunea transportoarelor cristalului va permite utilizarea electrozilor de metal pe o suprafață relativ mare.

Faptul că electrozii sunt aplicați pe suprafața cristalului după ce cristalul a fost în prealabil prelucrat permite un control de o acuratețe nemaiîntâlnită într-un moment anterior asupra geometriei tranzistorului. Fabricarea precisă controlată a germaniumului în secțiuni de câțiva microni grosime este uşor de realizat prin intermediul tehnicilor electrochimice descrise de Tiley şi Williams.[8]

Rezultatul practic al acestui nou principiu şi a tehnicilor asociate este un tranzistor ce deține caracteristici excepționale. S-au realizat operațiuni eficiente folosindu-se tensiuni de 3 volți sau chiar mai reduse, la frecvențe de peste 60 mc şi sunt anticipate operațiuni la frecvențe mult mai înalte prin îmbunătățirea metodei de fabricare. A fost demonstrată amplificarea bandpass centrată la o frecvență de 30 de megacicli şi s-a reuşit amplificare lowpass de la 0 la 9 megacicli. Pe scurt, tranzistorul barierei de suprafață combină voltajul redus, consumul redus de energie, operațiuni la frecvențe mai înalte de un ordin de magnitudine care pot fi obținute cu ajutorul tranzistorilor obişnuiți.

[8] PROC. I.R.E., p. 1706-1708 din acest document.

Principiile şi tehnicile ce au dat naştere tranzistorului barierei de suprafață sunt aplicabile nu doar în acest caz particular prezentat aici ci şi în altele după cum veți putea afla din descrierea detaliată a tehnicilor electrochimice din acest document.

TRANZISTORUL BARIEREI DE SUPRAFAȚA

Curentul folosit de tranzistorul barierei de suprafață este un curent de valve ce se deplasează de la emițător la colector. Electronii liberi care în mod normal sunt prezenți sunt

13

STAN ESTE REDUS LA TĂCERE

Este interesant de notat faptul că aceste informaţii nu ar fi putut vedea lumina tiparului dacă nu s-ar fi petrecut o întâmplare bizară legată de Peter Moon. Peter nu l-a întâlnit niciodată pe Stan şi era sceptic în ceea ce priveşte legătura acestuia cu Proiectul Montauk. Credea că povestea cu Iisus Christos era interesantă, dar avea mai degrabă un impact dramatic şi mitologic decât unul real. Povestea lui Stan s-a dovedit însă mai profundă decât credea el iniţial.

În toamna anului 1992, Al Bielek l-a sunat pe Peter Moon şi i-a spus că urma să vină în Long Island. Dorea să ştie dacă exista posibilitatea să ţină vreo conferinţă. Peter i-a răspuns că nu mai era suficient timp pentru organizarea ei, dar urma să dea câteva telefoane. Prima pe care a sunat-o a fost Elaine Donald, mediumul care mi-a făcut cunoştinţă cu Stan Campbell. Nu o cunoştea pe Elaine, dar avea cartea ei de vizită şi ştia că organizează lecturi psihice. Elaine i-a răspuns lui Peter că se vorbise prea mult despre OZN-uri la cercurile ei şi deocamdată nu putea organiza nimic pentru Al. I-a mai pus câteva întrebări legate de cartea despre Montauk şi a dorit să ştie dacă Al îl cunoştea pe Stan Campbell. Peter i-a răspuns că nu, iar ea i-a spus că Stan era un prieten foarte drag al ei. L-a rugat pe Peter să o viziteze în New York, căci dorea să-i spună anumite lucruri pe care nu i le putea transmite la telefon.

Peter i-a făcut o vizită şi astfel au ajuns să se cunoască. Elaine l-a întrebat apoi ce ştie despre Stan. Peter i-a relatat povestea despre Iisus, neştiind nimic despre delapidare şi despre faptul că Stan era închis. Elaine i-a spus că toate afirmaţiile lui Stan fuseseră făcute sub influenţa medicamentului Prozac şi că el nu dorea să aibă nimic de-a face cu Proiectul Montauk. Mai întâi de toate, dorea ca numele lui real să nu fie pomenit în această carte. Peter a acceptat, dar Elaine a mers mai departe, cerându-i să nu folosească deloc informaţiile primite de la Stan, care nu erau altceva decât halucinaţii. Era

evident că încerca să-l convingă pe Peter de ceva anume.

În continuare, Elaine i-a spus lui Peter că ar trebui să-l sune pe Stan la închisoare. Acesta urma să-i confirme că întreaga poveste despre Montauk era inventată. Peter i-a răspuns că nu-l cunoştea pe Stan şi nu avea de unde să ştie dacă persoana de la celălalt capăt al firului era cu adevărat acesta sau altcineva. În plus, nu era interesat să vorbească cu el, căci această negare nu dovedea nimic.

Elaine a insistat atunci ca Peter să o sune pe Mary Snodgrass, terapeutul care lucrase cu Stan. După cum vă puteți imagina, Peter şi-a dat seama că se petrece ceva ciudat. Prea erau mari eforturile de a-l convinge că Stan nu era decât un depresiv nefericit care luase prea mult Prozac, fiind apoi manipulat de Preston. Lovitura finală a venit atunci când Peter i-a atras atenția lui Elaine că Stan ar fi putut fi supus unei spălări a creierului în închisoare. Elaine i-a răspuns că a vorbit cu paznicii de acolo şi aceştia au asigurat-o că nu îi fusese spălat creierul. Aceasta era singura ei dovadă, iar Peter nu a putut decât să se amuze. A făcut chiar o glumă, spunându-i lui Elaine că paznicii de la închisoare au o bună reputație şi că nu pot fi suspectați că ar minți vreodată. Ea a fost întru totul de acord cu el şi a continuat să converseze, fără să-şi dea seama de intenția sarcastică a lui Peter. În acest fel, şi-a pierdut complet credibilitatea în fața acestuia.

După ce a vorbit la telefon cu Mary, Peter i-a explicat lui Elaine că, cu cât vorbeau mai mult, cu atât mai convins era de contrariul celor afirmate de ea. A avertizat-o chiar că m-ar putea convinge să dezvălui totul ca fiind real prin insistențele ei contrare. Lui Elaine i-a scăpat atunci o informație cu totul neobişnuită. I-a spus lui Peter că Stan vorbea opt limbi şi că atunci când servieta i-a fost confiscată de CIA în drum spre Israel, s-a dovedit un caz de identitate greşită. Peter nu ştia nimic despre această poveste şi a rămas uimit să afle că Stan vorbea opt limbi. S-a gândit chiar că Elaine ar fi putut fi programată să spună asemenea lucruri. Nici unul dintre noi nu ştim la ce s-a referit, dar este cert că se petrecea ceva ciudat.

Peter s-a întors acasă şi m-a sunat în aceeaşi seară. A

insistat să mă viziteze pe mine şi pe Al Bielek chiar a doua zi, dorind să afle totul în legătură cu Stan. Era acum convins că se petrece ceva extrem de neobişnuit. Înregistrase pe bandă conversația cu Elaine, iar ceea ce ați citit mai sus reprezintă versiunea scrisă a benzii.

Pe măsură ce interesul lui legat de Stan şi de familia acestuia creştea, i-a scris lui Stan în închisoare, întrebându-l dacă îşi menține afirmațiile anterioare şi dacă dorea ca numele său real să apară în această carte. După aproape o lună, Peter a primit un răspuns ciudat. Într-o scrisoare în care era evident că îşi alegea cuvintele cu cea mai mare atenție, Stan a respins toate informațiile pe care mi le dăduse. Mai mult, m-a ridiculizat în fel şi chip şi a afirmat că nu doreşte să fie asociat în nici un fel cu această carte. În mod curios, a scris că a aflat adevărul care se ascunde în spatele aşa-numitului Proiect Montauk şi că va veni o zi când îl va dezvălui. Dacă aşa stau lucrurile, ar fi interesant de aflat în ce constă acest adevăr şi mai ales cine i l-a dezvăluit!

Am dat scrisoarea lui Stan unor mediumi să o citească. Deşi toți au fost de acord că i s-a spălat creierul, nici unul nu a insistat asupra acestui aspect, cât asupra faptului că Stan era profund tulburat şi că simțea o stare de vinovăție asociată cu proiectul.

Peter a vorbit din nou cu Mary Snodgrass şi a aflat că Stan era un deținut model. Le preda celorlalți deținuți şi avea un rol de lider. Ce ironie! Practic, îndeplinea acelaşi rol de supervizare ca şi în cadrul Proiectului Montauk!

A trecut mai bine de un an şi Stan nu a fost eliberat încă din închisoare, deşi legea ar fi permis acest lucru (pentru bună purtare). La urma urmei, nimeni nu l-a considerat vreodată un criminal violent. Bănuiesc că nu doreşte să se pună în pericol pe sine sau pe familia sa. Oricum, va fi interesant de aflat ce se va întâmpla atunci când va fi în sfârşit eliberat. Încă înainte de a ieşi, a jurat că nu va mai povesti nimănui experiențele prin care a trecut.

Nici nu a trecut mult timp de la arestarea lui Stan, că noi întâmplări ciudate au şi avut loc.

14

TRATATE CU EXTRATEREŞTRI

În anul 1992 am făcut o descoperire foarte interesantă, care m-a ajutat să înțeleg cum a apărut tranzistorul electronic. Va fi cu siguranță o poveste pe care nu o veți găsi în manualele clasice de „istoria ştiinței".

Mai întâi, doresc să amintesc legendele care circulă în legătură cu tratatele pe care le-ar fi încheiat Guvernul cu diferite grupuri de extratereştri. Aceste tratate fac parte din categoria legendelor deoarece nu dispun de copii ale lor pe care să vi le pot prezenta. Nici măcar nu cred că există asemenea copii. Tot ce vă pot spune este ce am aflat în nenumărate conversații pe care le-am avut de-a lungul timpului. Singurul motiv pentru care le amintesc este că aceste legende ne pot ajuta să înțelegem ce s-a petrecut în realitate cu apariția şi dezvoltarea tranzistorului.

Se presupune că primul tratat între Guvernul Statelor Unite ale Americii şi extratereştri a fost semnat în anul 1913. Singurele informații pe care le dețin în legătură cu acest tratat nu spun decât că el se referea la Primul Război Mondial.

Un al doilea tratat a fost semnat între 1945 şi 1947. Se presupune că a implicat un anumit schimb de tehnologie. Zvonurile afirmă că extratereştrii cu care a fost semnat acest tratat au fost cei care se autonumesc „Grupul K".

Grupul K a devenit îngrijorat de aruncarea bombei atomice şi a cerut dezarmarea nucleară a lumii. Ei se temeau că umanitatea s-ar putea autodistruge complet. Se pare că a existat o înțelegere prin care guvernul se angaja să renunțe la armele nucleare în schimbul altor tehnologii. Evident, oamenii nu au respectat înțelegerea, iar Grupul K a sfârşit prin a ne abandona.

Un al treilea tratat a fost semnat o dată cu venirea cenuşiilor regelieni, care au contactat Guvernul SUA. Aceşti cenuşii au spus că ne pot ajuta, dar că doresc să fie ajutați, la rândul lor. Ei aveau nevoie de anumite tehnologii ale noastre. Din câte mi

s-a spus, acest tratat a fost semnat între 1951 şi 1954. La ora actuală ne aflăm încă sub incidența acestui tratat, deşi cenuşiii l-au încălcat din când în când.

Consider că primul contact cu extratereştrii a fost stabilit în anul 1946, pornind de la documentul care va fi prezentat la pagina 124, intitulat „Tranzistorul Barierei de Suprafață". De remarcat faptul că în el se foloseşte termenul de „valve de cristal", care mai târziu aveau să fie numite triode semiconductoare. În sfârşit, în anul 1948, aceste dispozitive au devenit cunoscute sub numele de tranzistori. De aici începe descoperirea mea.

15

LEGENDA DIN SPATELE TRANZISTORILOR

Istoria tranzistorului începe cu o corporație cunoscută sub numele de Compania E.T. Este vorba de o companie legal constituită care s-a născut în anii '50.

Cunosc pe cineva care a lucrat într-un laborator al Companiei E.T. între anii 1960-1961. Îl voi numi Klark. Este vorba de acelaşi Klark care a fost menționat în *Proiectul Montauk: Experimente în timp.* Klark îl cunoaşte pe dr. Rinehart, cel care a pretins în fața mea că este John von Neumann, directorul tehnic al Proiectului Montauk. Bănuiala mea este că una din misiunile posibile ale lui Klark a fost tocmai aceea de a-l supraveghea discret pe Rinehart pentru anumite servicii secrete.

În general, nu cred decât circa 90% din poveştile lui Klark, care devin uneori cam prea fantastice. Probabil că mulți spun acelaşi lucru despre mine. Aceasta este soarta celor care lucrează sau au lucrat în proiecte secrete.

Klark mi-a spus odată o poveste interesantă legată de Compania E.T. Mi-a relatat că a lucrat sub şefia unui anume Herman Anapoly, instructor la Institutul RCA (numit astăzi Institutul Carierelor Tehnice - TCI). Anapoly a jurat cu mâna pe Biblie că între anii 1952-1953, Philco a obținut un contract guvernamental din partea Marinei prin care i se cerea să creeze o zonă specială în spatele Laboratoarelor Philco. Zona era de cea mai înaltă securitate. Oameni înalți şi supli, îmbrăcați în pardesiuri negre, asigurau paza. Purtau nişte pălării ciudate, cu o pânză care le acoperea fețele, în care erau făcute două găuri prin care să poată vedea. Anapoly a jurat în fața lui Klark că atunci când şi-au scos măştile şi pardesiurile, s-au dovedit a fi extratereştri cenuşii. Aceştia i-au învățat pe cei din echipa tehnică să producă un amplificator din cristal care a devenit cunoscut mai târziu sub numele de Tranzistor al Barierei de Suprafață.

Încercând să verific povestea lui Klark, am sunat la

Institutul Carierelor Tehnice şi am aflat că a existat într-adevăr un profesor pe nume Herman Anapoly. Acesta le-a predat studenților despre tranzistori şi a fost cândva angajatul Companiei E.T. Mai târziu s-a pensionat şi a început să predea, dar a continuat să lucreze cu normă la Compania E.T. Până acum, povestea lui Klark s-a dovedit reală, dar încă nu aveam dovada implicării extratereştrilor. Până la proba contrarie, am lăsat-o să zacă într-un sertar al memoriei mele. Câțiva ani mai târziu, aveau să apară probe noi.

16

TRANZISTORUL BARIEREI DE SUPRAFAŢĂ

În anul 1984, am făcut excursiile devenite între timp faimoase la Montauk Point, având cu mine diferite echipamente şi cartografiind zona pas cu pas. Analizând lucrurile, am constatat o ciudățenie. Transmițătorul era alcătuit din circa 300 de tranzistori solizi. Acest lucru mi s-a părut surprinzător, căci tehnologia în stare solidă (din care fac parte şi tranzistorii) nu are prea multe în comun cu tehnologiile ezoterice cu care eram familiarizat (pentru cei care se pricep mai bine la tehnică, doresc să spun că tehnologia în stare solidă nu este potrivită pentru amplificarea liniară specifică tehnologiei potențialului eteric. Date fiind cunoştinţele mele, nu m-aş fi aşteptat să găsesc elemente de tehnologie solidă în calea analoagă a transmițătorului). Ştiam că se folosesc tuburi cu vid, mult mai comune atunci când ai de-a face cu timpul şi spațiul. Nici până în zilele noastre nu am reuşit să înțeleg ce fel de aparatură aveau acolo.

Am desfăcut din şuruburi micuțele plăci cu tranzistori şi le-am luat acasă. Aici, am examinat aparatele în laborator, cu ajutorul unei lupe puternice. Am notat numărul de înregistrare al tranzistorilor şi l-am căutat în manualul tehnic pe care îl aveam. În manual scria: „de tip SB". SB era indicativul pentru „Surface Barrier" (Barieră de Suprafață). Ce însemna însă această sintagmă? Mă ocup de mult timp de electronică, dar nu am auzit niciodată această expresie. Am căutat în manual. Referirile tehnice la Tranzistorii Barierei de Suprafață se întindeau pe nu mai puțin de 50 de pagini!

Următorul pas a fost să găsesc un Tranzistor al Barierei de Suprafață. Mi-am sunat toate cunoştinţele, dar nu am reuşit să găsesc nici un asemenea dispozitiv. În cele din urmă, am aflat adevărul. În anul 1992 am primit un telefon de la un anume dr. O. (inițială fictivă). Era un naturist de geniu şi un mare expert în vindecarea SIDA cu ajutorul ozonului. A venit la o şedință a Cercului nostru de Psihotronică din Long Island şi ne-a vorbit

de conspirația referitoare la SIDA şi la profesia medicală. Subiectul este fascinant în sine, dar nu reprezintă tema acestei cărți. Ceea ce doresc să spun este că dr. O. m-a invitat să îl cunosc pe unul din prietenii săi, pe nume Joe Pitone (nume fictiv). Joe este director executiv la Orion Diversified Technologies şi un om cât se poate de plăcut. Dr. O. era de părere că o întâlnire între mine şi Joe ar fi utilă pentru amândoi.

M-am întâlnit cu Joe la uzina lui şi am avut surpriza să văd un munte de tranzistori, diode şi alte dispozitive electronice. Practic, am văzut milioane de Tranzistori ai Barierei de Suprafață! I-am spus imediat lui Joe că eram interesat de aceste dispozitive întrucât făceau parte dintr-o tehnologie ezoterică şi puteau constitui dovezi în cercetările mele. Mi-a dat imediat câțiva tranzistori, pe care i-am dus acasă şi i-am introdus în aparatul meu de testare. Într-adevăr, erau Tranzistori ai Barierei de Suprafață, conform manualului.

Tocmai când îi testam, Duncan a intrat în laborator şi a privit prima pagină a catalogului primit de la Joe. Pe el scria „E.T. Co.”. Duncan a crezut că este vorba de un fel de glumă şi că „E.T.” înseamnă, de fapt, „extraterestru”. I-am explicat că este numele unei companii reale. Subit, mi-am adus aminte de prietenul meu Klark şi de povestea lui cu Compania E.T. L-am sunat imediat.

- Da, acesta este numele companiei pentru care am lucrat, mi-a răspuns Klark.

Era evident că Klark ştia mai multe decât spunea. Obținerea tranzistorilor a fost prima dovadă că povestea lui putea fi adevărată şi că lucrase într-adevăr în anii ‘60 la aceste tehnologii. El a fost cel care a analizat şi a testat în laborator tranzistorii.

Klark mi-a povestit de asemenea diferite istorii din acea vreme. Mi-a spus că gluma la ordinea zilei era că „E.T.” vine de la „extraterestru”. I-am reamintit de relatarea pe care mi-a făcut-o, potrivit căreia Herman Anapoly ar fi spus că tehnologia tranzistorilor le-a fost transmisă oamenilor de către extratereştri. Klark a jurat că acesta este adevărul.

L-am rugat pe Duncan să facă o scanare mediumică legată de tranzistori. Mi-a răspuns că aceştia erau cheia prin care putea fi trecută bariera timpului. În plus, conţineau o energie liberă, cunoscută uneori şi sub numele de energie tahionică.

L-am sunat, de asemenea, pe Al Bielek în Phoenix, cerându-i acelaşi lucru (să facă o scanare mediumică în legătură cu tranzistorii). Nu i-am transmis nimic în legătură cu lectura făcută de Duncan. Am preferat să vorbesc cât mai puţin despre acest subiect până la primirea dispozitivelor, căci mă temeam ca cineva să nu afle şi să cumpere în bloc toţi tranzistorii de acest tip.

Al mi-a comunicat că apariţia tranzistorilor era legată de un schimb de tehnologie cu extratereştrii. Mi-a spus că primul dispozitiv original era făcut din plastic, avea un diametru de circa un centimetru şi opt picioruşe care ieşeau din el. Era alcătuit din şase asemenea SBT-uri prinse pe aceeaşi placă. Sursa sa i-a transmis literalmente că extratereştrii au apelat la oameni tocmai pentru că aveau probleme de siguranţă cu aceste dispozitive pe navele lor. SBT-urile generau efectul de levitaţie a generatorului de cristal. Lucrurile începeau în sfârşit să capete sens. O navă spaţială are nevoie de energie liberă şi trebuie să poată controla undele gravitaţionale. Cine poate controla aceşti factori are automat acces la o deschizătură în timp şi în spaţiu. Tocmai aici intervine rolul SBT-urilor.

Este interesant de remarcat şi faptul că am pronunţat numele lui Joe Pitone incorect. Când am vorbit cu Klark, acesta mi-a corectat imediat pronunţarea. Acest lucru m-a convins definitiv de faptul că Klark a lucrat la Compania E.T. şi că l-a cunoscut pe Joe Pitone. Klark m-a rugat să nu-i menţionez acest lucru lui Joe.

M-am întors apoi la Joe Pitone şi i-am spus că aveam un prieten care a lucrat pentru Compania E.T. cu câtva timp în urmă. I-am relatat povestea despre iniţialele „E.T.”, care ar fi fost un acronim pentru „extraterestru”. L-am întrebat dacă acest lucru este adevărat. Timp de mai bine de un minut, a făcut ochii mari şi a păstrat tăcerea. Mi-am dat seama că am atins un punct sensibil. În cele din urmă, a recunoscut că

zvonul a circulat multă vreme, dar mi-a spus că nu ştia dacă a fost adevărat sau nu.

După vreo două ore, m-am dus din nou la el şi i-am spus:

- Haide, Joe, spune-mi adevărul! Sunt extratereştrii implicați în Compania E.T.?

- Da, Preston, mi-a răspuns el.

17

ISTORIA TRANZISTORULUI ELECTRONIC

După ce Joe a recunoscut implicarea extraterestrilor în compania E.T., am făcut o serie de cercetări. Am studiat structura corporatistă a Companiei E.T. şi am descoperit că ea a fost înființată de un grup de rebeli. Afacerea le-a mers bine şi, în timp, s-a dezvoltat. În cele din urmă, au dat faliment. Fiind acționar majoritar, Joe a fost nevoit să se ocupe de companie. A reorganizat-o şi a redenumit-o, spunându-i Orion Diversified Company.

Am căutat apoi să aflu de unde vine numele de „Orion Diversified". Numele mi s-a părut suspect, căci legendele care circulau spuneau că extratereştrii de la Montauk proveneau de pe Orion. Rasa reptiliană de pe Orion este extrem de populară şi în literatura New Age. Oricum ar sta lucrurile, nimeni nu poate nega faptul că există o companie reală care se numeşte „Orion Diversified" şi care inițial s-a numit „E.T. Company". Toate acestea sunt date publice. Joe afirmă că cea care a găsit numele de „Orion" pentru companie a fost fiica sa. Personal, mi se pare însă o coincidență mult prea mare. Totul pare o indicație a implicării extratereştrilor.

Acum, dacă privim la subsolul primei pagini, chiar la prima coloană referitoare la „Tranzistorii Barierei de Suprafață", constatăm că prima notă sună astfel: „Cercetările care au condus la crearea Tranzistorului Barierei de Suprafață au fost parțial susținute de Biroul Naval al Departamentului Marinei, prin contractul cu numărul... etc". Pentru cei care nu cunosc acest lucru, legenda spune că schimburile tehnologice cu extratereştrii se fac prin intermediul Marinei, care aplică aceste tehnologii în cadrul Laboratorului de Cercetări Navale. Se pare că o nouă piesă a puzzle-ului se potriveşte în schema generală. Dacă privim manuscrisul original referitor la SBT, vedem că a fost emis la data de 14 octombrie 1953. Am consultat mai mulți experți în OZN-uri şi i-am întrebat ce s-a petrecut în acea perioadă de timp. Toți mi-au spus acelaşi lucru: în vara anului

1952, Spaţiul aerian al Washingtonului a fost invadat de o flotă masivă de OZN-uri. Acest lucru este documentat şi poate fi găsit chiar în presa vremii, chiar dacă a existat o tendinţă evidentă de a-l minimaliza. Există un mare număr de fotografii şi un cercetător serios va găsi suficiente dovezi. „Invazia" a durat o vreme, după care a încetat. Se pare că în acea perioadă, pământul a fost contactat din nou de extratereştri. Exact aceea a fost perioada în care s-a „inventat" Tranzistorul Barierei de Suprafaţă.

Să ne întoarcem acum la crearea acestui tranzistor. Valvele de cristal (amplificatoarele) au apărut în anul 1946, în Marea Britanie. În forma sa actuală, tranzistorul a apărut în anul 1947, fiind considerat o descoperire a Laboratoarelor Bell. Oamenii de ştiinţă care au pretins că au făcut descoperirea au fost Shockley, Pearson şi Hayes. O persoană pe nume Osborne a condus departamentul de marketing care a lansat pe piaţă tranzistorul.

Dacă ne ducem la pagina finală a informaţiilor referitoare la SBT, constatăm că trioda semiconductoare a tranzistorului a apărut în anul 1948. Suita evenimentelor este foarte interesantă.

În continuare, să presupunem că după lansarea bombei atomice, extratereştrii din Grupul K s-ar fi supărat foarte tare. Ce ar fi făcut aceştia? L-ar fi ameninţat pe Truman? Este mult mai probabil că i-ar fi spus că nu doresc ca oamenii să construiască noi bombe atomice, propunându-le să renunţe la întregul proiect atomic. Este de bănuit că ei i-ar fi oferit preşedintelui o nouă tehnologie care să o înlocuiască pe cea atomică, dar care să permită Statelor Unite să îşi păstreze superioritatea mondială. Legenda spune că s-a semnat chiar un astfel de tratat privind schimburile tehnologice.

După transferul tehnologic, primul pas care a urmat a fost renunţarea la vechile tuburi cu vid, extrem de greoaie. Guvernul a trimis proiectul la ATT Laboratoarele Bell, pentru ca echipa ştiinţifică de acolo să îl examineze. Extratereştrii le-au arătat lui Shockley şi echipei sale cum poate fi folosită o diodă compactă ca detector şi cum să fie mai apoi transformată într-

un amplificator de cristal. Nu uitați că primul nume al tranzistorului a fost valva de cristal.

Dispun în colecția mea de câțiva tranzistori cu indicativul „221”. Ei fac parte din primele loturi de tranzistori. Pe placa pe care sunt lipiți scrie „partea militară 221, amplificator de cristal”. Nu scrie tranzistor. Piesa a fost creată în anul 1946.

De unde a apărut atunci numele de tranzistor?

Shockley şi echipa sa au creat valva de cristal (pornind de la proiectul primit de la extratereştri) astfel încât să poată fi produsă în serie şi comercializată cu uşurință. Se pare că aceasta a fost principala lor contribuție. Osborne a gestionat întreaga afacere şi a creat prima companie de vânzare a tranzistorilor. Aceşti parteneri au numit compania „E.T. Company”, convinşi că legăturile cu extratereştrii aveau să devină în câțiva ani cunoscute tuturor. Urma ca atunci numele să fie schimbat în „Extra-Terrestrial Company”, iar ei ar fi avut monopolul asupra acestui nume. Nu i-au putut spune de la început astfel, căci nu li s-a permis să recunoască faptul că tehnologia provenea de la extratereştri. De aceea, au făcut o şedință pentru a stabili un echivalent pentru „E.T.”. Pentru E, lucrurile erau simple: puteau pretinde că provine de la „electronic”. T-ul a necesitat ceva mai multă imaginație. Valva de cristal este pe jumătate un translator şi pe jumătate un rezistor. Numele de „translator” nu se potrivea. De aceea, ei au combinat cele două cuvinte, din care a rezultat termenul de „tranzistor”. Acesta începea cu „t”, deci se potrivea pentru numele companiei lor.

Cercetând toate aceste lucruri, am aflat că singura companie care avea la data aceea baza de producție necesară pentru producerea în masă a tranzistorilor aparținea unui grup din Orange, New Jersey. Am mai aflat că prima uzină pe care a folosit-o E.T. Company pentru producerea semiconductoarelor a fost Western Electric Plant. Acest lucru mi s-a părut interesant, căci Western Electric a fost principalul contractor al Marinei în Experimentul Philadelphia. Osborne a creat o întreagă divizie de producție a Western Electric, căreia i-a dat numele de „Electronic Tranzistor Company”, pentru că nu

doreau să fie acuzați de monopol (aşa cum era considerat Western Electric).

Pe la începutul anilor 1950, E.T. Company producea tranzistori pentru întreaga lume. Laboratoarele Bell au făcut reclamă noului produs. La fel şi Institutul Inginerilor Radioelectronişti, devenit astăzi Institutul Inginerilor Electricieni şi Electronişti. Şi lista poate continua. E.T. Company a produs tranzistorii, iar alții i-au vândut.

Ulterior, E.T. Company a primit informații referitoare la tranzistorii de contact şi la aşa-numiții tranzistori standard. Afacerea lor a fost dinamizată astfel pentru o vreme, dar în cele din urmă a intrat într-o serie de încurcături absolut neobişnuite.

18

TRANSFERUL DE TEHNOLOGIE EXTRATERESTRĂ ŞI CONEXIUNEA ORION

Pe măsură ce industria tranzistorilor se dezvolta, Guvernul a continuat să fabrice bombe atomice şi să-şi mărească arsenalul nuclear. Nu este de mirare că extratereştrii din Grupul K s-au întors, foarte supăraţi. Ei au dorit să ştie ce se petrece. Guvernul le-a spus că are nevoie de armele atomice pentru a păstra controlul asupra unei lumi în dezechilibru. Altfel spus, membrii Guvernului doreau să păstreze prăjitura, dar să o şi mănânce în acelaşi timp. Puterea atomică şi tehnologia extraterestră le permite să deţină nu numai dominaţia militară asupra lumii, ci şi o superioritate netă a tehnologiei electronice. Grupul K s-a supărat şi a plecat. Din fericire pentru umanitate, nu erau nişte extratereştri ostili.

Deciziile Guvernului în aceste chestiuni sunt profund discutabile, oricât de complicate ar fi fost opţiunile pe care trebuiau să le facă după prăbuşirea de la Roswell, din anul 1947. În acel incident, militarii au descoperit părţi ale unor trupuri umane într-o navă extraterestră avariată. Ce făceau acele fiinţe „avansate" cu aceste membre şi organe umane?

Nava de la Roswell, sau cel puţin rămăşiţele ei, au fost îndelung studiate. Au existat de fapt două nave, din care una era practic intactă. Militarii au aflat astfel frecvenţele pe care comunicau extratereştrii şi au studiat limbajul lor. Au fost create transmiţătoare de mare putere, care au început să emită următoarea comunicare: „Dorim să vorbim cu voi".

Apariţiile de OZN-uri au devenit din ce în ce mai numeroase în acea perioadă, îndeosebi deasupra Washington-ului. Extratereştrii îşi manifestau astfel disponibilitatea de a discuta cu oficialii umani. S-a stabilit o întâlnire. Truman a dorit să ştie de ce culegeau membre umane. Bănuiesc că extratereştrii au oferit un fel de pretext, de genul că încercau să cloneze o fiinţă umană.

S-a perfectat apoi o înţelegere care se referea la un transfer

de tehnologie. Extratereştrii aveau probleme cu o parte din echipamentul de pe navele lor şi doreau să găsească pe cineva în galaxie dispus să îl producă pentru ei. Principala componentă pe care o doreau produsă era Tranzistorul Barierei de Suprafață. Extratereştrii primeau astfel o mână de lucru ieftină şi eficientă, iar oamenii primeau tehnologia lor. Acesta este momentul în care au apărut în uzină cenuşiii regelieni.

Joe Pitone mi-a povestit că producția de SBT-uri se oprea, era pornită din nou, se oprea iarăşi, şi aşa mai departe.

Al Bielek a lucrat la Singer HRV. El îşi aminteşte de crearea unui receptor electronic care folosea Tranzistori ai Barierei de Suprafață. Pe când lucra acolo, Singer i-a sunat pe cei de la Sprage Company pentru a le comanda mai multe SBT-uri. Subit, acestea au dispărut de pe piață. Ce se întâmplase?

Investigațiile au arătat că Sprage a avut un contract major cu Guvernul, prin care putea vinde SBT-uri. Acesta a fost subcontractat apoi Companiei E.T. Sprage a primit ordinul să închidă întreaga linie de fabricație. Singer nu numai că nu şi-a putut primi SBT-urile, dar E.T. Company a fost chiar silită să distrugă o jumătate de miliard de tranzistori deja produşi de ei pentru Singer, în numele contractului cu Sprage. Cei de la E.T. Company nu au fost de acord cu această pierdere, aşa că s-au decis să schimbe numărul de pe SBT-uri, vânzându-i sub propria lor marcă. Guvernul le-a interzis să facă acest lucru, amenințându-i că dacă se vor opune, vor fi acuzați de trădare.

Cei de la E.T. Company au fost nemulțumiți, iar negocierile au continuat. În cele din urmă, s-a luat decizia ca Sprage să despăgubească E.T. Company pentru costurile necesare producerii tranzistorilor. Urma ca aceştia să fie apoi distruşi, conform deciziei Guvernului. Într-o atmosferă de cabală, cei de la E.T. Company au ținut o nouă şedință şi au luat decizia să păstreze totuşi tranzistorii, pentru zile negre. Guvernul urma să fie informat că piesele fuseseră distruse.

În final, după cum se ştie, compania a dat faliment, într-o manieră surprinzătoare. Ea a intrat sub incidența capitolului 41 din lege, ceea ce înseamnă că era protejată de creditori pentru a-şi putea reorganiza managementul şi a deveni viabilă.

Compania a fost redenumită Orion Diversified, iar Joe a rămas director executiv. Ulterior, compania a ieşit din faliment şi a ajuns din nou contractor al Guvernului.

Cam în acea perioadă i-am fost prezentat lui Joe. SBT-urile se aflau încă în depozit, iar Joe mi-a permis să arunc o privire. Am luat câteva dintre ele acasă şi l-am rugat pe Duncan să facă o scanare mediumică în legătură cu ele. El mi-a spus că aceşti tranzistori erau esențiali în experimentele cu timpul, întrucât aveau anumite proprietăți ezoterice speciale. Ar fi fost necesare circa 150.000 de bucăți pentru un asemenea experiment. Lectura lui Duncan indica cu claritate că aceste piese făceau parte integrantă dintr-o maşină a timpului. Am mai aflat şi faptul că SBT-urile aveau proprietăți vindecătoare, mai puternice chiar decât mărgelele încărcate cu energie tahionică, atât de populare în Japonia. Aceste proprietăți au fost demonstrate de Bernice Louie printr-o testare kineziologică la una din şedințele grupului de psihotronică care a avut loc în Long Island.

M-am întors la Joe şi i-am spus că aş dori să fac rost de un număr cât mai mare posibil de tranzistori. Chestiunea era însă foarte delicată (din cauza presiunilor Guvernului), iar Joe nu s-a dovedit prea cooperant. Am acceptat atunci să lucrez pentru el la un proiect tehnic, într-un fel de înțelegere barter. Urma să fiu plătit pentru timpul meu în tranzistori.

La scurt timp, o sumedenie de tranzistori au dispărut subit din depozitele sale. Ceea ce s-a întâmplat în continuare reprezintă un mister încă şi mai uluitor. Dar mai bine să las pe altcineva să îl povestească.

PARTEA
A III -A
DE PETER MOON

III

INTRODUCERE LA PARTEA A TREIA

Întâlnirea dintre Preston şi Joe Pitone nu a fost lipsită de ironie. Preston a lucrat o vreme pentru Pitone, dar perioada s-a dovedit dramatică şi deloc uşoară pentru el. În final, s-ar părea că cineva a fost interesat să-i întindă un fel de capcană, pentru a-l atrage din nou în Proiectul Montauk.

Voi povesti ceea ce s-a întâmplat la Orion Diversified, întrucât m-am trezit eu însumi implicat în miezul evenimentelor pentru o scurtă perioadă de timp. Voi adăuga apoi anumite aspecte legate de Proiectul Montauk şi alte experienţe care s-au petrecut de la renunţarea la acest proiect şi până la apariţia acestei cărţi (vara anului 1993).

PETER MOON

19

ORION RENAŞTE

Am auzit pentru prima dată de Joe Pitone la scurt timp după publicarea cărții *Proiectul Montauk.* Preston a ținut o prelegere la cercul de psihotronică din Long Island pe tema Tranzistorului Barierei de Suprafață. El a amintit atunci de Joe Pitone şi de E.T. Company.

La puțin timp după prelegere, Preston m-a sunat şi mi-a spus că cineva este interesat să facă un film. Prima mea reacție a fost să-i spun că mi se pare absolut prematur. Mă aşteptam şi eu ca povestea să fie pusă pe ecran, dar mi se părea prea curând. În acel moment, cartea de-abia apăruse în rafturile librăriilor. L-am întrebat cine era interesat de proiect, şi el mi-a spus că era vorba de Joe Pitone şi de un anume dr. O. Mi s-a părut de-a dreptul amuzant, căci cei doi nu erau nici pe departe nişte profesionişti ai filmului. Preston a adăugat că un producător important din industria filmului citise cartea şi estimase costul unui potențial film la circa 50 de milioane de dolari. Mi-a explicat, de asemenea, că Joe dispune de aceşti bani, că are numeroase companii şi învârte tot felul de afaceri. Nu era vorba totuşi de bani cash, aşa că mai trebuiau lămurite multe lucruri înainte de a putea strânge lichiditățile. Întreaga poveste mi s-a părut extrem de ciudată. Chiar dacă cineva ar avea 50 de milioane de dolari, de ce i-ar risca într-un proiect atât de aventuros cum este producerea unui film?

Aveam deja suspiciunile mele în legătură cu Joe, în urma relatării făcute de Preston cu privire la tranzistori.

Teama mea era că cineva ar putea încerca să cumpere drepturile de autor ale filmului, fără a-l difuza vreodată pe piață. Există o practică curentă la Hollywood, care constă în cumpărarea filmelor care au ca subiect expansiunea conştiinței şi apoi ținerea lor „sub cheie", prin nedifuzarea lor.

Între timp, devenisem prieten cu dr. O. Acesta s-a prezentat într-o seară la o şedință a grupului de psihotronică, dar nu mi-a spus numele său real sau unde locuieşte, exceptând faptul că

provine din Florida. Am aflat mai târziu că dorea să îşi protejeze aparatele pe bază de ozon pe care le vindea. După cum spuneam mai devreme, ozonul este considerat extrem de eficient în vindecarea unor boli precum SIDA, aşa că dr. O. se teme tot timpul de o eventuală intruziune a FDA sau AMA. Aceste agenții i-au permis vânzarea dispozitivelor numai sub titlul de purificatoare ale apei şi aerului, dar în nici un caz pentru vindecarea de boli. Dintr-un motiv sau altul (probabil pentru că au efecte!), oamenii le folosesc totuşi în scopuri terapeutice. Dr. O. nu doreşte să comită ilegalități, aşa că îşi vinde dispozitivele sub numele de purificatoare, fiind însă în permanență în gardă. Prietenul său, un medic licențiat, are o clinică într-o țară străină care administrează tratamente pe bază de ozon. Omul a fost împuşcat, iar casa sa a fost arsă din temelii. Ezitările dr. O de a-şi face cunoscută identitatea par fireşti în acest context.

Am ajuns să-l cunosc mai bine pe dr. O. după ce l-am sfătuit să publice un manuscris pe care îl scrisese. Am aflat cu această ocazie că este un terapeut excepțional şi că ştie o sumedenie de lucruri legate de tratamentul diferitelor boli. Informațiile pe care le deținea reprezentau pentru mine adevărate miracole, experimentându-le personal, împreună cu familia mea. Am devenit astfel prieteni buni.

Mi s-a părut extrem de ciudat faptul că dr. O. a apărut subit la o şedință de psihotronică şi i l-a prezentat pe Preston lui Joe Pitone, proprietarul tranzistorilor cu pricina.

I-am spus dr. O. că mi se părea o coincidență prea mare ca să fie adevărată. Dr. O. a râs şi mi-a răspuns că Joe este un om obişnuit, fără legături „ciudate". A adăugat că pe vremea când era tânăr, Joe fusese chiriaş în casa mamei sale.

Preston mi-a aranjat o întâlnire cu Joe şi cu el, pentru a discuta despre drepturile de autor ale filmului *Proiectul Montauk*. Prima impresie atunci când l-am văzut pe Joe a fost că acesta este el însuşi un extraterestru. A fost o impresie absolut subiectivă, primul gând care mi-a trecut prin minte. Evident, nu i-am dat glas.

Joe are peste 70 de ani, dar arată foarte bine pentru vârsta

lui. Este un veritabil gentleman şi un povestitor plin de farmec. Când ne-a vorbit despre interesul lui pentru film, s-a dovedit că motivele sale erau cu totul altele decât cele bănuite de noi. Era interesat să dobândească drepturile de autor ale filmului pentru a le introduce în balanța contabilă a firmei lui, din motive prea complexe pentru a le putea dezvălui acum. Ne-ar fi putut transfera banii rapid, dar nici Preston şi nici eu nu eram atât de grăbiți să facem afacerea. Joe ne-a explicat clar că nu este un producător de film, dar are legături la Orion Pictures. I-am reamintit că Studioul Orion se afla sub incidența capitolului 41 din legea falimentului. A recunoscut, dar ne-a relatat o poveste interesantă. Ne-a spus că Orion Diversified s-a născut la data de 29 aprilie 1992 prin aplicarea capitolului 41 al legii falimentului, conform deciziei unui tribunal. Următoarea şedință a aceluiaşi tribunal s-a referit la introducerea lui Orion Pictures sub incidența capitolului 41 din legea falimentului. A pretins că nu exista nici o legătură între cele două companii. Sincronicitatea legată de ele rămâne totuşi de notat. Printr-o întâmplare, îl cunoştea pe directorul executiv de la Orion Pictures!

Joe ne-a vorbit pe larg despre posibilitățile şi opțiunile pe care le aveam şi trebuie să recunosc că părea un foarte bun cunoscător al acestor probleme. Ne-a spus că dacă nu se va putea implica direct în producerea filmului, ne va ajuta cel puțin să facem cea mai bună afacere cu putință. Nici chiar falimentul lui Orion nu ar fi afectat afacerea. Lucrurile puteau fi astfel aranjate încât drepturile de autor asupra filmului să nu fie afectate de faliment. Am căzut de acord să mai discutăm şi, cu toate că japonezii au fost şi ei interesați să facă un film pe această temă, nimic nu s-a mai întâmplat cu Orion şi cu Joe Pitone. Au apărut în schimb alte evenimente, încă şi mai curioase.

20

MONTAUK REVINE LA VIAȚĂ

Am afirmat mai devreme că un container plin cu tranzistori ai barierei de suprafață a dispărut subit din depozitele lui Orion Diversified. Acest lucru s-a întâmplat chiar înainte ca eu să vizitez uzina. În timpul vizitei, Preston mi-a făcut turul uzinei şi m-a condus la un banc de lucru din colțul unei hale. Pe el se afla un afiş pe care scria: ,,Putem obține tot timpul pe care îl dorim".

Era evident că cineva se juca cu noi. Era posibil ca o facțiune a Guvernului Secret să ştie că Orion dispune de aceşti tranzistori de contrabandă şi să fi scris acest afiş ca un fel de amenințare. Nu existau dovezi ale unei intrări prin efracție, aşa că spargerea fusese făcută fie de o echipă de profesionişti de înaltă calificare, fie prin teleportare.

Între timp, Joe îi dăduse deja lui Preston o mare cantitate de tranzistori. Dorea ca Preston să-i testeze şi să-i spună care dintre ei erau buni şi la ce puteau fi folosiți. Se pare că cei doi făcuseră un aranjament de tip barter, prin care Preston se obliga să lucreze pentru Joe în schimbul unor SBT-uri, la un preț ce urma să fie stabilit ulterior. După testare, Preston a descoperit că tranzistorii conțineau energia tahionică, ceea ce însemna că aveau puteri terapeutice. Orice om mai sensibil putea simți o vibrație aparte pe care o transmiteau aceşti tranzistori. Preston îi testase pe mulți oameni, i-a analizat în laborator şi a stabilit cum fuseseră produşi (el consideră că deține dreptul de proprietate asupra acestor informații, aşa că nu-mi cereți formula).

După descoperirea lui Preston s-a dezlănțuit iadul. Orion l-a suspectat pe el că a luat tranzistorii, de vreme ce erau chiar modalitatea de plată convenită pentru munca sa.

Preston a rămas uluit de ceea ce se petrecea. Ştia că sunt prieten cu dr. O. şi m-a rugat să vorbesc cu el şi să aflu care este poziția lui Joe. L-am invitat pe dr. O acasă la mine şi astfel am avut prima dintr-un lung şir de conversații dintre cele mai

bizare.

În timp ce stătea pe sofa, dr. O. mi-a spus că a citit ziarul *Montauk Pioneer* şi că a remarcat în el o recenzie a cărții noastre, *Proiectul Montauk. Montauk Pioneer* este un săptămânal cu un tiraj extrem de limitat.

„De unde ai obținut ziarul?", l-am întrebat.

Mi-a răspuns că a fost la Montauk. L-am întrebat atunci ce Dumnezeu căuta acolo. Mi-a răspuns că se duce tot timpul la Montauk. Era un drum de două ore şi jumătate, aşa că am dorit să ştiu ce anume îl determina să-l facă atât de des. Mi-a spus că îi plăcea să culeagă struguri din viile de acolo, întrucât erau excelenți la gust. Era o explicație pe cât de amuzantă, pe atât de neverosimilă. I-am arătat o sumedenie de struguri în propria mea grădină şi i-am spus că nu trebuia să meargă atât de departe pentru a-şi satisface această plăcere. Putea să culeagă din grădina mea oricât de mulți struguri dorea.

Dr. O. m-a surprins în continuare, spunându-mi că merge acolo pentru a-şi vedea soția. Mi s-a părut o explicație şi mai ciudată, căci ştiam că soția lui locuieşte cu el şi lucrează în apropiere. Ce putea să caute ea în Montauk? Mi-a răspuns că îi plăcea să meargă acolo şi să închirieze o cameră la un motel, pur şi simplu pentru că peisajul era atât de frumos. Am aflat mai târziu că exista o femeie care se potrivea semnalmentelor soției dr. O. care a lucrat ca barmaniță la baza aeriană din Montauk, pe vremea când aceasta era activă. Avea acelaşi prenume ca şi aceasta şi cam aceeaşi vârstă, dar nu am putut verifica dacă era într-adevăr vorba de una şi aceeaşi persoană.

I-am povestit întregul scenariu dr. O. şi i-am spus că mi se pare neverosimil să apară de nicăieri şi să facă cunoştință cu Preston, punându-l apoi în legătură cu Orion Diversified şi cu toți acei tranzistori secreți. A negat cu putere că ar fi existat ceva neobişnuit sau secret în ceea ce îl priveşte pe Joe Pitone. I-am spus atunci că Joe avea legături cu industria ridicării gunoaielor din New York. Pentru cei care nu ştiu, este imposibil să te ocupi cu această afacere fără aprobarea mafiei. Dacă nu mă credeți, încercați să vă deschideți o asemenea afacere şi vedeți ce se întâmplă.

Dr. O. a recunoscut că Joe avea anumite legături în această privință, dar a adăugat că nu s-a băgat în nici o activitate ilegală. Mi-a mai spus că Joe era foarte versat în ceea ce priveşte afacerile şi putea obține practic orice îşi punea în gând. Pe scurt, dr. O. nu a muşcat din momeala pe care i-am întins-o, sugerându-mi că Joe ar putea fi implicat în conexiuni încă şi mai ciudate.

Am continuat să fiu sincer cu dr. O. I-am spus că am recurs chiar şi la un medium pentru a afla în ce constă implicarea lui. Mediumul mi-a indicat faptul că dr. O. era un pion folosit de altcineva. Mi-a răspuns că i se părea amuzant şi că acest lucru putea fi adevărat, dar într-o realitate paralelă. Am mai glumit şi de atunci încoace pe această temă, dar ciudățeniile amintite au rămas tot neexplicate.

Dr. O credea că Preston a fost cel care a furat tranzistorii. Deşi nu avea nimeni intenția să facă aşa ceva, mi-a spus că Preston ar fi putut fi închis pentru fapta sa. Mi s-a părut de-a dreptul ilar, căci de vreme ce tranzistorii erau de contrabandă, tribunalul s-ar fi trezit într-o situație extrem de încurcată.

Conflictul dintre Preston şi Orion Diversified s-a derulat într-o atmosferă mult mai complicată şi mai tensionată decât am descris eu până acum. Am auzit poveşti din ambele surse care difereau considerabil unele de celelalte. Cea mai mare deosebire între opiniile celor două părți consta în faptul că Preston era dispus să țină cont de toate posibilitățile. El căuta răspunsuri. Pe de altă parte, cei de la Orion erau foarte reținuți. Poziția lor oficială era că Preston inventa ceea ce declara. Este uşor să acuzi un om de aşa ceva, dar acest lucru atestă că cei de la Orion aveau ceva de ascuns.

La un moment dat, i-am spus dr. O. despre o întâlnirea pe care Preston a avut-o în acel interval de timp. Într-o noapte, el s-a întors acasă şi a văzut un om care îl aştepta în maşina sa. Omul susținea că lucrează pentru Guvern. I-a spus lui Preston că Guvernul îl dorea înapoi. Îşi pierduseră majoritatea specialiştilor în domeniul tehnologiei timpului şi, chiar dacă puteau vedea diferite perioade de timp pe monitoarele lor, nu mai puteau stabiliza imaginile o perioadă suficient de lungă

pentru a pune la cale călătorii în timp. Preston i-a răspuns că fusese tras pe sfoară o dată şi nu avea de gând să repete experiența. Necunoscutul nu i-a impus nimic, lăsându-i doar o invitație deschisă.

I-am mai spus dr. O. că Preston primise de la Guvern oferta de a putea cumpăra SBT-urile la un preț de 25 de dolari tranzistorul. Nu eram convins că dr. O. mă va crede, dar el mi-a ripostat pe loc că Orion i-a oferit 13 dolari per tranzistor. Oricum ar fi, mi s-a părut ciudat că Guvernul s-a oferit să răscumpere nişte materiale pe care le putea confisca cu uşurință! Preston nu-şi mai aduce aminte de oferta Guvernului, dar eu îmi amintesc perfect că mi-a povestit acest lucru.

Nu prea ştiu cum să coroborez toate aceste informații. M-am gândit mult la dr. O. şi continui să mă minunez de uimitoarea lui cunoaştere medicală. Este absolut incredibilă şi nu exagerez spunând că se află cu ani-lumină înaintea lumii medicale moderne. Mi-a trecut prin minte gândul că, dacă cineva ar deține frâiele Proiectului Montauk şi ar avea acces la resurse uriaşe, şi-ar dori să dispună de cea mai bună îngrijire medicală posibilă, care ar depăşi cu mult tehnologia medicală actuală. Într-un asemenea context, dr. O. ar căpăta o anumită semnificație.

După ce i-am relatat această ipoteză, dr. O. a zâmbit, dar nu a părut să o ia în serios. A fost chiar încântat de compliment, dar mi s-a părut mult mai interesat să afle dacă Preston a acceptat sau nu slujba oferită de Guvern. I-am răspuns că nu şi că acest lucru este mai mult decât improbabil şi pe viitor. Dr. O. părea să fie de părere că dacă tehnologia timpului putea fi controlată, beneficiile pentru umanitate ar fi putut fi uriaşe. Aşa o fi, dar mai întâi trebuie să ai încredere în cei care controlează această tehnologie. Noi nu avem.

Capitolul final al acestui episod nu s-a scris încă, iar întrebările continuă să depăşească răspunsurile pe care le avem. Neînțelegerile dintre Preston şi Orion s-au rezolvat între timp, iar la ora actuală nu mai există nici o animozitate între cele două părți.

Dr. O. continuă să se joace de-a şoarecele şi pisica, dar dacă

am nevoie de el, răspunde imediat. Ultima lui afirmație mi s-a părut interesantă. Spunea că s-a întâlnit cu cineva care la data de 12 august 1943 pilota un avion şi care îşi amintea că a văzut nava USS Eldridge dispărând subit de pe ecranul radarului său. Potrivit dr. O., acelaşi om a creat Beefalo, un experiment genetic extrem de interesant, încă cu câteva decenii în urmă. Beefalo este un hibrid între un bizon şi o vacă. Încă şi mai interesantă mi se pare o altă afirmație a dr. O, potrivit căreia urmează să se întâlnească cu persoana care s-a ocupat de experiențele genetice în cadrul Proiectului Montauk.

În sfârşit, dr. O. mi-a oferit o descriere ştiințifică a modului în care poate fi inversat procesul de îmbătrânire, păstrând corpul fizic mereu tânăr. Dar aceasta este o cu totul altă poveste, de care abia urmează să mă ocup. Nemurirea şi călătoriile în timp sunt fascinante, dar necesită foarte multă muncă.

21

O VIZITĂ LA VON NEUMANN

Cu greu veți găsi vreun moment de plictiseală la Laboratorul Spațio-Temporal al lui Preston. De-abia s-a mai răcit povestea cu tranzistorii barierei de suprafață că Preston m-a întrebat dacă nu doresc să-l cunosc pe prietenul său Klark şi pe dr. Rinehart, cel care a afirmat odată în fața lui Preston că era unul şi acelaşi cu John von Neumann. Preston se temea că Rinehart ar putea muri şi dorea să consemnez că individul a existat în realitate. Dacă aveam noroc, nu era exclus să îşi afirme din nou identitatea în calitate de von Neumann.

După ce am condus vreme îndelungată, am ajuns într-o regiune de țară înconjurată de păduri. Curtea proprietății părea neîngrijită; ai fi zis că este acoperită cu gunoaie. Dr. Rinehart era afară şi l-a recunoscut pe Preston, deşi îl cunoştea sub un alt nume. A venit la noi şi s-a dovedit foarte amabil, deşi avea un comportament ciudat. Aminteşte într-adevăr într-o oarecare măsură de imaginea lui von Neumann din fotografii, dar din cauza vârstei foarte avansate, este greu de spus dacă este sau nu aceeaşi persoană. De altfel, genetica nu reprezintă testul suprem, căci este posibil ca spiritul lui von Neumann să fi fost plasat într-un alt corp.

Preston mă avertizase să nu spun nimic de natură metafizică, deoarece Rinehart nu reacționează favorabil la acest subiect. M-a prezentat ca un istoric al celui de-al doilea război mondial interesat de navele Marinei Militare.

Preston a vorbit apoi de chestiuni mondene şi a încercat să-l ajute în problemele lui personale şi financiare.

Rinehart seamănă mai degrabă cu un biet vagabond decât cu un savant. Nu are curent electric în casă şi trăieşte din mila companiei General Electric, ai cărei angajați apar ca prin farmec ori de câte ori are de oferit piese de echipament electronic. Rinehart nu are telefon; de aceea, el scrie din când în când câte o scrisoare adresată G.E. Cineva apare la scurt timp, îi vorbeşte frumos şi îi cumpără echipamentul. Este

posibil ca această formă de plată să înlocuiască o eventuală pensie, dar nimeni nu ştie dacă aşa stau lucrurile. Deşi pare complet senil, Rinehart este de-a dreptul genial atunci când vine vorba de electronică. Este greu de crezut că o persoană cu o înfățişare atât de decrepită poate fi atât de precis într-un domeniu de complexitatea electronicii.

Am încercat să orientăm conversația către anul 1943 şi către Proiectul Rainbow. L-am întrebat direct dacă îşi aminteşte de el. Mi-a răspuns că a auzit la vremea respectivă de el, dar nu cunoaşte prea multe amănunte. Preston a întrebat despre contractorii din acea vreme, cum era General Electric, şi de data aceasta ne-a demonstrat că îşi aminteşte foarte multe lucruri. Trebuie să recunosc că Rinehart avea o memorie uimitoare, de tip fotografic. I-am spus acest lucru şi mi-a răspuns că multă lume îi spune la fel.

Când Rinehart a dispărut pentru scurt timp să discute cu nişte oameni interesați de proprietatea lui, Preston mi-a atras atenția că memoria lui este cam prea bună. Părea mai degrabă să fi fost programat să-şi amintească anumite lucruri. De pildă, i-am pus o întrebare despre Tesla şi mi-a răspuns pe larg, ca şi cum ar fi memorat o pagină din biografia părintelui radioului. Apoi, ne-a surprins pe amândoi spunându-ne că îşi aminteşte că a văzut turnul de energie liberă al lui Tesla (a cărui construcție nu s-a încheiat niciodată) în Shoreham, Long Island. Ni s-a părut ciudat, căci la vremea când turnul a fost demolat, trebuie să fi avut vârsta de 13 ani. I-am atras atenția asupra acestui lucru, dar ne-a spus că nu-şi mai aminteşte vârsta pe care o avea atunci când văzuse turnul, ci doar faptul că l-a văzut.

Practic, Rinehart nu vorbea decât de două subiecte care păreau să-l intereseze: electronica şi familia lui. Ne-a spus că fratele său lucrase la Cartierul General şi că avea păreri opuse cu ale lui. Din câte ne-a povestit, se părea că întreaga lui familie era vârâtă până peste cap în industria militară şi de apărare.

Conversația a continuat astfel timp de câteva ore, în timp ce eu deveneam din ce în ce mai nerăbdător să plecăm. Singurul

căruia îi mărturisise că este von Neumann a fost Preston. Nimeni altcineva nu cunoaşte această latură a sa şi era greu de crezut că mi-o va destăinui mie.

Tocmai când îi spuneam la revedere, mi-a făcut cu ochiul şi mi-a şoptit: „Data viitoare când o să mai vii, am să-ți povestesc despre nişte proiecte radio ultrasecrete!”.

Una peste alta, vizita la dr. Rinehart nu a fost concludentă. Nu mi-a dovedit convingerea lui Preston că el era von Neumann, dar trebuie să recunosc că era ceva nedefinit şi ciudat în legătură cu personalitatea lui. Acționa ca şi cum ar fi fost programat, iar istoria familiei sale părea să demonstreze un program de realocare a identității. Să sperăm că am să-l mai văd şi că o să-mi spună atunci secretele de care vorbea.

22

O VIZITĂ LA KLARK

După vizita la dr. Rinehart, am condus mai mulți km şi am ajuns la locuința lui Klark. Acesta a fost menționat în cartea *Proiectul Montauk* ca fiind omul care l-a prezentat pe Preston doctorului Rinehart.

Klark locuieşte într-o zonă frumoasă, umbrită şi plină de pace, fiind situată departe de oraş. Când am ajuns, ne-am aşezat cu toții la o masă în curte şi am început să discutăm despre vreme, întrebându-ne dacă se va răcori sau va rămâne la fel de frumos. Am făcut o remarcă, regretând că nu avem la noi nişte radiosonde cu ajutorul cărora să putem schimba vremea. Klark m-a privit în ochi şi mi-a spus serios că vremea poate fi schimbată. Părea să fie foarte sigur de ceea ce afirmă. La ora actuală mi-am schimbat mult părerea despre el față de momentul în care l-am cunoscut. Avea o atitudine extrem de militarizată. Bănuiala mea era că a participat la Proiectul Montauk pe o poziție foarte înaltă.

Am ajuns să-l cunosc mai bine şi am aflat că are tot felul de invenții interesante, din care păstrează unele pentru Preston. Crede sincer că Preston va construi cândva o maşină a timpului, căci îşi aminteşte că a fost vizitat de el (de Preston din viitor) în trecut. De aceea, ori de câte ori consideră că anumite piese pot fi folosite pentru construirea unei maşini a timpului, Klark i le dă lui Preston sau le depozitează.

Din cauza acestor ciudățenii, Klark ar putea fi considerat drept un om neobişnuit, dar nu este deloc un prost.

Dimpotrivă, este un om extrem de serios şi are invenții serioase la activ în domeniul tehnologiei medicale, ca să nu mai vorbim de cunoştințele lui din domeniul electronicii, care sunt extrem de vaste. Dacă această pregătire nu vi se pare suficientă pentru a dovedi că era un candidat ideal pentru Proiectul Montauk, pot să adaug că familia lui are tot felul de legături la Departamentul Apărării. După ce l-am întâlnit pe Klark, mi-a trecut prin minte că Montauk nu este numai un scenariu real,

dar este plin de personaje la fel de reale.

Preston îmi spusese despre Klark că nu se deschide uşor în faţa unor străini, dar acesta ne-a luat pe amândoi prin surprindere spunându-mi că pe vremea când era copil, s-a văzut pe sine ca un om bătrân. Era un paradox şi nici măcar nu încerca să-l conteste.

Pot spune că am cunoscut astfel un alt călător în timp, în afară de Duncan şi de Al Bielek. Am totuşi bănuiala că Klark l-ar fi putut folosi pe Duncan în experimentele de la Montauk la deschiderea portalului, plătind un mare preţ psihic. Klark a ajuns astfel să călătorească în timp, dar biletul de călătorie a fost plătit de Duncan. Asta nu înseamnă că trebuie să-l privim pe Klark cu neîncredere. Nici măcar nu am vreo dovadă că intuiţia mea este reală, dar este interesant de remarcat că Duncan nu poate suporta prezenţa lui Klark sau a dr. Rinehart. Se pare că cei doi îi trezesc prea multe amintiri urâte. Mai trebuie spus şi faptul că Klark are problemele lui cu Guvernul. Agenţii nu i-au făcut viaţa prea uşoară, iar Klark crede că ei sunt responsabili pentru cancerul din cauza căruia a murit soţia sa.

Klark s-a bucurat atunci când a apărut cartea *Proiectul Montauk* şi ne-a spus că ar dori să contribuie la scrierea altor cărţi de profil. Se pare că ştie exact ce vrea, inclusiv felul în care ar trebui realizat filmul după carte. Dorinţa lui este ca profiturile obţinute din film să fie folosite pentru construirea unei maşini a timpului. Îmi vorbea ca şi cum mi-ar fi dat un ordin, dar nu am făcut un caz din acest lucru.

Continuă să vorbească şi astăzi frecvent cu Preston, dar până acum nu a adus informaţii noi.

După ce m-am întâlnit cu Klark, Preston a fost vizitat de mama lui Brian. Dacă nu vă mai aduceţi aminte, Brian a fost asistentul mediumic al lui Preston în prima carte, atunci când a făcut prima călătorie la Montauk. Ea l-a vizitat pe Preston la el acasă într-un moment când Klark chiar se afla acolo. Văzându-l pe Klark, mama lui Brian a rămas şocată, căci acesta arăta exact ca fiul ei! Se pare că Brian era chiar Klark, aflat însă într-o călătorie în timp. Situaţia era extrem de

confuză şi nimeni nu a înţeles mare lucru din ea, nici chiar Preston. Evident, eu mi-am propus imediat să-l întâlnesc pe Brian. Preston nu s-a opus, dar până la ora publicării acestui material nu am reuşit să aranjăm această întâlnire.

23

O VIZITĂ LA HELGA MORROW

La circa o lună după ce i-am vizitat pe dr. Rinehart şi pe Klark, am primit un telefon de la Helga Morrow. Aceasta mi-a spus că îşi aduce aminte de Experimentul Philadelphia şi de Proiectul Montauk, deoarece tatăl ei, dr. Frederich A. Kueppers, a lucrat la ambele proiecte. Povestea Helgăi este foarte interesantă şi reprezintă o dovadă în plus a faptului că Proiectul Montauk a existat într-adevăr.

În anul 1981, Helga a participat la o recepţie şi a fost prezentată unui doctor. Ea l-a întrebat pe acesta dacă era doctor în filosofie sau în medicină, iar el i-a răspuns că era doctor în inginerie. Helga i-a spus că şi tatăl ei avea un titlu similar şi că a lucrat pentru Glenn L. Martin Company (la ora actuală Martin-Marietta). Când şi-a dat seama că vorbeşte cu fiica dr. Kueppers, omul a rămas uluit. I-a mărturisit chiar că tatăl ei a fost unul din oamenii de ştiinţă care au lucrat la Experimentul Philadelphia şi că a inventat un ceas pentru bombele A (fiind şi unul din savanţii care au insistat în faţa preşedintelui Truman să nu o arunce), a creat tot felul de formule matematice care au permis aducerea astronauţilor înapoi de pe orbită şi a conceput sistemul electric miniaturizat care a fost instalat pe Sputnik. Pe lângă aceste realizări ştiinţifice, el a lucrat la Proiectul Blue Moon/Black Book (referitor la OZN-uri), a iniţiat folosirea cablurilor de aluminiu pentru a înlocui cablurile grele folosite în cazul avioanelor din timpul cel de-al doilea război mondial şi a fost implicat în metodele de control al minţii, inclusiv în folosirea psihicului pentru a comunica cu astronauţii în cazul în care sistemele clasice de comunicare ar fi dat greş. Se spunea chiar că ar fi antrenat extratereştri pentru a se integra în societatea umană.

Subit, totul a început să capete sens pentru Helga. Femeia s-a născut în anul 1935, la Baltimore. În timpul sarcinii, ginecologul mamei sale, un spiritualist faimos pe nume dr. Haase, i-a introdus acesteia în pântec un dispozitiv metalic

misterios pentru a amplifica coeficientul de inteligență şi capacitățile psihice ale copilului care urma să se nască. Helga era produsul unui experiment al guvernului! Chiar şi acum mai pot fi văzute în radiografiile cu raze X făcute la cap urmele unui dispozitiv în formă de antenă. Nu întâmplător, femeia a căpătat o sensibilitate extremă, fiind un medium deosebit.

Helga mi-a povestit de primele experiențe pe care şi le aminteşte în legătură cu tatăl ei. Acesta i-a arătat chiar cum pot două obiecte să călătorească în timp şi să se întoarcă pe aceeaşi cale. A dus-o în pivniță, unde a aşezat nişte pilitură de fier pe o foaie de hârtie sub care a plasat un magnet mare în formă de U. Bătând uşor cu degetul foaia de hârtie, pilitura s-a aranjat în forma unor cercuri concentrice. Doctorul i-a explicat că dacă cineva ar putea inversa cele două cercuri, ar putea schimba timpul. Potrivit dr. Kueppers, navele extraterestre se mişcau parțial printr-o inversiune a magnetismului şi i-a explicat ce înseamnă acest lucru cu ajutorul a doi magneți opuşi.

Interesul lui pentru problemele legate de timp este relevat de o istorie interesantă. Odată, în ziua de 12 august, el a tras-o pe Helga deoparte şi i-a spus că aceasta este o zi foarte specială. Afirmația nu a surprins-o pe Helga, întrucât era ziua de naştere a mamei sale. Dr. Kueppers i-a spus că şi acest lucru era important, dar că se referea la un eveniment mult mai semnificativ pentru întreaga umanitate. A adăugat că era aniversarea unui mare experiment la care luase şi el parte.

Helga îşi mai aminteşte că, pe vremea când era copil, a fost dusă odată de tatăl ei într-o bază subterană. A coborât cu liftul mai multe etaje, a intrat într-o zonă de mare securitate şi a văzut fotografiile unor bărbați aflați pe lună şi ale unei nave spațiale similare celor de astăzi. Totul se petrecea în anii ‘50.

Dr. Kueppers credea că oamenii de ştiință ruşi şi americani au cooperat ani de zile şi că întregul război rece nu era decât o iluzie creată pentru oamenii de rând. În anii din urmă, doctorul a ajuns atât de revoltat, încât nu i s-a mai putut închide gura decât cu ajutorul şocurilor electrice (şi definitiv!). Certificatul său de deces a fost emis în anul 1962, dar Helga şi-a dat seama

că omul din sicriu nu era tatăl ei. Toată povestea reprezenta o enigmă pentru Helga şi a rămas astfel până într-o zi când a văzut un articol semnat de tatăl ei şi datat 1970. Era scris în germană.

Helga îşi căuta tatăl sau orice informaţii legate de el, motiv pentru care a ajuns în Long Island, în ianuarie 1993. I-am făcut cunoştinţă cu Preston şi cu Duncan, după care am plecat împreună la masă. Ne-a însoţit, de asemenea, şi Al Bielek, care o cunoştea de mai multă vreme pe Helga. Cina a fost interesantă, iar Preston i-a spus Helgăi că l-a cunoscut pe tatăl ei la Brookhaven. Din păcate, nu şi-l amintea prea bine. Când ne-am întors la Laboratorul Spaţio-Temporal, Helga a început să plângă. Duncan i-a propus atunci să facă împreună nişte lecturi psihice în stare de transă. Preston a ieşit afară timp de câteva minute, după care a reapărut brusc. Ne-a anunţat că tocmai a primit un transfer de date de la o bază din Pleiade în care se aflau tot felul de informaţii despre dr. Kueppers. Am rămas cu toţii cu gura căscată, dar Helga ne-a confirmat că o mare parte din informaţii erau corecte. Celelalte îi erau străine, astfel încât nu le putea confirma sau infirma. Făcând o meditaţie asupra informaţiilor primite, Preston a avut o revelaţie din perioada Montauk. Se pare că dr. Kueppers a lucrat într-adevăr la Montauk, iar Preston şi-a amintit chiar o uşă care avea pe ea o tăbliţă cu iniţialele F.A.K. Spre dezamăgirea generală, Preston ne-a spus că dr. Kueppers nu se mai află în viaţă. A fost un om de ştiinţă pasionat şi, deşi nu îi putea suporta pe politicieni, a fost încântat să participe la tot felul de proiecte secrete. Din păcate, dragostea lui pentru ştiinţă l-a costat în cele din urmă libertatea şi viaţa.

Chiar a doua zi, Helga s-a dus la Montauk şi a vizitat biroul care îi aparţinuse tatălui său. Deşi uşa fusese scoasă din ţâţâni, era sigură că acela fusese biroul tatălui său. Restul zilei nu a fost mai puţin interesant. A filmat pe o casetă video diferite scene din zonă şi a vizitat un bunker subteran. A găsit acolo o cuşcă, în care se presupune că au stat băieţii din Montauk înainte să fi fost programaţi. Era o privelişte oribilă, care l-a impresionat atât de tare pe Duncan, încât acesta s-a

prăbuşit la pământ, izbucnind în lacrimi şi cerându-şi public scuze pentru faptul că a fost implicat în proiect.

După experiența din Long Island, Helga s-a dus în Maryland pentru a-i face o vizită unui vechi prieten de familie care jucase un rol hotărâtor cu câteva decenii înainte în a-l convinge pe tatăl ei să se angajeze în proiect. Din conversațiile pe care le mai avusese cu el, Helga ştia că în casa lui ar fi putut exista documente care ar fi dovedit că tatăl ei fusese implicat în aceste proiecte secrete. Din păcate, acesta nu i-a dat drumul în casă.

Poate cea mai amuzantă şi mai ironică poveste pe care ne-a relatat-o Helga a fost cea legată de dr. John von Neumann. Prin anii '40, acesta le vizita frecvent casa. Helga ne-a povestit că îi plăceau teribil de mult dulciurile, unul din deserturile lui favorite fiind înghețata de căpşuni. Printr-o coincidență, aceasta era şi preferata doctorului Rinehart!

La ora actuală, Helga lucrează la o carte. Să sperăm că, în timp, va găsi răspunsurile pe care le caută în legătură cu moartea tatălui ei.

24

CELE TREI GEMENE DIN NORFOLK

Cam în perioada în care am întâlnit-o pe Helga, am primit o scrisoare de la o altă doamnă care pretindea că tatăl ei a fost implicat în Experimentul Philadelphia. Ca o dovadă, mi-a trimis în scrisoare şi un articol decupat din *Norfolk Virginian-Pilot,* cu o fotografie a unui set de tripleți născut în februarie 1945. Doamna era una dintre cei trei gemeni născuți atunci, numindu-se pe sine „copilul A", iar pe ceilalți doi „copilul B" şi „copilul C". Deşi mi-a transmis numele ei real, m-a rugat să nu îl fac public în această carte.

Articolul din ziar indica faptul că tatăl gemenilor era mecanic radio la Baza de Operare Navală din Norfolk. Acest lucru merită să fie menționat, căci potrivit literaturii referitoare la Experimentul Philadelphia, nava USS Eldridge a fost teleportată în apele de coastă din Norfolk, Virginia. Copilul A considera ciudat faptul că tatăl ei era menționat doar ca un simplu mecanic radio, deşi îşi amintea că pilota avioane cu reacție şi că era salutat de personalul militar, cu toate că el însuşi nu purta într-adevăr uniforma militară.

Conform informațiilor de familie, tatăl a fost cel care a aşteptat apariția navei USS Eldridge după Experimentul Philadelphia. Se pare că atunci când vasul a apărut, el a sărit la bordul acestuia. Se crede că ceea ce a făcut atunci a schimbat cursul istoriei pentru 2.000 de ani de acum înainte. Ulterior, proiectul a fost ascuns, iar maşina timpului a fost plasată într-un depozit de la Baza Navală din Norfolk. Potrivit acestei istorii, omul potrivit va descoperi până la urmă maşinăria.

La fel ca şi Helga Morrow, cele trei gemene au o poveste interesantă legată de naşterea lor. Copilul B s-a născut normal, dar nu ar fi trebuit să aibă frați. Se pare că ceilalți doi gemeni au fost creați dintr-un ADN de natură extraterestră. Astfel concepute în eprubetă, ele au fost introduse ulterior în pântecul mamei copilului B şi s-au născut ca tripleți.

Am vorbit destul de multă vreme la telefon atât cu copilul A cât şi cu copilul C. Copilul A pare „dus”. Are capacități mediumice şi vorbeşte despre nişte lucruri greu de urmărit uneori. Oamenii i se spovedesc tot timpul, iar carisma ei a făcut-o să devină o barmaniță extrem de populară. Oriunde s-ar afla, are capacitatea de a atrage oamenii. În mod ironic, ea îi trimite de fiecare dată la biserică sau într-un alt loc spiritual. Cel mai curios lucru mi s-a părut faptul că ştia despre incidentele legate de vizita lui Duncan pe Marte, fără ca eu să i le fi povestit.

Copilul C este mai pragmatic. Este o scriitoare şi un bun comunicator, având aceleaşi capacități mediumice. Cele trei gemene sunt foarte strâns legate între ele, trăind deseori experiențe psihice comune. Spre exemplu, oriunde s-ar afla, ele se pot „aduna” în aceeaşi cameră (la nivel subtil) pentru a comunica între ele. Potrivit studiilor făcute, acest gen de fenomene nu este deloc neobişnuit în cazul gemenilor. Se pare că tripleții adaugă o dimensiune în plus acestui fenomen, dar nu am auzit să se fi făcut studii deosebite referitoare la tripleți în locul gemenilor obişnuiți.

Cele trei gemene mai au două surori şi un frate, pe care îl vom numi generic „Fratele”. Acesta din urmă a fost foarte impresionat de acel pasaj din cartea *Proiectul Montauk* în care Preston şi-a adus aminte de disparițiile anumitor „perioade de timp” care s-au petrecut atunci când el construia antena Delta-T. Atât Fratele cât si tatăl avuseseră experiențe similare. Se pare că Fratele trăia simultan două vieți, căci deşi se ducea la lucru cu maşina (dintr-o regiune de la periferie), kilometrajul acesteia nu înregistra decât câțiva kilometri în plus, deşi el parcurgea până la serviciu şi înapoi 30 de kilometri!

Fratele este un expert în maşini şi în radioelectronică. Este conştient că din viață îi lipsesc anumite perioade de timp, dar nu doreşte să vorbească despre ele. Trei membri de familie au lucrat în serviciile secrete şi şi-au pierdut viața; de aceea, preferă să stea deoparte şi să fie cât mai puțin cunoscut sau implicat în proiecte ciudate. Odată, am sunat-o pe C şi mi-a răspuns el. Mi-a spus că ştie cine sunt, dar nu a dorit să-mi

dea nici un fel de informații. Când sora lui a vorbit cu mine, el a întrebat-o ce face. C i-a răspuns că vorbeşte cu Peter Moon. El s-a limitat să o privească şi a întrebat-o: „De ce?”.

L-am invitat pe Fratele să vină în Long Island, dar acesta se teme să nu fie o capcană întinsă de Guvern. Doreşte să îşi construiască mai întâi un fel de aparat de protecție temporală. Surorile lui ar vrea ca el să se deschidă sufleteşte, şi poate că într-o zi o va face. Preston şi cu mine sperăm, de asemenea, să îi putem face o vizită într-o bună zi.

Mai există o poveste interesantă legată de această familie. I-am povestit odată Copilului A de nişte informații obținute de la Al Bielek. Acesta a descoperit că există un radar similar cu cel din Montauk la Sembach, în Germania (lângă Nürenberg), complet operațional. Omul care i-a povestit lui Al despre acel radar fusese acolo timp de două săptămâni şi a remarcat că oamenii care ajungeau în acel loc se comportau extrem de ciudat. Se pare că era vorba de un proiect de control al minții.

Când i-am povestit Copilului A despre acest lucru, ea mi-a spus că fiul ei făcea armata acolo. Mi s-a părut o coincidență bizară, dar părea foarte sigură de ceea ce spune. Mi-a mai povestit că fiul ei făcuse de gardă şi auzise oameni plângând şi strigând. Teroarea era mult amplificată şi l-a cuprins atât de tare, încât şi-a părăsit postul în toiul nopții. În alte circumstanțe ar fi fost pasibil de Curtea Marțială, dar se pare că problema a fost considerată atât de delicată, încât a fost lăsat în pace.

Toate acestea par „bizare” pentru un om obişnuit, dar cert este că familia în cauză ia foarte în serios Proiectul Montauk şi călătoriile în timp. Se pare că tatăl gemenelor a avut o mare influență asupra lor în această privință. Era un om cu multă încredere în sine, care îi trata pe cei din serviciile secrete şi din comunitatea militară cu o mare lipsă de respect. Era lăsat în pace, căci expertiza lui tehnică era absolut indispensabilă. Se spune că uneori veneau acasă la el persoane îmbrăcate în pardesiuri negre care îl amenințau în fel şi chip, dar el le făcea semne obscene şi râdea de ei. Poate că identitatea lui era de vină. Odată, tatăl i-a spus Copilului B că era un extraterestru

care doar arăta ca un om!

25

INVESTIGAŢIA CONTINUĂ

Montauk Point este un loc cu temperaturi foarte scăzute iarna şi cei mai mulţi dintre oameni evită să îl viziteze în această perioadă a anului. Preston şi cu mine nu facem excepţie, dar am fost convinşi să ne ducem acolo într-un asemenea moment pentru a-i arăta zona unui producător de la Hollywood ca bază pentru un documentar asupra proiectului. Numele producătorului este Peter Beltz.

Am făcut această vizită în Montauk în week-end-ul de dinaintea Crăciunului, în anul 1992. I-am arătat lui Peter clădirea transmiţătorului, care era încă sub pază, şi deci inaccesibilă. Am remarcat totuşi în treacăt reinstalarea cablului coaxial care făcea legătura între baza structurii şi reflectorul radarului. Preston ne-a spus că singura explicaţie logică pentru acest lucru era împământarea reflectorului pentru protejarea lui împotriva trăznetelor. Era greu de găsit o altă explicaţie pentru acest fenomen decât existenţa unor lucrători în subsolul stabilimentului. Am remarcat, de asemenea, că aproape toate clădirile de la bază fuseseră deschise şi vandalizate. La vizita mea anterioară, făcută vara, aceste clădiri erau încă închise cu lacăte sau securizate.

Peter a rămas uimit de atmosfera sinistră a locului. Întrucât îl cunoscuse anterior şi pe Duncan, era convins că se afla în faţa unui subiect de senzaţie şi ne-a promis că se va întoarce după Anul Nou cu o cameră de luat vederi. S-a întors în California şi a rămas să stabilim prin telefon cum trebuia făcut documentarul. A devenit astfel o necesitate pentru mine să vizitez din nou Montauk-ul şi să fac aranjamentele necesare pentru cazarea personalului şi închirierea unui spaţiu pentru interviuri. M-am dus singur şi am căutat puţinele locuri care mai erau deschise în timpul extrasezonului. Amintesc de această excursie pentru un singur motiv: pe când căutam pe cineva care să mă ajute, am cunoscut-o pe Carol Brady. A fost foarte amabilă, aşa că i-am spus ce anume căutam. Carol nu

auzise până atunci de carte, dar avea câteva istorii interesante de spus. Mi-a povestit că reflectorul radarului era încă în funcțiune şi că l-a văzut luminând din când în când. A adăugat că a văzut odată o aeronavă care a dispărut dincolo de colinele din apropierea bazei şi care nu făcea nici un fel de zgomot. Acest lucru era ciudat şi sugera că aeronava avea o propulsie bazată pe un câmp antigravitațional.

Ulterior, i-am prezentat-o lui Preston. Pe când ne arăta odată poze cu fiii ei, Preston l-a indicat pe cel mai mare şi i-a sugerat să fie foarte atentă în ceea ce îl priveşte, căci are exact profilul căutat de cei din Montauk: părul blond şi ochii albaştri. Carol i-a răspuns că ştia acest lucru şi că era foarte atentă. Răpirea copiilor blonzi şi cu ochii albaştri se petrecea încă din 1988, iar poliția era foarte preocupată de acest fenomen. Am aflat ulterior din alte surse că există numeroase crime neelucidate în Montauk, ținute departe de ochii presei. Montauk este un oraş turistic, iar ştirile neplăcute nu sunt de natură să atragă turiştii.

Când au sosit Peter Beltz şi echipa de filmare, am rămas cu toții uimiți să constatăm că în clădirea transmițătorului apăruse o gaură, ceea ce o făcea misterios de accesibilă pentru prima dată. Urmele de torțe erau vizibile, exact aşa cum le descrisese Preston în carte. Exista, de asemenea, şi un dispozitiv ciudat, despre care se crede că a susținut un cristal uriaş. În plus, numele companiei pentru care a lucrat Preston putea fi cu uşurință văzut pe calculatorul transmițătorului.

Poate cea mai mare descoperire a fost însă casa de lângă popota ofițerilor. Camerele de sus aveau un decor „militar" de o combinație nemaiîntâlnită. Una dintre camere era zugrăvită în culori pastelate, alta în dungi ca de tigru, iar o a treia într-un fel de confeti. O a patra cameră era zugrăvită în negru şi alb, după un model nemaivăzut. Am emis inițial ipoteza că putea fi vorba de un depozit al bazei. Preston văzuse însă imagini similare cu camere folosite de Guvern în timpul experimentelor din anii '60 cu Timothy Leary (finanțate, din câte se spune, de CIA). De aceea, a tras concluzia că erau nişte camere pentru programarea oamenilor, şi cred că avea întru totul dreptate.

Aceasta este una din cele mai convingătoare dovezi că la Montauk s-au petrecut lucruri neobişnuite. A înregistrat aceste imagini, care pot fi văzute pe caseta sa video: „Turul oraşului Montauk".

Filmarea documentarului a început, folosind drept fundal baza militară. Duncan, Preston şi Al Bielek au fost intervievați individual. Preston a fost filmat având pe fundal clădirea transmițătorului, întrucât acolo lucrase. În timp ce vorbea, Duncan şi cu mine ne-am ghemuit lângă un zid. Era incredibil de frig. L-am auzit pe Preston vorbind despre antena Delta T, situată la subsol, ceea ce crea un punct zero între ea şi transmițător. Acesta era locul în care Duncan se aşeza în Scaunul din Montauk. Chiar în clipa în care Preston descria acest lucru, Duncan a avut o tresărire violentă. A intrat într-un fel de stare de şoc şi i-am pus mâna pe genunchi până când şi-a mai revenit. Aparatul de filmat era focalizat asupra lui Preston şi nimeni altcineva decât mine nu a sesizat incidentul.

În tot timpul realizării documentarului, echipa de filmare nu a fost întreruptă de nimeni şi de nimic, cu excepția a două ocazii când deasupra bazei s-au rotit mai multe elicoptere negre de factură militară.

După filmarea bazei, ne-am întors cu toții într-un apartament în care urmau să fie înregistrate alte interviuri, în fața unui şemineu. După ore întregi de înregistrări, am făcut o pauză de masă. Cineva a privit pe fereastră şi a văzut o ceață deasă care învăluia baza din Montauk. Avea o culoare palidă, dar distinctă, şi se limita la arealul bazei. Echipa de filmare a încercat să o prindă pe peliculă, dar ceața nu putea fi văzută prin aparatele de filmat. Cert este că oamenii au văzut-o. Până în prezent, singura explicație legată de acest fenomen ne-a fost oferită de lecturile psihice ale lui Duncan.

Încă înainte de începerea documentarului, sursa de informații mistice a lui Duncan i-a spus acestuia că filmările vor trebui încheiate până la data de 18 ianuarie (1993), altminteri ar fi devenit periculoase. Sursa a fost foarte precisă în această direcție. Alte lecturi ulterioare au indicat faptul că patru extratereştri din galaxia Andromeda au pătruns în

subsolul bazei şi au creat un fel de distorsiune eterică în câmpul electromagnetic al zonei care înconjura baza. Se pare că provocaseră fără să vrea o explozie în întregul subsol, aducând astfel pagube incalculabile operațiunilor din Montauk.

Informația pare neverosimilă, dar Preston a primit, la rândul lui, trei telefoane care susțineau că în această perioadă s-a petrecut ceva straniu. Un prieten din zonă i-a spus că a simțit un cutremur, iar altul că a auzit un zgomot. O a treia persoană i-a confirmat că cel puțin doi polițişti din Montauk au auzit un zgomot puternic care venea de la baza militară şi au văzut fum şi flăcări care ieşeau din clădiri. Oricare ar fi adevărul, cert este că după data de 18 ianuarie securitatea zonei a fost mult întărită.

Pe data de 22 ianuarie, Preston s-a dus la bază şi a rămas surprins să vadă două tinere în uniformă militară patrulând. Le-a salutat politicos şi le-a spus că este o zi bună pentru plimbare. Tinerele nu s-au dovedit însă deloc prietenoase, ca să nu spunem mai mult. În aceeaşi zi, mai târziu, un militar a arestat doi civili care se plimbau pe teritoriul bazei. Ni s-a părut o manieră extrem de agresivă de a ține oamenii departe de o bază militară dezafectată. După multe insistențe din partea noastră, ofițerul a acceptat să le dea drumul civililor, acuzându-i însă oficial de încălcarea proprietății. În mod ciudat, acelaşi ofițer l-a acostat pe Preston, dar nu l-a reținut. I-a sugerat doar că ar putea fi arestat, dar Preston nu s-a lăsat intimidat şi i-a răspuns că acest lucru i-ar fi util (pentru publicitate). Ofițerul a dat înapoi şi s-a limitat să-i ceară să părăsească imediat zona.

Câteva zile mai târziu, Preston s-a întors în vecinătatea bazei militare şi a continuat să filmeze, dar din exterior. Deşi nu se afla pe teritoriul bazei, acelaşi ofițer (însoțit de data aceasta de un altul) l-a descoperit. Preston le-a spus celor doi că nu se afla pe un teritoriu interzis. Cel de-al doilea ofițer i-a răspuns că s-au săturat şi că îi vor face probleme oricărei persoane care se apropie prea mult de bază, sub pretextul că doresc să oprească vandalismul. Acest argument nu are nici un sens, căci baza fusese deja devastată cu câteva luni mai înainte şi nimănui nu

păruse să-i pese. Preston, Duncan şi un alt prieten au primit amenzi[9]. În timp ce ofiţerii vorbeau, Preston a lăsat camera să meargă, astfel încât o parte din conversaţie a putut fi înregistrată.

Când s-au întors la maşina lui Preston, cei trei au constatat că cineva înţepase roata din dreapta. Era greu de crezut că a fost o acţiune a unor puşti, căci totul s-a petrecut în văzul trecătorilor. Lui Preston i s-a spus că militarii folosesc uneori acest truc pentru a împiedica pe cineva să scape fugind cu maşina. Nu am dorit să aducem nici un fel de acuzaţie, ci am făcut doar o afirmaţie a unui fapt petrecut în realitate.

Securitatea zonei a devenit astfel excesivă, ceea ce dădea de bănuit că informaţiile privitoare la cei patru extratereştrii din constelaţia Andromeda care au distrus subsolul erau corecte. Se pare că militarii din Montauk (la care se adăugau şi cei din New York, aduşi în mare grabă) încercau să înţeleagă ce anume a mers prost. Din fericire, documentarul nostru era gata. Scanarea mediumică a lui Duncan s-a dovedit, în cele din urmă, extrem de valoroasă.

[9] Preston, Duncan şi prietenul lor s-au prezentat la tribunal şi în cele din urmă au câştigat procesul. Nu au trebuit să plătească nici un fel de amendă. Mai mult, judecătorul a declarat iritat că statul New York ar fi trebuit să pună indicatoare corecte dacă nu doreau să se treacă de o anumită zonă. De altfel, este necesar să repetăm că Preston şi ceilalţi nu se aflau pe teritoriul bazei atunci când au fost amendaţi. Ofiţerul le-a spus că pe viitor va aresta pe oricine se apropie de gard.

Nu este lipsit de interes faptul că ofiţerul le-a spus că a citit *Proiectul Montauk* şi a considerat cartea „de-a dreptul amuzantă". S-a dus chiar în Biblioteca din Montauk şi a cerut cărţi referitoare la Camp Hero, dar i s-a răspuns că aceste informaţii sunt secrete la ora actuală şi au fost retrase de pe raft! Cât despre ofiţer, acesta ne-a spus că nu cunoaşte şi nu a auzit de nici un fel de experienţe paranormale.

ESPLANADA DIN MONTAUK

Aceasta esplanadă din Montauk este alcătuită din case de bun gust, închiriate cu ziua. Sunt clădite pe un fost cimitir al pieilor roşii şi se spune că etajul patru al caselor este bântuit de stafii.

26

STAFIILE DIN MONTAUK

Dacă nu ar fi existat acest interes de a filma documentarul, este puțin probabil că aș fi făcut vreun drum la Montauk în această perioadă. De la ultima mea vizită cu Maria Fix am evitat locul şi nu simțeam o dorință prea arzătoare să revin. Evenimentele din ianuarie 1993 au avut însă un mare impact asupra noastră, a tuturor, aşa că ne-am întors de mai multe ori.

Carol Brady ne-a prezentat unui domn din zonă care ne-a arătat oraşul şi ne-a oferit câteva informații interesante. Ne-a spus că a fost întotdeauna fascinat de Montauk, căci dacă cineva ar fi dorit să facă ceva în clandestinitate, era locul ideal. Întreaga zonă este înconjurată de dealuri şi de păduri. Nu existau două locuri care să semene unul cu altul; era ca şi cum, mergând de colo-colo, ai fi intrat practic într-o țară străină.

Acelaşi domn ne-a spus că pescarii din Montauk vedeau deseori OZN-uri. Deasupra mării zburau tot felul de lumini verzi şi alte ciudățenii. Omul afirma chiar că mulți dintre pescari erau „extratereştri" ilegali proveniți din Irlanda, care nu doreau nici un fel de publicitate.

Ne-a vorbit apoi de Cartierul Bântuit. Era vorba de o proprietate uriaşă, pe care fuseseră construite apartamente închiriate cu ziua. Cartierul este de-a dreptul luxos. Deşi se urmăreşte păstrarea tăcerii din motive de afaceri, există zvonuri insistente care afirmă că etajul patru al caselor din acel cartier este bântuit. De altfel, întreaga zonă se află deasupra unui fost cimitir al pieilor roşii, aşa că nu este de mirare. Una din cele mai convingătoare relatări îi aparține unui căpitan de vas din localitate, foarte respectat, care avea în proprietate un asemenea apartament în cartierul respectiv. Odată, se afla în apartament şi a fost trântit la pământ de un câmp energetic extrem de puternic. Speriat pentru sine şi pentru familia lui, el a părăsit complet Montauk-ul.

În treacăt fie spus, domnul care ne-a povestit toate aceste lucruri a auzit şi el un zgomot puternic cu câteva luni înainte. Cu o altă ocazie, Preston l-a întrebat pe tânărul care deservea benzinăria în care îşi făcea plinul maşinii dacă auzise ceva ciudat în legătură cu baza din Montauk. Tânărul i-a răspuns că a auzit că nişte vrăjitoare se întâlnesc din când în când pe teritoriul bazei, într-un fel de sabat. Am făcut o serie de investigații în legătură cu acest lucru. Singurul aspect pe care l-am aflat a fost că asemenea sabaturi ale vrăjitoarelor se țineau în întreaga zonă, până la Long Island. Cu cât te îndreptai mai mult către est, cu atât mai serioase deveneau aceste zvonuri. Domnul din zonă nu era expert în sabaturi ale vrăjitoarelor, dar ne-a spus că ştia o asemenea vrăjitoare care făcea ritualuri în baza militară. Deşi nimic nu este imposibil, va trebui să o cunoaştem personal ca să ne convingem de aceste afirmații.

Pentru cititorii care nu sunt familiarizați cu vrăjitoarele, trebuie să menționăm că acestea îşi desfăşoară întotdeauna activitățile principale deasupra unor puncte focale de interferență a liniilor geomagnetice ale pământului. Montauk a fost considerat dintotdeauna un veritabil nucleu din care pornesc nenumărate asemenea linii.

27

AURUL NAZIŞTILOR

Am afirmat în cartea *Proiectul Montauk* că este posibil ca întreaga operație să fi fost finanțată cu ajutorul aurului nazist, ajuns în Montauk după ce a dispărut în mod misterios dintr-un tren al trupelor aliate, în Strasbourg.

Am rămas surprins atunci când am primit un articol de ziar trimis de un anonim, în care se afirma exact acest lucru: că Proiectul Montauk ar fi putut fi finanțat de aurul naziştilor. Înainte de a dezvolta însă acest subiect, este timpul să vorbim de un alt personaj cheie în psiho-drama din Montauk. Numele lui este Kenn Arthur.

Spuneam mai devreme că i-am cunoscut pe Preston, Duncan şi Al Bielek în aceeaşi seară, la o şedință a grupului de psihotronică. Kenn se afla şi el acolo, dar părea complet nelalocul lui. Mi-am dat imediat seama că făcuse cândva parte din Marină, iar el mi-a confirmat acest lucru. Venise la Cercul de Psihotronică din Long Island pentru a cumpăra de la Preston nişte dispozitive psihotronice. L-am reîntâlnit apoi într-un alt grup, şi m-a avertizat cu toată seriozitatea să stau departe de cercul de psihotronică, pentru că era prea periculos. Kenn îi simpatiza pe Preston şi pe Duncan, dar se afla într-o stare de stres psihic care nu-i mai permitea să stea în preajma lor. De altfel, a evitat cercul de psihotronică şi pe cei de acolo ca pe ciumă.

Pe măsură ce treceau lunile, am ajuns să îl cunosc din ce în ce mai bine pe Kenn. Îl consider un veritabil oracol în viață, căci îşi prezintă informațiile ezoterice într-o manieră extrem de criptică şi de interesantă. Este prieten personal al familiei lui Edgar Cayce şi a studiat ani mulți la A.C.I. (Asociația de Cercetări în vederea Iluminării).

Kenn era extrem de cinic atunci când venea vorba de povestea lui Preston, făcând glume de-a dreptul isterice pe seama acestuia. Pe de altă parte, tot el recunoştea că este un pesimist înrăit, indiferent care ar fi subiectul. Pe măsură ce

trecea timpul, am făcut diferite descoperiri minore care păreau să indice că proiectul a existat totuşi. Când i le relatam, râdea de mine. I-am povestit la un moment dat de o casetă video în care apărea dispozitivul radioelectronic situat în subsolul bazei Montauk. Acesta conținea un cablu înfăşurat în jurul unui cristal de mari dimensiuni. Nu a făcut comentarii asupra cristalului, dar mi-a spus că toată lumea ştie despre subsolul bazei din Montauk. Mai mult, el însuşi cumpărase cândva echipament radar din acel subsol, pe vremea când lucrase în Marină. Mai târziu mi-a mărturisit detalii care indicau că avusese o funcție foarte înaltă.

Toate acestea mi s-au părut foarte stranii. Era evident că avusese o anumită legătură cu Montauk, dar nu dorea să vorbească despre ea. Timpul trecea, dar el nu voia să recunoască altceva în legătură cu Preston decât că afirmațiile lui erau halucinații. Mi-a spus odată că întreaga poveste era infinit mai ciudată decât tot ce şi-ar fi putut imagina Preston. A fost însă de acord că Preston era sincer în ceea ce credea.

Preston era amuzat de această poveste şi mi-a spus că ea nu face decât să confirme că exista o legătură între Kenn şi Montauk. Ne simțeam însă amândoi frustrați. Dacă povestea lui Preston nu era adevărată, ce anume era adevărat? Ar fi putut avea politețea să ne spună!

Şi într-o bună zi, aşa cum spuneam, am primit prin poştă un articol în care se vorbea despre această problemă. Era intitulat „Vânătoare după aurul nazist" şi apăruse în ziarul *The East Hampton Star* din data de 14 noiembrie 1985. Articolul povesteşte cum Statul New York a angajat un vânător de comori pe nume Ovid Arnold din Varina (la ora actuală Fuquay-Varina), în Carolina de Nord, pentru a detecta cu ajutorul unui pendul eventualele metale prețioase localizate în Camp Hero (baza Montauk). Se ştia că naziştii îngropaseră în anul 1945 cel puțin 12 milioane de dolari bani gheață, diamante şi aur.

Sub ochii atenți ai Poliției, în locul în care Arnold credea că a fost îngropată comoara a fost săpată o groapă adâncă de 2,5 metri. Oficialii din Albany au filmat întregul eveniment.

Tim Tubbs, purtător de cuvânt pentru Divizia Utilizării

Pământului de la Oficiul de Stat al Serviciilor Generale, este citat de autorul articolului spunând că „secretul era atât de mare, încât nu am spus nimănui de ce am săpat groapa”.

Tot el a afirmat că existența comorii avea la bază o legendă care data din anul 1945. Potrivit articolului, Tubbs ar fi spus următoarele:

„În anul 1945, convinşi că cel de-al treilea Reich era pe punctul de a se prăbuşi, naziştii au trimis la Montauk un submarin încărcat cu valorile strânse în timpul invaziei Franței şi cu instrucțiuni de a le îngropa în 12 casete din metal. Marinarii germani au urmat ordinele şi au îngropat comoara la Camp Hero, lângă o stâncă mare ce urma să rămână ca semn de referință. După război, banii şi bijuteriile urmau să fie folosite pentru mituiri, paşapoarte false şi transferul ofițerilor de rang înalt în Statele Unite şi în America de Sud”.

Potrivit aceluiaşi articol, submarinul a fost scufundat, dar mai mulți marinari germani au supraviețuit şi le-au povestit - ani mai târziu - vânătorilor de comori istoria lor. Vânătorii de comori i-au scris Guvernatorului, cerându-i acestuia şi obținând permisiunea de a face săpături. Urma ca în eventualitatea găsirii comorii, aceasta să fie împărțită între ei şi stat. Deşi au făcut săpături în noiembrie şi nu au găsit nimic, vânătorii de comori şi-au propus să revină în timpul primăverii.

Întregul articol ar fi putut fi o dezinformare pentru a acoperi un eventual succes al săpăturilor. Este la fel de posibil ca aparatul de măsurare să fi fost folosit direct de agenții statului pentru a descoperi comoara. La fel de bine, aceştia s-ar fi putut folosi de măsurătorile inițiale, continuând apoi munca de săpături. Cu siguranță existau şi alte aparate, mult mai performante din punct de vedere tehnologic decât un pendul, pentru a stabili eventuala existență a unei comori. Este de asemenea de bănuit că valoarea comorii devenise între timp mult mai mare decât în 1945.

Le-am cerut celor de la *The East Hampton Star* permisiunea de a tipări integral articolul lor în această carte. Ştiau de existența cărții *Proiectul Montauk* şi mi-au refuzat în mod expres această permisiune.

I-am trimis articolul prin fax lui Kenn Arthur şi am rămas surprins de răspunsul pe care l-am primit de la acesta. Mi-a spus că, în sfârşit, mă apropiam de adevăr. A subliniat apoi din nou că lucrurile sunt mult mai bizare decât mi-aş putea imagina eu vreodată. Mi-a spus că adjunctul comandantului german a supraviețuit şi a luat legătura cu autoritățile militare ale Statelor Unite. Cele două părți au încheiat o înțelegere, dar adjunctul comandantului a fost nevoit să se întoarcă de patru ori în Germania şi să facă tot atâtea transferuri de bani.

Kenn credea că nu se făcuse decât un singur transfer. Se pare că ofițerul german şi alți marinari s-au stabilit în Long Island. Kenn mi-a spus că mulți dintre ei au devenit frizeri pe Myrtle Avenue în Ridgewood, Queens. A adăugat că îi cunoştea bine pe aceşti oameni şi a crescut alături de familia comandantului adjunct. Nu a dorit să îmi spună vreun nume, dar a insistat că era vorba de oameni foarte respectabili.

Cărțile de istorie menționează numeroase indicii referitoare la această poveste, precum şi o alta, în care patru nazişti ar fi ajuns pe coasta Statelor Unite în anul 1942, predându-se autorităților după ce au luat trenul până la Manhattan. Există diferite relatări, multe dintre ele contradictorii. Incidentele au fost acoperite de mister, inclusiv de bănuiala unei complicități a lui J. Edgar Hoover[10] şi a altor oficiali guvernamentali de rang înalt. Unii cred chiar că întreaga operațiune a fost pusă la cale de Societatea Thule din Germania, cea care a regizat ascensiunea lui Hitler, fiind un grup ocult desprins din Ordo Templi Orientis[11], grupul asociat cu Aleister Crowley. Se pare că orice am face, acest om revine mereu în atenția noastră!

[10] Şeful F.B.I.-ului la acea vreme.

[11] Aceste informații apar în lucrarea *Conspirația Ocultă: Societățile Secrete, Influența şi Puterea lor în Istoria Lumii,* a lui Michael Howard, apărută la Editura Destiny Books. Trebuie să remarcăm de asemenea că practicile şi principiile acestor organizații nu sunt considerate similare cu cele aplicate de O.T.O.

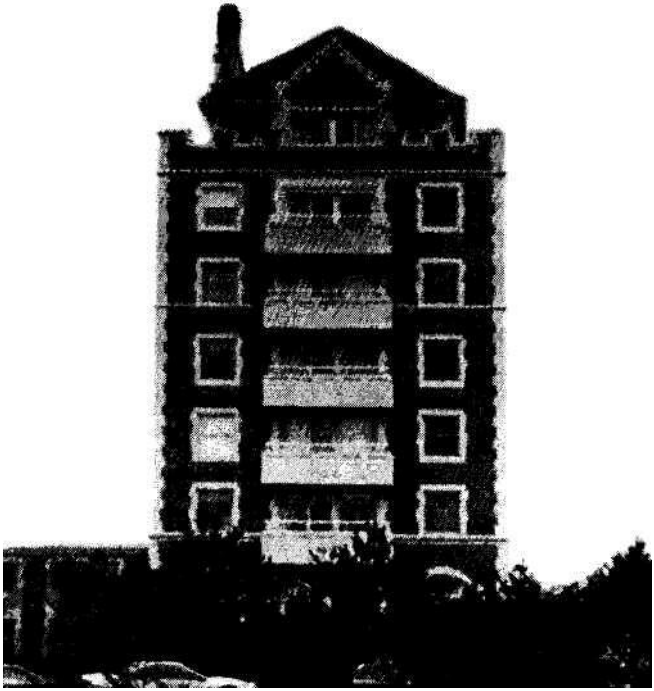

TURNUL DIN MONTAUK

Construirea Turnului din Montauk a început prin anii '20, dar lucrarea a fost terminată abia câteva decenii mai târziu.

De-a lungul anilor, a fost practic imposibil să fie descoperiți chiriașii acestui turn sau destinația pentru care a fost construit. Se spune despre catacombele din Montauk că ar conduce către acest turn, localizat la periferia orașului.

28

CATACOMBELE DIN MONTAUK

Un alt aspect uimitor referitor la Montauk mi-a fost revelat în urma unui telefon pe care l-am primit de la David Adair, preşedintele asociaţiei Sirius Minds[12] din New York City. Acesta tocmai petrecuse ajunul Anului Nou la Montauk, imediat după ce a citit cartea noastră, *Proiectul Montauk: Experimente în timp.* Luând legătura cu unul din proprietarii din zonă, acesta i-a vorbit despre existenţa unor tunele subterane, cunoscute sub numele de catacombe. Proprietarul l-a condus în pivniţă şi i-a arătat lui David numeroase intrări sigilate. Existau şi intrări accesibile, dar nu le-a putut explora din cauza timpului scurt pe care îl avea la dispoziţie.

L-am sunat imediat pe Preston şi l-am întrebat dacă ştie ceva de aceste catacombe. Mi-a răspuns destul de nonşalant, spunându-mi că ştia de mulţi ani de zile de existenţa acestora. Se părea că nu îl interesau prea tare. Mi-a mai spus că, potrivit legendei, erau conectate la baza din Montauk.

L-am sunat atunci pe Kenn Arthur şi l-am întrebat şi pe el de catacombe. Mi-a spus din nou că mă apropii din ce în ce mai tare de adevăr. Conform opiniei sale, catacombele sunt canale care conduc către Pământul Interior. Mi-a vorbit inclusiv despre catacombele din Roma şi din alte câteva locuri. Potrivit legendei, există foarte multe asemenea intrări. Printre acestea se numără şi labirintul din Creta, tunelele incaşe din Anzi şi pasajele subterane folosite de vietnamezi.

A doua zi, Preston se afla acasă la mine şi m-a auzit vorbind cu cineva la telefon despre catacombe şi despre posibila legătură a acestora cu Pământul Interior. A devenit subit foarte interesat de această posibilitate. M-a luat apoi prin surprindere, revelându-şi latura ocultă şi dându-mi foarte

[12] Sirius Minds este un cerc de psihotronică în care se practică ceea ce ei numesc gimnastica creierului. Această companie lucrează cu clienţi aparţinând unor corporaţii sau cu alţi indivizi, urmărind amplificarea capacităţilor lor cerebrale şi stimularea pe această cale a funcţiilor vitale.

multe informații despre catacombe, la care cu zece minute înainte probabil că nu avea acces. Mi-a spus că aceste catacombe au fost construite în prima parte secolului XX, probabil în primul deceniu. Împăratul Germaniei avea o mulțime de spioni şi simpatizanți în Long Island şi îi susținuse financiar pe mulți dintre ei. Împăratul avea propriile lui interese. Preston a adăugat că respectivele catacombe făceau legătura între turnul din Montauk, baza militară şi cartierul de vile de la periferie, acoperind o întreagă porțiune de coastă, cunoscută sub numele de Ditch Plains.

Preston şi-a amintit cu umor de o perioadă când s-a dus la Mark Hamill (mai exact, la o persoană despre care se crede că este una cu Mark Hamill) şi a descoperit canalele subterane de sub proprietatea acestuia. Proprietatea alăturată îi aparținea lui Dick Cavett, iar Preston mi-a spus că aceleaşi canale s-au descoperit şi sub casa acestuia. Mi-a povestit că cei doi obişnuiau uneori să se furişeze prin ele şi să-şi facă reciproc farse, aranjând diferit mobila din sufrageria celuilalt.

Al Bielek nu s-a arătat la fel de amuzat atunci când i-am spus de catacombe. El şi-a adus aminte de unele aspecte legate de acestea de pe vremea când se afla la Montauk, dar nu ştia cât de departe ajungeau. Era chiar de părere că Preston îi ascunsese această informație. În plus, acum îşi explica în ce fel îşi procura Preston tot echipamentul său din subsol. Al a recunoscut o parte din echipamentul lui Preston ca provenind din subsolurile de la Montauk, dar nu şi-a putut da niciodată seama cum şi-l procura acesta. Catacombele erau răspunsul cel mai la îndemână.

I-am explicat că, probabil, Preston nu-şi amintea nimic. Din această perspectivă, comportamentul său este de-a dreptul ilar. În anumite zile îşi aminteşte brusc o cantitate uriaşă de informații de care cu o zi înainte nu ştia nimic. Este interesant de remarcat că, în cazul de față, această aducere aminte bruscă i-a fost declanşată de ideea potrivit căreia catacombele ar putea conduce la Pământul Interior.

Mai există un aspect legat de catacombe care pare să fie asociat cu Aleister Crowley. Am vorbit mai devreme de

împăratul german; nu există nici o îndoială că Aleister Crowley a fost un susținător al acestuia, cel puțin în plan verbal. El a fost angajat în Statele Unite să scrie propagandă în favoarea cauzei germane în timpul primului război mondial, iar o persoană din guvernul britanic a încercat chiar să-l acuze de înaltă trădare pentru acest motiv. Crowley a scăpat de acuzații numai după ce a pretins că lucrează pentru serviciile secrete britanice. Oricare ar fi adevărul, este cert că Crowley era o persoană foarte influentă, aşa că putea foarte bine să fi jucat de ambele părți, numai pentru a-şi satisface interesele sale legate de magie. Această relație cu împăratul german face ca vizita lui Crowley la Montauk să pară şi mai ciudată.

În plus, Crowley avea un prieten în Long Island, pe nume Otto Khan. Acesta era el însuşi un investitor faimos şi o persoană cu o influență incredibil de mare. În anul 1917, el a ales cel mai înalt teren din Long Island şi şi-a construit pe el locuința. Aceasta există şi astăzi, dar nu este permis accesul vizitatorilor. Există zvonuri persistente potrivit cărora de la această locuință pornesc tot felul de canale subterane, iar unul dintre acestea ar conduce până în Manhattan.

Am relatat această legendă la o discuție cu mai multe persoane din Montauk, iar una dintre ele şi-a manifestat un mare interes în legătură cu Otto Khan şi proprietatea acestuia. Persoana respectivă mi-a spus că obişnuia pe timpuri să meargă cu bicicleta până acolo, dar accesul era complet interzis. A adăugat că proprietatea a fost transformată într-o academie militară pentru băieți, iar în cele din urmă a fost închisă complet. Şi-a susținut argumentele trimițându-mi mai multe articole din *Newsday,* cotidianul din Long Island, în care se spunea că şcoala a fost închisă în anul 1978, fiind considerată „nesigură şi nepotrivită pentru locuire". Se vorbea de incendii care i-au prins pe studenți în nişte camere mici şi înghesuite, lipsite uneori chiar şi de ferestre. Podelele erau pline de gândaci şi de gunoaie, toaletele nu funcționau bine, refulând de multe ori pe afară etc.

Întregul scenariu pare identic cu programul băieților din Montauk, unde factorul uman a fost complet neglijat, până la

bătaia de joc, lucru inacceptabil din partea unor autorități militare.

Ar putea fi o simplă coincidență, dar este cert că şcoala şi-a atins apogeul tocmai când Proiectul Montauk era în plină desfăşurare. Ce am dorit să subliniem a fost însă în primul rând conexiunea dintre Crowley şi canalele subterane. Speranța noastră este ca după apariția acestei cărți, să primim noi referințe de la foştii cadeți care au învățat la şcoala respectivă.

29

DOAMNA X

Capitolele anterioare au creat o imagine mai concretă referitoare la investigația noastră cu privire la Proiectul Montauk. Informațiile pe care vi le vom oferi în continuare sunt mult mai abstracte şi mai speculative, dar sincronicitățile în care s-au produs nu pot fi contestate de nimeni. Informațiile corespund anumitor doctrine ezoterice şi li se vor părea probabil ciudate anumitor cititori. De aceea, pentru cei mai puțin familiarizați cu ocultismul, voi încerca să dau o serie de explicații suplimentare.

Toate aceste lucruri au legătură cu o anumită doamnă X, pe care am cunoscut-o întâmplător. Cu mult timp înainte de publicarea cărții *Proiectul Montauk,* aceasta a venit în Long Island ca să viziteze baza din Montauk. Ulterior, a mai făcut câteva vizite împreună cu Preston, cu mine şi cu alte câteva persoane. M-a izbit de la bun început imensa ei cunoaştere şi uşurința cu care înțelegea lucrurile, aşa că am început să vorbesc cu ea. La un an după prima noastră întâlnire, am început să vorbim în mod regulat.

Am fost extrem de surprins să aud că ştia despre situația din Montauk cu mult timp înainte ca Preston să îşi publice povestea. Deținea informații extrem de personale legate de Duncan, care proveneau dintr-o sursă complet independentă. Doamna X mi-a explicat că există şcoli ale misterelor care erau de multă vreme extrem de interesate de persoana lui Duncan. Se pare că acesta este unul din indivizii cei mai urmăriți şi cei mai monitorizați ai planetei.

După o vreme, doamna X a început să îmi destăinuiască regulat informații. Ea mi-a explicat că pe pământ există 12 şcoli principale ale misterelor, iar ea se ocupă cu monitorizarea activităților tuturor. Rebelă din instinct, nu a acceptat să facă parte din nici una din aceste şcoli. Deşi ocupă o poziție unică, aceasta se integrează perfect în tradiția ezoterică aşa cum a fost ea descrisă în romanele lui Hermann Hesse. De altfel, întreaga

ei familie se ocupă de asemenea lucruri, având nenumărate legături. Mi-a mai explicat că ar fi recomandabil să nu îi folosesc numele real, căci acest lucru i-ar pune în pericol sursa de informații. Ceea ce vă voi spune în continuare este rezultatul unui an de convorbiri cu această persoană.

Ce este o şcoală a misterelor?

Cunoscute şi sub numele de societăți secrete, aceste şcoli sunt grupuri organizate care au existat pe pământ din timpuri imemoriale. Numele lor se schimbă uneori o dată cu politica pe care o duc, dar de-a lungul istoriei au existat mai multe asemenea ramuri ale lor. Câteva din exemplele cele mai cunoscute se referă la Iluminați, Cavalerii Templieri, masoni şi rozcrucieni. Pe lângă aceste exemple notorii, mai există însă şi altele mai puțin cunoscute, care lucrează în secret pentru a echilibra acțiunile celorlalte. În această categorie ar putea intra Ordinul lui Melchisedec, Magii şi Ordinul celor Şapte Raze. Nu cunosc toate structurile organizatorice şi toate relațiile cu celelalte grupuri. Există destui teoreticieni ai conspirațiilor care se ocupă cu aşa ceva. Deocamdată, ne vom ocupa de şcolile misterelor în ansamblul lor, şi nu de o organizație specifică.

Fiecare din aceste societăți secrete îşi are propria sa agendă. Ele pot fi periculoase sau nobile, în funcție de natura oamenilor care operează în interiorul lor. Se pare că întreaga societate modernă este modelată de ele, prin modalități care uneori par extrem de misterioase. Într-un alt plan, aceste şcoli pot fi considerate un fel de păzitoare ale porților cunoaşterii. Doamna X nu face altceva decât să monitorizeze informațiile şi activitățile diferitelor societăți secrete, urmărind să promoveze prin anumite comunicări ale sale echilibrul universal; de aici şi implicarea ei în Proiectul Montauk.

Încă de la început, cele 12 şcoli principale ale misterelor au fost preocupate de păstrarea unui echilibru între bine şi rău, sau între lumină şi întuneric. Aceasta este zona în care vom putea identifica inclusiv Anticristul. Acesta este extrem de important, căci întregul Proiect Montauk are legătură cu el. Pe de o parte, ştim că Duncan a fost antrenat în această tradiție, iar pe de altă parte, Crowley însuşi a folosit drept logo porecla

„Bestia”.

Reacția omului obişnuit la conceptul de Anticrist este asociată cu imaginea diavolului şi cu convingerea că acesta ar trebui evitat cu orice preț. Din păcate, lucrurile nu sunt deloc atât de simple. Deopotrivă din punct de vedere filosofic şi empiric, dacă există un Christ, rezultă că trebuie să existe şi un Anticrist. Acest lucru reflectă dualitatea care stă la baza universului, manifestată prin cele două principii contrare, cunoscute ca Yin şi Yang etc. Evident, Christos este perceput ca fiind principiul binelui. Ecuația devine însă complicată atunci când între cele două extreme apare un dezechilibru. Spre exemplu, Inchiziția a făcut unele dintre cele mai mari atrocități cunoscute în istorie, folosindu-se de numele lui Iisus Christos. Însuşi conceptul de Christos a fost astfel murdărit, devenind un simbol al forțelor întunericului.

În această perioadă a istoriei, anumite şcoli ale misterelor au început să promoveze în mod activ diferite culturi păgâne în numele lui Baphomet sau al lui Mefistofel, adică în numele Anticristului. Scopul era o inversare pe cale magică a polarității Bisericii Catolice. Biserica a negat bestia din om, strivind-o, în timp ce păgânii au promovat-o. Omul este o ființă spirituală, dar trupul său rezonează cu lumea animalelor. Negarea acestei relații creează un dezechilibru care poate conduce la revărsarea a tot felul de rele peste umanitate.

La o scară mai largă, apariția unui dezechilibru între Christ şi Anticrist dă naştere unei dizarmonii în continuumul vieții. Secretul constă întotdeauna în armonizarea celor două polarități, astfel încât să nu te rătăceşti în nici una din cele două direcții. Dobândirea acestei armonii ar putea căpăta numele de „cale de mijloc”, Tao sau manifestarea Sfântului Duh. Depinde de sistemul credinței căreia îi aparții.

În mod evident, Crowley s-a identificat cu Bestia pentru a inversa energiile malefice direcționate asupra lui în numele lui „Christos”. Totul se reduce la o formulă magică, neavând nimic de-a face cu binele şi cu răul. Pentru a înțelege mai bine această formulă, ar trebui să citiți cărțile de magie ale lui Crowley. Trebuie să subliniem că Aleister Crowley a fost o ființă

umană, care a făcut deopotrivă şi bine şi rău, şi greşeli şi lucruri corecte. Mai important însă decât acest lucru, şi dincolo de bine şi de rău, el a fost un Magician. În acest rol, el era preocupat în ultimă instanță de echilibrarea binelui şi răului şi eliberarea universului de dezlănțuirea elementelor din cauza dezechilibrului creat între aceste două principii.

Pentru Crowley, ridicarea Anticristului nu însemna o dezlănțuire a răului, ci o echilibrare a energiilor dezlănțuite. Spre exemplu, dacă cineva se îmbolnăveşte din cauză că şi-a reprimat energia sexuală, a sărutat crucifixul în fiecare seară şi îşi asociază subconştient boala/represiunea cu Christos, cea mai bună cale de vindecare pentru el este un dans cu diavolul. Vindecarea ține mai degrabă de semantică şi de diferite asocieri subconştiente decât de bine şi de rău. Nu uitați că însuşi Iisus a acționat în mod revoltător atunci când i-a izgonit din templu pe cămătari, dar aceea era acțiunea corectă la momentul respectiv.

O doctrină ezoterică încă şi mai uimitoare este aceea care susține că echilibrul dintre Christ şi Anticrist este direct legat de blocarea noastră în capcana timpului. Aceste energii trec zilnic prin ființa noastră. Uneori, simțim nevoia să ajutăm pe cineva, plini de compasiune. Alteori, simțim nevoia de a-i da cuiva în cap. Cheia constă în a şti ce ai de făcut şi când trebuie să faci acest lucru. Compasiunea față de un terorist poate avea consecințe tragice pentru multă lume. Armonia nu poate fi deci atinsă decât atunci când cele două energii curg într-un mod echilibrat. Abia atunci omul se ridică deasupra dualității, atingând Conştiința Christică aflată în afara timpului şi spațiului aşa cum le cunoaştem noi. Un exemplu ilustrativ este cel al lui Buddha sub arborele Bodhi. El a renunțat atunci definitiv la dorința de a face bine, dar şi la dorința de a face rău şi a atins iluminarea (echilibrul).

Crowley a definit yoga prin conceptul de „fuziune", iar păcatul prin „restricție". În sine, aceste definiții pot fi extrem de utile ca bază pentru practica zilnică. Într-o ceremonie magică, Crowley sau altcineva ar putea chema Anticristul, cu scopul de a ridica restricția care ne-a țintuit deja pe toți pe marea cruce a

timpului şi a spațiului (de altfel, trebuie spus că unul din cele mai vechi simboluri ale umanității este crucea, privită ca intersecție a timpului şi a spațiului).

De-a lungul secolelor au fost ținute numeroase ceremonii, mise şi alte ritualuri practice, în scopul de a transcende lumea tridimensională. Unele par de-a dreptul comice, în timp ce altele sunt extrem de complexe şi au la bază secrete dintre cele mai ferm păzite ale universului. Succesul acestor operații depinde de cel care le aplică şi de motivele sale. Teoria oricărei asemenea ceremonii trebuie să pornească însă de la premisa că la baza universului stă polaritatea sau lumea cu două dimensiuni. Pentru a ieşi dintr-o lume cu două dimensiuni (de tip yin-yang, Christ-Anticrist etc), este necesară o rotire cu 90^0 pentru a te ridica în lumea tridimensională. În mod similar, este necesară o altă rotire cu 90^0 pentru a pătrunde în lumea cu patru dimensiuni. Acest lucru nu este deloc uşor de vizualizat, dar cine poate face aşa ceva îşi poate proiecta direct conştiința în cea de-a patra dimensiune.

Odată intrat în cea de-a patra dimensiune, omul devine pe deplin conştient de relativitatea timpului. Acesta este singurul univers (inclusiv lumile cu mai mult de patru dimensiuni) din care poate fi manipulat timpul. Tot aici începe vindecarea infinită şi iluminarea. Pentru cel care a intrat în dimensiunile superioare, adevărul relativ al Experimentului Philadelphia şi al Proiectului Montauk nu vor mai conta, întrucât acestea vor putea fi rearanjate la voință. Scopul acestei cărți şi al răspândirii legendei cu privire la Montauk constă în a ajuta cititorul să îşi ridice conştiința pe planurile superioare.

Duncan a fost antrenat să fie unul din factorii participanți la un experiment măreț. Acesta a eşuat însă. La Montauk, factorul numit Anticrist a preluat puterea, fiind pe cale să distrugă totul. Dacă este să credem informațiile primite de la Stan Campbell, Christos însuşi a jucat rolul magicianului, reechilibrând astfel energiile implicate. Orice ar face magicienii, aceste forțe ale binelui şi răului vor continua să crească şi să scadă, în mod natural. Ce pot face totuşi magicienii este să fie un fel de catalizatori pentru aceste forțe. În capitolul următor

vom analiza o tentativă foarte ambițioasă de control al forțelor naturii şi de schimbare implicită a universului şi a relațiilor interdimensionale din sânul acestuia.

30

OPERAŢIUNEA BABALON

În anul 1946 s-a petrecut unul dintre cele mai semnificative şi mai faimoase evenimente magice ale secolului. El este cunoscut sub numele de Operaţiunea Babalon. Participanţii au fost câţiva eroi pe care, personal, îi consider printre cele mai interesante personaje ale istoriei recente a umanităţii: Jack Parsons, Cameron şi L. Ron Hubbard.

Când m-am implicat pentru prima oară în investigaţia referitoare la Proiectul Montauk, nu aveam nici o idee că evenimentele mă vor conduce treptat către Marjorie Cameron. Am fost totdeauna interesat să aflu ce s-a petrecut între Parsons şi Hubbard, dar nu ştiam nimic despre Cameron şi nu aş fi ajuns niciodată să o caut dacă nu aş fi fost atât de fascinat de sincronicitatea dintre familiile Cameron şi Crowley. Faptul că numele real al lui Cameron este Wilson este cât se poate de uimitor, dar chiar şi aşa, îmi venea greu să cred că ar fi putut avea ceva de-a face cu legenda Proiectului Montauk. Părea prea tras de păr sau prea frumos ca să fie adevărat. Cea care mi-a deschis ochii şi m-a ajutat să-mi dau seama că sincronicitatea care m-a orientat spre Cameron (mai ales în circumstanţele misterioase în care s-a petrecut) nu era deloc întâmplătoare, a fost doamna X. Aşa se face că am cunoscut doi dintre eroii principali ai Operaţiunii Babalon. Din păcate, Jack Parsons a murit înainte de a mă naşte eu. Dincolo de orice îndoială, el a fost cel mai enigmatic dintre toţi trei. Figură importantă şi enigmatică ori de câte ori vine vorba de călătoriile interdimensionale, Parsons este citat în numeroase note de subsol ale celor mai diferiţi autori. Viaţa lui a fost un labirint de mistere, iar scrierile sale sunt greu de găsit. Vom examina mai întâi anumite aspecte majore din viaţa lui, după care ne vom ocupa de implicarea lui în Operaţiunea Babalon, pentru a reveni în cele din urmă la Montauk.

Parsons s-a născut într-o familie bogată din Pasadena, în anul 1914. A intrat la Universitatea din California de Sud, dar

se pare că era prea genial pentru a rămâne acolo. A avut o reputație ieşită din comun ca expert în explozivi şi, aşa cum am afirmat la începutul acestei lucrări, a fost principalul savant care a condus grupul de cercetare în domeniul rachetelor de la Cal Tech, fondând Laboratorul pentru Cercetarea Propulsiei prin Reacție.

Dacă este nevoie de un savant specializat în rachete pentru a înțelege magia, cu siguranță că Jack Parsons a fost modelul ideal. El a fost prezentat organizației O.T.O. de către un prieten (om de ştiință ca şi el) şi a rămas impresionat îndeosebi de faptul că Aleister Crowley a prevăzut opera lui Einstein şi apariția teoriei sale cuantice în lucrarea *Liber Legis*.

Jack a aderat la O.T.O. în anul 1941 şi a ajuns chiar să servească drept Maestru al Lojei Agape (aparținând ordinului). După terminarea războiului s-a asociat cu L. Ron Hubbard. Împreună cei doi au participat la „Operațiunea Babalon", alături de Marjorie Cameron, cea de-a doua soție a lui Jack. Operațiunea Babalon a fost un ritual magic care a durat câteva zile la rând, fiind probabil cel mai faimos experiment magic al secolului XX. O întreagă carte ar putea fi (şi ar trebui) scrisă despre acest subiect. În capitolul de față ne vom limita însă la un scurt rezumat al experimentului.

Parsons era considerat de unii a fi moştenitorul spiritual al lui Aleister Crowley, dar opera sa magică l-a condus pe alte căi, care l-au determinat să pună capăt relației sale cu Crowley şi cu Hubbard. El şi-a propus să creeze un Copil al Lunii, care ar fi trebuit să devină Anticristul, aşa cum am explicat în capitolul anterior. Parsons considera experimentul ca fiind o inversare a puterii patriarhale, dezechilibrate şi stagnante, din Era Peştilor. Parsons era un mare admirator al sexului feminin, iar prin opera sa şi-a propus să reactiveze energia Zeiței, care fusese reprimată de milenii.

Ce este, de fapt, un Copil al Lunii? În această privință există păreri împărțite. Cameron mi-a explicat că nu-i place expresia. Mi-a spus că de fiecare dată când cineva face sex, creează o anumită formă-gând. Uneori, aceasta este numită Copil al Lunii. Forma-gând poate prinde viață şi poate îndeplini voința

magicienilor implicați (a partenerilor de sex).

Unii consideră Copilul Lunii ca fiind Anticristul, dar există o polaritate interesantă inerentă expresiei. Luna este un corp ceresc reflector care acționează ca o umbră. Soarele, asociat în mod tradițional cu Lucifer, este considerat de polaritate inversă. Această viziune îi conferă lunii o calitate salvatoare. Pe de altă parte, luna poate fi asociată cu întunericul şi cu vrăjitoria. Totul ține de semantică şi de amprenta pe care o impune magicianul (de forțele pe care le invocă el).

Operațiunea Babalon a început în anul 1946 printr-o ceremonie rituală. Parsons şi Cameron şi-au consacrat energia amoroasă, în timp ce Hubbard asista la operație şi îşi folosea capacitățile sale de clarviziune astrală. Era o operațiune exhaustivă, menită să deschidă poarta interdimensională pentru manifestarea zeiței Babalon (care guvernează înțelegerea), Mama Universului. Urma ca zeița să apară într-o formă umană şi mulți cunoscuți consideră până în ziua de astăzi că Marjorie Cameron reprezintă încarnarea lui Babalon. Cunoscând-o, sunt şi eu de părere că Marjorie are un caracter puternic, magnetic şi impresionant, aşa că nu aş nega faptul că ea este una cu Babalon, dar nu este dorința mea să emit aici judecăți de valoare. În schimb, nu cred că s-a intenționat vreodată ca ea să devină un Copil al Lunii. Mai mult, ea simte că foarte mulți dintre copiii născuți în anii '60 sunt „copiii ei", din punct de vedere magic, desigur. Copilul Lunii a fost considerat de unii ca fiind moştenitorul spiritual al lui Crowley. Întrucât Cameron şi Parsons nu aveau copii, Copilul Lunii urma să se nască într-o dimensiune diferită (care se putea infiltra însă în lumea noastră practic în orice formă).

Spre marea surpriză a lui Parsons, Crowley nu a reacționat pozitiv la acest experiment. A trimis chiar pe cineva să convingă O.T.O. să-l dea afară pe Jack. Din câte mi-a spus Hymenaeus Beta (liderul O.T.O.), Parsons făcea experimente cu forțe pe care nu le putea controla şi care ar fi putut aduce mari necazuri umanității.

Ce a făcut în aceste condiții Jack Parsons?

Potrivit mai multor relatări, Parsons (împreună cu Hubbard

şi cu Cameron) au reuşit să creeze o deschidere în continuumul spațio-temporal (asemănător celui din Experimentul Philadelphia), o poartă către „Lumea de dincolo” sau către o altă dimensiune. După acest experiment fenomenele de tip OZN au căpătat o mare amploare. Faimosul accident de la Roswell s-a petrecut în 1947, chiar înaintea morții lui Crowley. Indiferent ce s-a petrecut în cadrul Operațiunii Babalon, există o largă recunoaştere, deopotrivă în cercurile ştiințifice şi magice, că a fost ceva profund, cu efecte interdimensionale remarcabile. La invazia de OZN-uri care a urmat, am putea adăuga şi alte două evenimente importante ce au avut loc în aceeaşi perioadă: decretarea Legii Securității Naționale şi înființarea CIA.

Este, de asemenea, demn de remarcat că, potrivit lui Cameron, Parsons şi Hubbard, nu au mai rămas niciodată aceiaşi după experiment. Amândoi au avut multe lupte de dat, iar Parsons a fost asasinat şase ani mai târziu. În mod ironic, clădirea Capitoliului din Washington a fost intens survolată de OZN-uri imediat după moartea lui Parsons.

Deocamdată nu putem decât să facem doar anumite speculații în legătură cu Operațiunea Babalon. Este cert că a fost un act magic care şi-a propus să atingă însuşi nivelul creației (adică pe Dumnezeu însuşi). Dacă s-ar fi reuşit accesarea acestei zone creatoare, istoria ar fi putut fi rescrisă prin însăşi puterea lui Dumnezeu sau a unor îngeri ai acestuia. Cei mai mulți dintre oameni nu ar fi simțit nici o diferență. Informațiile conduc însă la ideea că în timpul operației s-au comis anumite greşeli. Putem face speculații în această direcție.

Dacă Jack Parsons a eşuat în demersul său, acest lucru s-ar putea datora unei infiltrări dintr-o altă dimensiune (răpirea şi violarea femeilor de către extratereştri reprezintă un exemplu apropiat). Parsons s-a pus la unison cu o forță extraterestră care ne-a influențat pe toți în bine. Poate că de aceea era Crowley atât de preocupat încât a aranjat ca Jack să fie dat afară din O.T.O. Oricum ar fi, Parsons a fost un pionier într-un domeniu care abia astăzi începe să câştige popularitate. A fost un radical şi un răzvrătit, dar tocmai aceştia sunt cei care aduc după aceea marile schimbări şi implicit progresul umanității.

Să sperăm că vom şti să învățăm din greşelile sale.

Operațiunea Babalon nu numai că a deschis poarta interdimensionalității, dar a urmărit şi crearea unui moştenitor spiritual al lui Crowley. Deşi Cameron ar putea fi acesta, mai există şi alte posibilități. Ne vom referi la acest subiect ceva mai târziu.

Următoarea întrebare la care merită să găsim un răspuns este aceasta: în ce fel se leagă toate aceste informații de Proiectul Montauk?

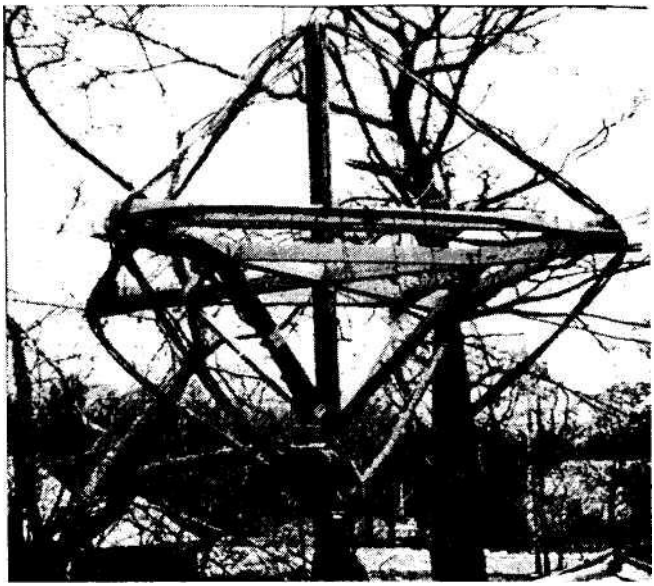

ANTENA DELTA T

Aceasta este antena Delta T situată deasupra Laboratorului Spațio-Temporal din Long Island. Prin definiție, o asemenea antenă facilitează trecerea dintr-o zonă temporală în alta. Două bobine sunt plasate vertical în jurul marginilor piramidei, la 90^0 una față de cealaltă. O a treia bobină înconjoară baza antenei. Trecerea dintr-o zonă temporală în alta a fost realizată prin transmiterea unor impulsuri electrice prin această antenă, aşa cum s-a discutat în *Proiectul Montauk: Experimente în timp.*Chiar şi atunci când antena nu este racordată la o sursă de electricitate, ea are efecte interdimensionale subtile asupra naturii timpului.

31

CRONICA LUI ALEISTER CROWLEY

Aşa cum am mai spus, până în prezent nu am reuşit să stabilesc o legătură evidentă între Montauk, Cameron şi Operațiunea Babalon. La sugestia doamnei X, am făcut o retrospectivă a tuturor experiențelor pe care le-am avut în legătură cu această problemă. Vă voi relata în continuare diferitele elemente legate de Aleister Crowley în toată această poveste.

Primele mele informații legate de vrăjitoare au apărut pe vremea când eram elev de liceu. Citeam o carte care respingea tot ce era legat de vrăjitoare şi de supranatural. Prejudecățile autorului erau atât de evidente, încât am început să mă gândesc serios la acest subiect. Aproape toate cărțile care existau în biblioteca liceului tratau subiectul cu ironie şi dispreț. Nimeni nu părea să-l ia în serios. Era ca o adevărată conspirație ca şi când cineva are ceva de ascuns. Astfel a început interesul meu pentru paranormal. În cele din urmă, am găsit o carte scrisă de Sybil Leek, destul de instructivă. Autoarea vorbea despre Vechea Religie şi afirma că vrăjitoarele nu erau altceva decât urmaşele vechilor preotese druide (la fel, vrăjitorii sunt urmaşii vechilor preoți druizi). Ea menționa în carte numele unui om, Aleister Crowley, o rudă de-a ei care obişnuia să-i citească poezii în munți. Sybil insista foarte mult că acesta nu avea nimic de-a face cu imaginea negativă pe care toată lumea i-o atribuia. Atunci am auzit prima oară de Aleister Crowley.

Următoarea mea experiență a fost legată de Monique Wilson. În timpul investigației mele referitoare la legătura dintre familiile Cameron şi Wilson, am descoperit că aceasta provenea din Scoția şi era considerată „Regina vrăjitoarelor". A creat multe controverse în lumea vrăjitoarelor prin anii '70, când şi-a vândut ustensilele vrăjitoreşti muzeului Ripley's Believe It or Not. Unii au fost de părere că acțiunea ei a fost prea comercială şi că denigra vrăjitoria privită ca artă; dacă nu ar fi existat însă

gestul ei, nu aş fi avansat niciodată în ancheta mea referitoare la Crowley.

În anul 1974 mă aflam pe o navă a Organizației Marine (ramura de elită a scientologiei), numită Excalibur. Eram ancorați în portul din San Francisco şi o parte din cei prezenți au decis să coboare de pe vas şi să se plimbe prin oraş după orele 11.00 noaptea. Nu prea puteai face mare lucru la acea oră târzie, aşa că ne-am decis să mergem la muzeul Ripley. Acesta tocmai închisese, dar ni s-a spus că muzeul vrăjitoarelor din imediata apropiere (de atunci, s-a mutat sau a fost închis) mai era încă deschis. Am vizitat muzeul împreună cu prietenii mei şi ne-am prăpădit de râs. Amuzamentul nostru a atins apogeul atunci când am văzut figura din ceară a lui Aleister Crowley, „omul cel mai rău de pe pământ". Ținea un cuțit la gâtul unei femei goale şi arăta ca un nebun. Am continuat să mă amuz şi să discut despre el cu amicii mei luni de zile.

După câteva zile, pe vas a urcat un om cu capul ras, care arăta exact ca Aleister Crowley. Am făcut glume pe seama lui, spunând că este „omul cel mai rău de pe pământ". În numai şase luni, el a avansat în postul de contabil-şef şi a fugit cu 30.000 de dolari. Ne-am întrebat atunci dacă nu cumva ultimul hohot de râs i-a aparținut lui Aleister Crowley. După alte circa şase luni, omul s-a întors, aşa că l-am prins şi l-am dat pe mâna poliției, care l-a închis imediat. Experiența rămâne însă bizară.

Mai târziu, pe la sfârşitul anilor '70, lucram pentru Hubbard şi am descoperit că primea scrisori în care era numit Bestia 666. Nu citisem niciodată Biblia până atunci, aşa că mi s-a părut extrem de hilar la acea vreme. Hubbard nu a răspuns niciodată la acele scrisori, dar pe seama lor au apărut multe bancuri. Mai târziu, mi s-a spus că un tribunal din Anglia l-a exonerat pe L. Ron Hubbard de orice conexiune cu Aleister Crowley. Deşi afecțiunea lui Hubbard pentru Crowley era bine cunoscută, fiind chiar declarată şi înregistrată pe benzi magnetice (pe care la vremea respectivă nu aveam posibilitatea să le ascult), nu ştiam că existase o legătură între cei doi şi întreaga poveste mi se părea de-a dreptul absurdă.

Mesajele adresate lui 666 continuau să vină (totul se petrecea în perioada în care Proiectul Montauk era la apogeu), iar glumele noastre pe marginea acestui subiect au devenit din ce în ce mai amuzante. Am folosit chiar cele trei cifre, „666", drept combinație a cifrului de la servieta mea, întrucât erau uşor de reținut. Un an mai târziu, i-am împrumutat servieta unui amic. M-a întrebat care este combinația şi a rămas cu gura căscată când i-am spus. Mi-a spus că acesta era numărul lui şi că într-o viață anterioară fusese Aleister Crowley. M-am gândit că nu era decât o altă pretenție de a fi fost cineva faimos într-o viață anterioară, dar povestea mi-a atras totuşi atenția. Omul a insistat să citesc una din cărțile sale despre Crowley. I-am răspuns că m-ar interesa, dar nu aveam timpul necesar pentru acest lucru. Persoana era un prieten al celei care avea să-mi devină soție, şi el însuşi avea să-mi fie cavaler de onoare la nuntă. Face şi astăzi parte din rândurile bisericii şi, deşi nu cred că a fost într-adevăr Aleister Crowley într-o viață anterioară, trebuie să recunosc că întregul incident a avut o oarecare influență asupra mea. Pe de altă parte, nu pot să nu admit că personalitatea lui are multe aspecte comune cu cele atribuite lui Crowley. Omul l-a studiat pe Crowley în profunzime pe vremea când era doar un hippie din San Francisco şi probabil că a ajuns să se identifice cu el. În anumite privințe era unul din cei mai geniali oameni pe care i-am cunoscut, dar avea slăbiciunile lui. De pildă, era grav bolnav de epilepsie. Am citit mai târziu într-o carte a lui Edgar Cayce că epilepsia este un indiciu al unei vieți anterioare promiscue din punct de vedere sexual şi în care ființa a făcut abuzuri în ceea ce priveşte puterile sale psihice. Oricare ar fi adevărul, nu pot să nu recunosc existența multor sincronicități legate de amicul meu. Era ca şi cum cineva ar fi dorit să îmi comunice ceva pe această cale. Codul cifrului era Crowley.

Următoarea mea întâlnire cu Crowley s-a produs atunci când am citit o carte intitulată *L. Ron Hubbard: Mesia sau nebun?,* scrisă de Bent Corydon şi L. Ron Hubbard Jr. Este o carte care îl discreditează pe Hubbard şi cel puțin în ceea ce îl priveşte pe omul Hubbard consider că distorsionează mult

adevărul. Nu pot să contest totuşi că autorii mi-au făcut un serviciu. Argumente pertinente din carte mi-au indicat faptul că Hubbard îl studiase în profunzime pe Crowley. Din motive evidente, am început să fac şi eu acelaşi lucru şi astfel am ajuns să îmi explic o mulțime de lucruri.

În aceeaşi perioadă de timp am mai trăit o experiență interesantă. Chiar înainte sau în timp ce citeam o asemenea carte, m-am trezit (în timpul somnului) în afara corpului fizic, plutind prin spațiu. O vrăjitoare oribilă se uita la mine. Era hidoasă, dar exista o legătură directă între mine şi ea. Am ales să mă confrunt cu ea şi am privit-o direct în ochi. Fața ei şi-a schimbat trăsăturile, transformându-se în cea a lui Hubbard, după care a dispărut. M-am trezit şi m-am simțit ca şi cum ar fi fost ruptă o vrajă. Visul a coincis cu descoperirea faptului că Aleister Crowley a influențat masiv scientologia. Nu vreau să spun prin acest lucru că Hubbard ar fi practicat vrăjitoria sau magia neagră, dar am considerat că experiența merită amintită.

Pe măsură ce a trecut timpul, am aflat tot mai multe lucruri legate de Crowley şi de cărțile lui, dar nu m-am înscris în nici un grup şi nu am început să practic magia. Am studiat şi am reluat lectura acestor materiale timp de patru ani. Am acumulat astfel informații care aveau să conducă la momentul potrivit la anumite rezultate. Era ca şi cum totul făcea parte dintr-un plan mai mare.

Următorul episod legat de Crowley s-a produs atunci când l-am întâlnit pe Preston Nichols. L-am cunoscut chiar înaintea unei conferințe. Mi-a spus că vom vorbi după terminarea acesteia. Îmi amintesc că i-am pus şi o întrebare în timpul conferinței. Nu mai ştiu ce l-am întrebat, dar îmi amintesc că răspunsul a fost legat de Aleister Crowley şi de frații Wilson. Astăzi mi se pare ciudat, căci Preston nu obişnuieşte să vorbească despre acest subiect, nici chiar în intimitate, darămite la conferințe publice şi în fața unor oameni străini. Pe de altă parte, nu eu am fost cel care l-a menționat pe Aleister Crowley, ci el. Se pare că universul a stabilit atunci o anumită legătură specială între mine şi el.

V-am descris deja felul în care am cunoscut-o pe Cameron,

dar lucrurile nu se opresc aici. Cu puțin timp înainte ca acest manuscris să fie publicat, am făcut o ultimă vizită la bibliotecă pentru a verifica derivatele cuvântului Montauk. Spre surpriza mea, în istoria oraşului Montauk am găsit trei referințe atribuite unor Parsons-i. Aceste asocieri par să indice o legătură evidentă între familia Parsons şi oraşul Montauk. Acest lucru m-a determinat să o sun pe Cameron şi să cer mai multe informații despre familia lui Jack. Am aflat astfel că familia acestuia s-a numărat printre primii locuitori şi negustori din Massachussets, având o mare influență pe Coasta de Est. Legătura cu Montauk devine astfel şi mai plauzibilă.

Cameron mi-a relatat şi o altă sincronicitate pe care o consider demnă de povestit. Ea mi-a spus că numele Wilson apare pretutindeni în Los Angeles. Mi-a dat exemplul Muntelui Wilson şi a adăugat că există multe familii Wilson importante în jurul oraşului. Însăşi legătura ei cu Laboratorul de Cercetare a Propulsiei prin Reacție s-a produs printr-un Wilson. Fusese contactată în anul 1991 de un anume Jim Wilson. Nu mai ştia nimic despre Laborator din anii '50 şi dintr-o dată i s-a propus să facă o vizită la LCPJ.

După care, Cameron a aruncat bomba. Mi-a spus că practic întreaga ei familie (familia Cameron) a lucrat la LCPJ în timpul anchetei lui Jack. Au fost momente de mare stânjeneală pentru familia ei, căci Jack era anchetat de Guvern şi era considerat un risc de securitate, punându-le în pericol slujbele.

Acum, la aproape 40 de ani de la moartea lui Jack Parsons, Cameron şi nepotul ei primeau o invitație misterioasă să viziteze Laboratorul de Cercetare a Propulsiei prin Reacție, având-l drept ghid pe Jim Wilson. Turul laboratorului s-a încheiat cu cabina de observare, unde Cameron i-a citit introducerea la cartea lui Jack, *Libertatea este o sabie cu două tăişuri.* După ce a terminat, a fost imediat escortată afară. Nu au fost surprize prea mari, dar Wilson i-a mărturisit că era un fan al lui L. Ron Hubbard şi că citise tot ce a scris acesta. Cameron l-a sunat mai târziu pe Jim Wilson şi l-a rugat să o ajute într-o problemă personală. L-a întrebat apoi dacă a auzit

de Proiectul Montauk. Wilson a păstrat tăcerea, după care a închis.

A mai existat un lucru ciudat legat de Jim Wilson. Acesta pretindea că ştie totul despre Jack Parsons. În mod evident, avea un anumit interes, căci în caz contrar nu ar fi sunat-o pe Cameron. I-a arătat acesteia o fotografie în mărime naturală a echipei de cercetare a rachetelor de la Cal Tech. Deşi se afla şi Jack acolo, când Cameron l-a întrebat care este Jack, el nu a ştiut să-l indice, arătând spre Ed Forman. Lucrul acesta mi se pare foarte bizar, căci ştiu din surse sigure că Jim Wilson ştie într-adevăr foarte multe lucruri despre Jack Parsons. Deţin copia unui interviu pe care i l-a luat doctorului Frank Malina, cel care a condus primele teste legate de rachete, împreună cu Jack. Practic, întregul interviu a fost legat de Jack Parsons. Omul urmărea în mod evident ceva, dar Cameron l-a luat prin surprindere. Uneori, adevărul îi sperie pe oameni.

I-am spus toate aceste lucruri lui Parsons, care a făcut un comentariu interesant. Mi-a spus că se întreabă dacă nu cumva Jack Pruitt (menţionat în prima carte ca fiind şeful lui Preston în cadrul Proiectului Montauk) era unul şi acelaşi cu Jack Parsons, trecut printr-un program de schimbare a identităţii. A adăugat că a vorbit cu un prieten de la NASA, care i-a spus că, cu mai mulţi ani în urmă, a existat un zvon că sigla JPL însemna, de fapt, „Jack Parsons Laboratory", iar numele „Jet Propulsion Laboratory" nu a fost decât o acoperire.

I-am povestit despre toate acestea lui Cameron, care a mustăcit şi mi-a răspuns: „Se cam potrivesc lucrurile, nu-i aşa?".

La fel de interesantă mi s-a părut o altă întâlnire cu domnul X (despre care am scris pe larg în capitolul 8), care m-a auzit vorbind cu cineva despre acest subiect. Discutam despre Jack Parsons şi despre sincronicităţile legate de numele Wilson, dar nu am făcut nici o referire la Jack Pruitt. Cu toate acestea, mi-a spus la sfârşit că referirile la Jack Pruitt i s-au părut extrem de interesante. Eu îl menţionasem însă pe Jack Parsons, nu pe Pruitt! Se pare că a făcut o legătură subconştientă între cei doi; nu este exclus ca aceasta să fi avut la bază implicarea lui în

Proiectul Montauk. A doua zi a avut un comportament suspicios şi mi-a spus că a rostit în mod intenționat acel nume ca să vadă cum reacționez.

Personal, îmi este greu să accept că Jack Pruitt este tot una cu Parsons, dar nu am exclus niciodată posibilitatea ca moartea lui Parsons să fi fost o înscenare. I-am vorbit lui Cameron despre acest lucru şi am întrebat-o dacă a văzut vreo clipă trupul lui Jack după moartea acestuia. Mi-a răspuns că nu şi că se întreba ea însăşi dacă nu cumva soțul ei fusese luat ostatic. Mai târziu, şi-a mai pierdut din entuziasm şi mi-a spus că a vorbit cu un pompier din zonă care a petrecut mult timp alături de Jack în ziua în care acesta a murit. Pompierul i-a povestit într-un mod cât se poate de convingător despre ceea ce se întâmplase. În ceea ce mă priveşte, mi se pare destul de ciudat ca un pompier să fi petrecut o bună parte din zi cu o persoană ucisă în aceeaşi zi de o explozie pirotehnică. Un căpitan din New York City mi-a povestit odată că cei mai mulți incendiatori se dau drept pompieri. Acest lucru este demonstrat statistic. În cazul de față, pompierul cu pricina i-ar fi putut distrage atenția lui Jack în timp ce altcineva punea bomba în laboratorul său.

Întreaga experiență revelează o sincronicitate uimitoare între Jack Parsons, JPL şi Montauk. Ea ar merita o investigație mai serioasă, care depăşeşte însă scopul cărții de față.

Cameron mi-a spus odată că sincronicitatea este însăşi esența magiei. Aşa cum a fost definită de Crowley, magia stă la baza universului. A adăugat că sincronicitatea se transmite dintr-o viață în următoarea, ceea ce ar putea explica actualele mele cercetări. Nu doresc să comentez încă aceste afirmații, dar există unele lucruri pe care doresc să le adaug în legătură cu Cameron. După ce a citit manuscrisul inițial al acestei cărți, a devenit foarte prudentă, nedorind să fie asociată cu Proiectul Montauk, aşa că s-a distanțat de acest subiect. Mi-a spus totuşi că Proiectul Montauk ar putea fi un efect al acțiunilor magice ale lui Jack. Existau multe persoane care afirmau că Jack dăduse greş, dar nu complet. Cameron a adăugat că Operațiunea Babalon impunea ca el să devină „una cu focul”, şi

el a devenit! Succesul sau eşecul operațiunii nu pot fi determinate înainte de trecerea a cel puțin o sută de ani.

Interesant mi se pare şi faptul că Preston a fost de acord cu ideea că întregul Proiect Montauk ar fi putut fi un efect al operațiunii magice a lui Parsons. Cert este că diferitele sincronicități care s-au petrecut au încă nevoie să fie explicate. Dar ceea ce este mai important, ele indică o legătură între Montauk şi Operațiunea Babalon, la care se adaugă şi numele de „Wilson". Voi încerca să închid cercul după ce vom examina şi un alt candidat la postul de moştenitor al lui Aleister Crowley.

32

RENAŞTEREA LUI CROWLEY

Într-un capitol anterior, am afirmat că am primit la un moment dat o scrisoare de la Amado Crowley, în care acesta atesta existența fraților Wilson. În cartea sa, *Secretele lui Aleister Crowley,* autorul menționează că tatăl său a avut mulți copii în afara căsătoriei şi l-a ales pe el (Amado înseamnă „iubit") pentru a-i fi moştenitor spiritual.

În ceea ce priveşte autenticitatea genealogiei sale există încă anumite controverse. De pildă, O.T.O. nu îl consideră pe Amado Crowley a fi moştenitorul sau fiul lui Aleister Crowley. Există însă alte persoane care au făcut verificări şi au ajuns la concluzia că el este într-adevăr fiul lui Aleister; investigațiile au avut la bază analize psihice şi de grafologie, care nu ar putea fi aduse drept dovezi într-un tribunal. Singurele dovezi care ar putea fi admise ar fi testele ADN, scop în care cadavrul lui Aleister Crowley ar trebui deshumat. Sunt sigur că lui Crowley i-ar fi plăcut acest lucru, dar vai!, a fost ars la crematoriu. În toată perioada scrierii manuscrisului acestei cărți am continuat să corespondez cu Amado, care mi-a oferit în mod voluntar nişte informații extrem de interesante.

În legătură cu Operațiunea Babalon, mi-a spus, de pildă, că Parsons şi Hubbard au fost cenzurați, întrucât erau foarte interesați de „teoria haosului". Într-o perspectivă ocultă, ei căutau acele forțe care ar fi putut „inversa" sau „desface" universul creat, în scopul de a-l recrea. Dacă acest lucru este adevărat, nu mi se pare deloc surprinzător faptul că Aleister Crowley era atât de îngrijorat de ideea că ei ar putea reuşi în demersul lor. Dacă este să-i ascultăm pe alții, ei chiar au reuşit!

În ceea ce priveşte Experimentul Philadelphia şi eventuala legătură a lui Amado cu tatăl său, acesta mi-a spus că aş rămâne uimit dacă mi-ar spune unde s-a aflat Aleister Crowley pe data de 12 august 1943 (ziua în care a avut loc Experimentul Philadelphia). I-am scris imediat şi i-am spus că

doresc să obțin această informație şi, chiar mai mult, că aş dori să ştiu unde se afla tatăl lui la 12 august 1923 şi la 12 august 1903 (am ținut cont de bioritmul de 20 de ani al pământului). Am primit răspunsul foarte rapid.

„Pe data de 12 august 1943, Aleister Crowley, eu şi încă cinci persoane ne aflam în jurul unui monument străvechi din piatră, numit Men-an-Tol, situat lângă Morvah, în Cornwall, Anglia. Sunt convins că ați remarcat deja uimitoarea similaritate de nume cu Montauk. Anexez o fotografie a monumentului surprinsă pe o vedere. Piatra este numită „inel", întrucât are o gaură circulară, de dimensiuni mari, în interiorul ei. Personal, am fost aşezat atunci pe o scândură, care a fost introdusă apoi în interiorul inelului din piatră. Era ca şi cum ai fi introdus un nucleu din ferită într-o bobină prin care trece curent electric. Aleister Crowley a executat un ritual al cărui scop era să „provoace" o linie de „apă grea" între acest loc situat în sudul Angliei şi Long Island din SUA".

Trebuie să adaug că O.T.O. contestă această declarație a lui Amado, punându-mi la dispoziție o copie după jurnalul nepublicat al lui Crowley, pagina referitoare la ziua de 12 august 1943: „Cea de-a 40-a aniversare a primei mele căsătorii. Am fost bolnav toată ziua; foarte bolnav. Am avut insomnie, nările iritate, gura şi gâtul uscate. La 7:30 seara a venit M.B. M-am trezit ceva mai bine şi i-am scris o scrisoare clară şi viguroasă lui Saturnus [Karl Germer de la O.T.O.], apoi lui Roy [Leffingwell de la O.T.O.] şi Chris Kraemer. 2:30 insomnie; m-am simțit ceva mai bine după ce am adormit între orele 4:30 A.M. - 11.00 A.M. Apoi am luat micul dejun".

La prima vedere, s-ar părea că Amado s-a înşelat, cel puțin asupra datei. Este interesant de remarcat totuşi că ziua respectivă s-a suprapus cu aniversarea a 40 de ani de la prima căsătorie a lui Crowley - presupunând că informațiile primite de la O.T.O. sunt corecte - cu Rose, femeia care l-a convins să scrie *Cartea Legii,* cea mai inspirată lucrare a lui şi esența moştenirii sale spirituale. Avem de-a face cel puțin cu o „sincronicitate de bioritm", întrucât s-a produs cu exact 40 de ani înainte de Experimentul Philadelphia. Aniversarea nunții lui

Crowley este foarte importantă pentru O.T.O., care a celebrat-o ținând o petrecere în ziua de 12 august 1993.

Mai trebuie să adăugăm că citatul de mai sus, furnizat de O.T.O., nu exclude cu totul posibilitatea ca Aleister Crowley să fi fost totuşi la Men-an-Tol pe data de 12 august. De fapt, chiar înainte de trimiterea la tipar a acestei cărți, am primit o scrisoare de la Amado Crowley. Aceasta a ajuns la mine chiar pe data de 12 august 1993! Îi povestisem lui Amado de diferența dintre relatarea lui şi cea furnizată de O.T.O. Iată ce mi-a răspuns el în respectiva scrisoare, trimisă pe data de 26 iulie:

„Îți mulțumesc pentru că mi-ai dat posibilitatea să îmi ,reamintesc data când am fost în Cornwall împreună cu Crowley pentru a face acel mic truc cu „magnetul uman". Nu doresc să schimb nimic din declarația mea. Ştii, am şi eu acces la jurnalul lui A.C., al cărui original este păstrat la Londra. De aceea, ştiam foarte bine de discrepanța care există între declarația mea şi cea din jurnal. Am preferat să nu schimb nimic din declarație pentru simplul motiv că eu am dreptate, iar jurnalul nu. Nu contează ce a scris. Întreabă-te mai bine: pentru cine a scris el toate acele lucruri? Te asigur că există şi alte ocazii în care ceea ce a scris Crowley nu seamănă deloc cu ceea ce a făcut el.

Există vreo mențiune la „afacerea Hess"[13] în jurnale? A menționat el vreodată că „Duexieme Bureau" din Franța a finanțat Abația din Thelema?[14] Spionii nu sunt atât de proşti pe cât pare să creadă cei de la O.T.O. Mă îndoiesc că cei de acolo îi cunosc chiar şi pe agenții infiltrați în propria lor organizație! Un lucru este cert: nici un spion (nici măcar cei de la Hollywood) nu vorbeşte deschis despre operațiunile în care este implicat. Dimpotrivă, face tot ce îi stă în puteri pentru a deturna atenția

[13] "Afacerea Hess" se referea la implicarea lui Crowley într-un plan care îl viza pe adjunctul lui Hitler, Rudolph Hess, care trebuia paraşutat în Scoția. Afacerea includea un ritual magic, dublat de activități de rutină ale serviciilor secrete.

[14] "Abația din Thelema era un adăpost din Sicilia condus de Crowley şi finanțat (teoretic) de serviciile secrete franceze. Auzind de puterile oculte ale lui Crowley, Mussolini l-a expulzat pe acesta din Italia, prin anii '20.

de la ceea ce face el. Spune-le celor de la O.T.O. că în anul 1943 nu numai americanii se aflau în război, ci şi noi, europenii! Poate li se va părea ciudat, dar Aleister avea obiceiul să îşi „acopere urmele”.

Şi mai important mi se pare faptul că încă înainte să audă de la mine de Montauk, Amado a afirmat că Aleister Crowley a petrecut o perioadă în Cornwall, înainte de a muri. Faptul că a recunoscut conexiunea dintre Men-an-Tol şi Montauk mi se pare semnificativ. Înainte de a primi veşti de la O.T.O., am dus scrisoarea lui Amado la un expert în limbi galice. Acesta mi-a spus că „Men-an-Tol” şi „Montauk” (un nume amerindian) provin din aceeaşi rădăcină şi înseamnă acelaşi lucru. Din păcate, ambele dialecte s-au pierdut, iar în textele de specialitate nu mai pot fi găsite decât referiri generale. Mi s-a spus că ambele cuvinte au ca rădăcină cuvântul „mer”. Acesta este asociat cu marea, dar poate fi tradus şi prin cerc aflat în mişcare perpetuă, precum un vortex prin care se manifestă creația şi prin care poți trece. Rădăcina celor două cuvinte a devenit obiectul unui proiect individual de cercetare, despre care vom vorbi ulterior. Între timp, merită să menționăm că toți şamanii amerindieni se închinau în fața unor spirite-ghizi cunoscute sub numele de „Manatu”. Potrivit legendei, acestea aveau puterea de a-şi schimba forma şi de a călători în timp. Rădăcina cuvântului „Manatu” este aceeaşi cu rădăcina cuvântului „Montauk”.

Pe scurt, chiar dacă datele furnizate de Amado Crowley pot fi puse la îndoială, cunoştințele sale lingvistice sunt demne de remarcat. Simplul fapt că scrisoarea lui mi-a parvenit exact pe 12 august îi conferă un grad suficient de mare de credibilitate, dacă ținem seama de principiile sincronicității. Pe de altă parte, există numeroase controverse legate de Amado şi nu mi-am propus aici să iau o poziție oficială în ceea ce priveşte legitimitatea lui. Tot ce am dorit a fost să relatez informațiile primite de la el. Dacă nu pot pune la îndoială un lucru, acesta este sincronicitatea dintre informațiile pe care le-am primit şi propriile mele cercetări.

La fel de interesantă mi se pare şi relatarea cu privire la

locul în care se afla Aleister Crowley la data de 12 august 1923. Amado afirmă că acesta se afla „în deşertul de lângă Tunis, unde se retrăsese „în izolare" alături de Leah Hirsing şi Norman Mudd. Avea ca însoțitor un băiat arab pe nume (surpriză!) Mohamed. Se aflau în cortul unui important şeic care îl recunoştea pe Crowley ca maestru. Se pare că la această întâlnire s-a pregătit instalarea lui Crowley în postul de şef al noii ramuri a O.T.O., cea numită Karl Germer".

În privința datei de 12 august 1903, Amado nu era prea sigur. Ştim astăzi din informațiile primite de la O.T.O. că în acea zi, Crowley s-a căsătorit. Amado mi-a spus doar că acea zi venea la scurt timp după desființarea lui Golden Dawn, o societate magică remarcabilă din care făceau parte Crowley, William Butler Yeats şi multe personalități ale vremii. Bănuiala lui era că Aleister Crowley a primit în acea zi informații legate de localizarea *„Cărții Dezolării"*, în care erau prezentate - printre altele - „relele haosului". Acest lucru deschide poarta unor posibilități infinite. Aş dori să amintesc şi faptul că, potrivit legendei, frații Wilson, sau cel puțin unul dintre ei, a murit în 1902 sau 1903. În viziunea lui Preston Nichols, începând de la această dată a început decăderea ştiinței, care a devenit din ce în ce mai materialistă, respingând orice descoperire care nu corespundea liniei sale oficiale.

Un alt aspect interesant legat de *„Cartea Dezolării"* este acela că a fost descoperită în interiorul sau lângă mormântul lui Hoehne Wronski. Acesta era un magician care a trăit înainte de Aleister Crowley. Amândoi cunoşteau o tehnică numită „călătoria la distanță", care nu are nimic de-a face cu distanțele spațiale. Amado mi-a explicat că foarte mulți oameni confundă această tehnică cu aceea de părăsire a planului fizic şi de pătrundere în planul astral. Acest lucru este incorect. Lumea în care trăim noi este „aici şi acum", aşa cum susțin călugării zen. Aceasta este „realitatea" în care existăm. „Lumea de dincolo" reprezintă o altă realitate, complet diferită, în care putem pătrunde din când în când. „Călătoria la distanță" înseamnă o asemenea trecere de „aici" în „lumea de dincolo". Trecerea dintr-o lume în alta presupune o stare de transformare.

Aceste informații primite de la Amado seamănă uimitor de mult cu cele pe care mi le-a transmis domnul X, atunci când mi-a vorbit de călătoriile lui Aleister Crowley dintr-o lume în alta. Ele sunt strict legate de călătoriile dintr-o zonă temporală în alta. Toate acestea ne conduc din nou către enigma fraților Wilson.

33

WILSONI-I, COPII AI LUNII

În capitolul referitor la clanul Wilson am afirmat că fraţii Wilson erau sterili, lucru semnificativ pentru cei familiarizaţi cu magia. Sterilitatea este legată de subiectul naşterilor din fecioare.

Spre surpriza mea, în timpul acestei investigaţii am descoperit că naşterile din fecioare sunt un fapt dovedit ştiinţific, şi nu doar un miracol amintit de Biblie. Ele sunt destul de comune şi apar din când în când în ziarele de medicină. Există destui oameni obişnuiţi care au auzit de asemenea întâmplări ieşite din comun, dar majoritatea nu cunosc nimic. De-a lungul vieţii mele, am auzit numeroase dezbateri legate de divinitatea lui Iisus. Dacă aspectul despre care vorbim ar fi cunoscut de toată lumea, sunt sigur că dezbaterile respective s-ar fi purtat în cu totul alţi termeni. Sper ca acest lucru să se întâmple o dată cu apariţia acestei cărţi. Informaţiile care urmează mi-au fost furnizate de doamna X şi contravin uneori ştiinţei medicale, dar au la bază doctrina ezoterică (din păcate, medicii oficiali nu sunt antrenaţi sau calificaţi să treacă dincolo de planul fizic). Cei interesaţi de aspectele pur biologice pot consulta orice bibliotecă specializată în medicină.

Sterilitatea la gemeni indică o naştere dintr-o fecioară.

Naşterea din fecioară este rezultatul unei copulaţii interdimensionale şi conduce la ceea ce se numeşte un Copil al Lunii sau un Copil al Sexului. Copilul este întotdeauna steril.

La nivel fizic, o fecioară (şi chiar şi celelalte femei) poate rămâne însărcinată fără să ştie cum. Acest lucru este rezultatul unei proteine masculine latente care există în toate femeile, dar nu poate fi găsită decât printr-o anumită acţiune de declanşare. Este, de fapt, un acid care acţionează la fel ca sperma, penetrând zona pellucida, un corp protector care conţine un săculeţ. Zona pellucida este foarte greu de penetrat. În caz contrar, orice spermatozoid mai vechi sau chiar orice altă

substanță (cum ar fi sperma animală) ar putea pătrunde în ea, declanşând sarcina.

Sarcina normală se produce atunci când inteligența nativă (sau psihică) a celulei primeşte un mesaj care îi spune că afară se află un spermatozoid care aşteaptă să intre. În cazul în care condițiile biologice necesare sunt întrunite, accesul spermatozoidului este permis. În cazul unei naşteri dintr-o fecioară, proteina este activată şi acționează la fel ca un spermatozoid, „păcălind" zona pellucida să o confunde cu un spermatozoid. De regulă, copilul conceput printr-o asemenea procedură se naşte după o perioadă de sarcină de zece luni.

Proteina cu pricina este localizată în celulele originale ale corpului, opt la număr şi aflate la baza coloanei vertebrale. Aici se află sediul lui kundalini şi prima bază fizică a vieții, în care spiritul s-a unit la început cu materia. Cele opt celule sunt juxtapuse într-o formă geometrică alcătuită din două piramide. Patru dintre ele alcătuiesc o piramidă sau un tetraedru, iar celelalte o altă piramidă, dar cu susul în jos. Cele două tetraedre se intersectează. Într-o secțiune bidimensională, imaginea rezultată este Sigiliul lui Solomon, mai bine cunoscut sub numele de Steaua lui David.

Această structură geometrică conține întreaga înțelepciune a universului şi poate fi stimulată fizic sau electromagnetic (tot acesta este punctul în care băieților din Montauk li s-au făcut incizii după răpire). Această structură în formă de tetraedru este penetrată de către magicianul care doreşte să creeze un Copil al Lunii. Conştiința acestuia sau energia sa psihică/sexuală (de natură electromagnetică) activează proteina latentă din centrul celor două tetraedre suprapuse şi trezeşte energia kundalini în zona pellucida. Se creează astfel un copil magic.

Perioada de timp în care se realizează acest act magic trebuie sincronizată perfect şi mai există şi alți factori de care trebuie să se țină seama. Nu ne vom ocupa de ei, dar trebuie să menționăm totuşi că aceasta este metoda prin care poate fi creat fie un Christ, fie un Anticrist. Este, de asemenea, posibil ca în acest „joc" al creației să intre şi un al treilea aspect, în

afara magicianului şi a mamei. Spre exemplu, magicianul poate fi un vehicul pentru Sfântul Duh sau dimpotrivă pentru o forță sinistră, malefică.

Aşa cum sugeram mai înainte, majoritatea şcolilor misterelor de pe această planetă îşi fac o adevărată profesie din acest gen de operații. Nu ne propunem aici să analizăm diferitele motivații şi scenarii care stau la baza acțiunilor acestora. Este suficient să ştim că naşterea Copiilor Lunii este un subiect serios, cu repercusiuni foarte vaste. Echilibrarea energiei christice cu ajutorul energiei anticristice este strict legată de subiectul timpului şi de blocarea noastră într-o anumită zonă temporală.

Dacă frații Wilson au fost într-adevăr Copii ai Lunii, acest lucru ar explica foarte multe lucruri. Cheia acestor explicații ar fi legată de genealogia lor generală şi îndeosebi de cea a părinților lor. Acesta este subiectul investigațiilor noastre, dar ele se desfăşoară cu mare dificultate. Până acum, genealogia ne-a demonstrat că există o legătură cu clanul Cameron. Ni se pare evident că în marele plan al creației, anumite nume sau linii genealogice joacă un rol deosebit în împlinirea unor roluri sau destine aparte.

Ne vom ocupa în continuare de legenda care circulă şi care afirmă că Duncan Cameron s-a născut din nou în anul 1951. Potrivit acestei legende, Alexander Duncan Cameron Senior a primit veşti din viitor prin care i s-a spus că trebuie să mai conceapă un copil. Şi astfel a venit pe lume Duncan, primul său fiu (mai avea o fiică). Dacă este adevărat că Duncan a fost antrenat să devină un Anticrist, ni se pare evident că în spatele acestor operațiuni se ascunde un magician (ceea ce nu înseamnă că naşterea lui Duncan s-a produs dintr-o fecioară, deşi nu putem exclude cu totul această posibilitate). Să fi fost vorba de Duncan Sr. sau de Crowley? Nu ştim decât că între cele două familii au existat nenumărate sincronicități.

În cazul fraților Wilson trebuie să ne punem aceeaşi întrebare. Magicianul ar fi putut fi oricare din cei doi: Crowley sau Duncan Sr. într-o viață anterioară. Deocamdată nu putem decât să speculăm.

Dacă ne menținem în logica legendei, putem postula (la urma urmei, postulatele sunt specialitatea de frunte a unui bun magician!) că Tatăl Wilson sau Mama Wilson au fost contactați, la fel ca şi Duncan Sr. A urmat naşterea fraților Wilson, care au creat un „bulevard" temporal prin care Crowley sau altcineva şi-ar fi putut desfăşura activitatea magică în continuumul spațio-temporal. S-ar părea că toți aceşti Wilsoni, Cameroni etc, reprezintă agenți ai unei forțe care are o influență uriaşă asupra continuumului. Că este vorba de o forță bună sau rea nu are nici o relevanță. Pentru a înțelege mecanismul care stă la baza dualității trebuie să ne ridicăm deasupra ei.

Întorcându-ne la Operațiunea Babalon, putem spune că avem de-a face cu un eveniment care transcende limitele timpului şi ale spațiului. Cameron şi Hubbard au trăsături de familie comune, provenind - se pare - din aceeaşi familie Wilson, şi deci din acelaşi fond genetic. Jack Parsons pare să fi fost un outsider, motiv pentru care a intrat în conflict cu Crowley. Cine i-a creat pe Wilsoni? Jack? Crowley?

I-am povestit teoria mea lui Cameron, care mi-a spus că poate fi ceva adevărat în ea. A fost cel puțin de acord că există o legătură misterioasă între toate acestea. Poate că pe măsură ce va trece timpul, el ne va revela mai multe.

Au rămas multe variabile în această ecuație care nu şi-au găsit încă răspunsul, dar probabil că vom obține cel puțin o parte din aceste răspunsuri în viitor. Noi nu ne-am propus decât să începem jocul, lăsându-l apoi deschis pentru noi mutări viitoare. Inevitabil, acestea ne vor conduce mai aproape de adevăr.

EPILOG

Scopul inițial al acestei cărți a fost acela de a demonstra existența şi desfăşurarea Proiectului Montauk. Experiențele mele personale şi relatările celorlalți demonstrează - în opinia mea - acest lucru. Din păcate, nu toți oamenii doresc să afle ce se ascunde în spatele realității lor, ca să nu mai vorbim de cea a universului. Acest lucru a îngreunat considerabil cercetările noastre.

Factorii oculți şi sincronicitățile pe care le-am relatat au apărut întotdeauna în cea mai surprinzătoare manieră pentru mine. Experimentarea, colectarea şi scrierea acestor informații au reprezentat o cale lungă şi grea. Deşi ne aflăm la sfârşitul acestei călătorii, la orizont au apărut deja noi destinații uluitoare şi noi aventuri posibile.

După părerea mea, Operațiunea Babalon a reprezentat una dintre cele mai fascinante sincronicități, nu numai din cauza subiectul ei, ci şi datorită celor implicați în ea. Până acum nu s-a scris nici o lucrare majoră asupra acestui subiect. Cameron a fost intervievată de sute de ori, dar ceea ce au dorit să afle cei care i-au luat interviuri s-a limitat întotdeauna la Jack. Această ignorare a ei mi se pare un abuz. În realitate, ea a fost rezultatul Operațiunii Babalon, iar viața ei demonstrează din plin acest lucru. Cameron deține cheile multor mistere, cel mai important dintre toate fiind acela al dezlănțuirii energiei feminine. Aceasta a început deja, dar mai are un drum lung de parcurs. Când am cunoscut-o prima oară pe Cameron, am discutat cu ea despre posibilitatea de a scrie o asemenea carte. Nu am renunțat la acest proiect, dar nici unul dintre noi nu s-a angajat ferm că o vom face. De asemenea, Cameron şi-a manifestat interesul de a scrie propria sa carte referitoare la Operațiunea Babalon.

La fel ca şi Cameron, trebuie să ținem seama de teoriile conspirației care au înconjurat Laboratorul de Cercetare a Propulsiei prin Reacție. Potrivit unor relatări, Jack Parsons a fost practic adulat de membrii acestei organizații. La modul cel mai modest, se poate spune că el a fost foarte respectat. O

mare parte din informațiile referitoare la Jack Parsons din această carte au rezultat ca urmare a contactelor cu unul din membrii personalului de la JPL, care m-a sunat din proprie inițiativă, numai pentru a-mi oferi date. Este un mare admirator al lui Parsons şi mi-a promis că mă va contacta de îndată ce va găsi informații noi. Se pare că povestea legată de el nu se opreşte aici.

La fel de multe informații pare să aibă de oferit şi Amado Crowley. Cred că acesta nu a pus încă toate cărțile pe masă; probabil că timpul ne va aduce încă multe surprize în această direcție. El a promis să publice la cea de-a 50-a aniversare a morții tatălui său o serie de documente explozive care indică faptul că Aleister Crowley a fost ucis, iar moştenirea sa legală i-a fost furată. Cum Crowley a murit la data de 1 decembrie 1947, se pare că va trebui să aşteptăm până în 1997 pentru a avea acces la acele documente. Doamna X mi-a spus că s-a aflat deja de aceste documente în diferitele şcoli ale misterelor şi că există mulți oameni preocupați de apariția lor. Amado a promis că îmi va oferi mai multe informații atunci când circumstanțele o vor permite.

Poate cel mai mare indiciu referitor la legătura lui Crowley cu toate aceste evenimente se referă la însemnul heraldic al familiei. Acesta este identic cu arcana „Soarele" din Tarotul lui Thoth, folosit de Crowley, şi este direct legat de Noua Epocă (New Age) şi de emanciparea rasei umane.

Poate că şirul uluitor de sincronicități care există între familiile Crowley, Cameron şi Wilson nu reprezintă decât o formulă magică străveche, construită după structura universului, care ne spune momentul când umanitatea va deveni liberă.

Oricare ar fi adevărul legat de Aleister Crowley, cunoaşterea sa reprezintă un instrument. La fel ca un ciocan, ea poate fi folosită în mod benefic sau pentru distrugere. Depinde de fiecare în parte cum va arăta rezultatul final.

În sfârşit, mai sunt cercetările făcute de Preston, Duncan şi Al Bielek. Cu fiecare zi care trece, noi informații referitoare la Montauk, la ramificațiile acestuia şi la alte proiecte continuă să

ne parvină. Aventura înțelegerii universului continuă şi probabil că nu se va opri niciodată.

Probabil că vom mai vorbi despre aceste subiecte.

Anexa A

L. RON HUBBARD

Despre acest om s-a scris o cantitate uriaşă de absurdităţi. În ceea ce mă priveşte, voi fi cât se poate de scurt şi mă voi limita la informaţiile de bază, obţinute din propriile mele investigaţii.

Hubbard a fost un om extrem de cultivat, cu aptitudini ieşite din comun pentru paranormal. Experienţele sale nu aveau nimic de-a face cu cele ale unui om „normal", aşa că nu este de mirare că puţină lume îl credea. Diferiţi autori şi mai multe tribunale l-au condamnat pentru minciună. Experienţa mi-a demonstrat că nu era deloc un mincinos patologic, aşa cum s-a afirmat despre el; pur şi simplu, afirmaţiile lui erau imposibil de crezut. Ştiind acest lucru, Hubbard, care era un om extrem de pragmatic, le spunea oamenilor ce doreau aceştia să audă. Din această perspectivă, detesta profund establishment-ul, care promovează stagnarea şi ineficienţa.

Cariera militară a lui L. Ron Hubbard este foarte ambiguă şi misterioasă. Dosarul său nu poate fi obţinut de la autorităţi, care admit totuşi că a lucrat pentru serviciile secrete ale Marinei. Nu este de mirare că dezinformările abundă în legătură cu îndatoririle pe care le-ar fi avut în cadrul armatei.

Se ştie că Hubbard a studiat fişele psihiatrice ale tuturor celor care lucrau în Marină şi deţinea informaţii legate de tehnicile mai puţin ortodoxe care se practicau la vremea respectivă. Printre acestea se numărau narcosinteza şi tehnicile de regresie. Din aceste cercetări psihiatrice, la care se adăugau celelalte studii ale sale, a creat dianetica. Aceasta a fost prima tehnică de regresie aplicată pe scară largă, fiind special concepută pentru a fi executată cu uşurinţă de către profesionişti.

Hubbard l-a studiat pe Aleister Crowley şi l-a considerat fascinant. Principiile lui Crowley pot fi regăsite uneori în opera lui Hubbard, fără să putem pune totuşi un semn de egalitate între ele. Hubbard şi-a creat propriile tehnici, fiind mai degrabă

un inovator decât un copiator.

Popularitatea lui Hubbard a devenit din ce în ce mai mare şi nu a avut niciodată probleme cu banii. Biserica Scientologică a devenit din ce în ce mai numeroasă graţie popularităţii lui, devenind legală în anul 1954. Hubbard a avut întotdeauna dificultăţi ca lider de organizaţie, fiind de părere că nu poţi avea încredere în nimeni că „îţi va executa întocmai ordinele". Şi-a formulat propriul sistem administrativ şi ca tot ceea ce a făcut, acesta s-a dovedit extrem de eficient. Scopul era să vândă cărţi, prezentându-şi astfel unui public cât mai larg dianetica şi scientologia. Credea cu sinceritate că acestea puteau salva umanitatea.

Guvernul a dus un veritabil război împotriva lui Hubbard, care s-a prelungit decenii la rând, nesfiindu-se să folosească inclusiv mijloace neconstituţionale. Cred că oficialii erau furioşi că Hubbard dezvăluia informaţii secrete obţinute pe vremea când lucra pentru serviciile secrete ale Marinei. Organizaţia sa a fost percepută ca o ameninţare inclusiv de către J. Edgar Hoover, Richard Nixon şi alte personalităţi ale establishment-ului.

L-am cunoscut pentru prima oară pe Hubbard în anul 1972, când scientologia se afla în plină expansiune. Avea probleme de sănătate, dar nu păreau să-l deranjeze. Nu şi le ascundea de colegii săi. Se considera un fel de cobai experimental şi toate procedeele folosite de scientologie au fost experimentate pe sine.

Hubbard este deseori descris ca un om temperamental, care voia întotdeauna ca lucrurile să iasă aşa cum dorea el. Avea aşteptări foarte înalte, care nu se împlineau de fiecare dată. Adeseori, nu obţinea ceea ce dorea, dar nu continua să forţeze lucrurile. Şi mai des obţinea rezultatele scontate, dar în cea mai mare parte a timpului era ocupat cu cercetările sale. Nu îi supraveghea constant pe ceilalţi. Uneori se izola, dar nu îşi ignora niciodată echipa. Nu l-am văzut furios decât de vreo două ori în viaţa mea, şi atunci numai datorită faptului că cineva făcea greşeli repetate şi nejustificate.

Hubbard obişnuia să afirme că nu şi-ar fi imaginat niciodată

că va deveni atât de popular. Dacă ar fi ştiut, şi-ar fi orientat altfel viaţa. Pe la începutul anilor '70 i-a spus chiar unui prieten de-al meu că ar fi preferat să moară. Corpul său fizic era uzat, dar simţea că trebuie să-l păstreze în viaţă, deoarece devenise un simbol important pentru foarte mulţi oameni care îl urmau.

Circula o glumă care spunea că agenţii guvernamentali făceau periodic pariuri referitoare la cât de repede vor putea să-l arunce pe Hubbard în închisoare. Deşi nu au reuşit niciodată, bănuiesc că se afla sub un atac psihotronic continuu, îndeosebi în perioada când Proiectul Montauk era activ. Aproape întreg anul 1973 şi l-a petrecut în Long Island.

Pe la începutul anilor '80, Biserica Scientologică a devenit o organizaţie foarte mare. Deşi oficiali de rang înalt care făceau parte din rândurile ei au fost închişi sub pretextul unei conspiraţii împotriva Guvernului, Biserica a devenit din ce în ce mai populară, iar numărul membrilor ei a continuat să crească. În anul 1981, când popularitatea ei a atins apogeul, Hubbard s-a retras din activitate şi s-a ascuns, de teamă să nu fie otrăvit. Se pare că membri CIA fuseseră infiltraţi în organizaţie, cu scopul de a ataca diferite facţiuni ale ei unele împotriva celorlalte. Într-adevăr, în această perioadă s-au produs lupte interne incredibile, şi majoritatea celor pe care îi cunoşteam au plecat din organizaţie. Baza de operaţie a acesteia s-a schimbat şi nu a mai fost niciodată aceeaşi.

Hubbard a decedat în ianuarie 1986, la vârsta de 74 de ani. Cu câteva zile înainte de a muri, şi-a chemat omul de încredere, Pat Broeker, şi i-a spus că se pregăteşte să-şi părăsească trupul. Hubbard se temea că oamenii îl vor plânge. I-a spus lui Pat că acest lucru nu era necesar şi că unicul motiv de a plânge era convingerea personală a oamenilor că nu sunt nemuritori.

Am încercat să fiu cât mai obiectiv cu putinţă în schiţarea acestui scurt portret biografic al lui L. Ron Hubbard. Este important să înţelegeţi că acest om avea o cunoaştere incredibilă şi dorea ca întreaga lume să aibă acces la ea. Dacă ar fi fost interesat doar de putere şi de bani, stilul său de viaţă ar fi fost mult mai extravagant. Viaţa lui a avut şi destule

neîmpliniri, şi ar fi fost primul care să recunoască acest lucru. Din păcate, nu am întâlnit nici măcar o singură biografie a acestui personaj care să fie cât de cât corectă.

Cred că cele mai potrivite indicii referitoare la rolul pe care l-a jucat acest om pe pământ sunt cele legate de implicarea lui alături de Jack Parsons şi moştenirea lui spirituală din partea familiei Wilson. Cât despre activitățile sale, majoritatea acestora sunt încă înconjurate de mister.

Anexa B

ALEISTER CROWLEY

Aleister Crowley s-a născut în anul 1875 şi a primit numele de Edward Alexander, pe care l-a folosit până în adolescență. Tatăl său, având acelaşi nume, a fost un producător bogat de bere, care a devenit apoi un predicator al sfârşitului lumii.

Inteligența copilului Crowley a rămas legendară. Se spune că a învățat jocul de şah după ce a privit o singură partidă, după care nu l-a mai putut învinge nimeni. A dus o viață privilegiată, exceptând faptul că i s-a predicat cu forța religia creştină, într-o manieră de-a dreptul abominabilă. Probabil cea mai bună ilustrare a acestui lucru se referă la un incident care s-a petrecut în anii adolescenței, la şcoala în care învăța.

Se pare că profesorul a auzit unele zvonuri legate de anumite legături homosexuale între colegii de şcoală ai lui Crowley. Unul dintre aceştia a fost prins şi obligat sub puterea biciului să dezvăluie numele complicilor săi. Crowley a fost unul dintre cei numiți de acesta, deşi mai apoi avea să nege tot restul vieții că declarația lui ar fi fost adevărată (lucru cu atât mai demn de remarcat cu cât el nu a contestat niciodată, mai târziu, că a fost implicat în relații homosexuale). În dorința de a obține o declarație de la Crowley, profesorul l-a supus în mod repetat pe acesta bătăilor cu biciul. Între două flagelări l-a forțat să recite rugăciuni creştine, în convingerea că va înțelege astfel calea greşită pe care a apucat-o. Din nefericire, Crowley nu ştia exact de ce anume este acuzat. A fost bătut însă timp de două săptămâni ca să recunoască o vină pe care nu o avea. În cele din urmă, exasperat, profesorul i-a spus lui Crowley de ce anume îl suspecta. Crowley i-a răspuns că ar fi mărturisit pe loc dacă ar fi ştiut ce doreşte să audă de la el profesorul. Dezgustat, acesta din urmă l-a expulzat din şcoală.

Întors acasă, mama sa a citit foaia de exmatriculare şi i-a adresat cuvintele devenite faimoase: „Eşti o bestie. Da. Eşti bestia din Apocalipsă - 666!”

Tânărul Crowley s-a simțit uşurat să audă aceste cuvinte,

cu care s-a identificat întru totul. De vreme ce creştinismul se dovedise atât de malefic pentru tânărul nostru, anti-creştinismul trebuia în mod automat să fie ceva bun.

Cărțile care descriu viața lui Crowley trec de regulă cu vederea experiența descrisă mai sus. Noi considerăm că a fost una din experiențele cele mai revelatorii din viața tânărului Crowley.

Tatăl lui Crowley a murit când tânărul avea 12 ani. A fost crescut în continuare de mamă şi de un unchi, până când a plecat la Universitatea din Cambridge. Acolo, a studiat ştiințele fizice şi a primit o educație de tip renascentist. Mulți îl consideră unul dintre cei mai mari poeți ai tuturor timpurilor. Cert este că stăpânea perfect limba engleză (dar şi alte câteva limbi străine).

La vârsta de 20 de ani a moştenit o mare avere, aşa că a abandonat ultimul an universitar. Era deja entuziasmat de studiul ocultismului şi a intrat în mai multe societăți secrete. Ulterior, a ajuns pe poziția cea mai înaltă în ierarhia mai multor ordine străvechi. Printre acestea se numără francmasoneria, rozicrucienii, Ordinul Stelei de Argint şi Ordo Templi Orientis. Ultimul dintre ele, cunoscut şi sub inițialele O.T.O., a fost probabil cel mai semnificativ din viața sa. Ajuns şef al O.T.O., el a scris cea mai faimoasă lucrare a sa, *Magia - teorie şi practică.* Scria cuvântul „magie (magic)" cu k (magick), pentru a o diferenția de magia de salon.

Evenimentul cel mai spectaculos din viața lui Crowley s-a petrecut în anul 1904, la Muzeul Boulak din Cairo. Nu cu mult timp înainte, Crowley şi soția sa, Rose, petrecuseră noaptea în Camera Regelui din Marea Piramidă. În timp ce stătea într-un apartament din Cairo, Rose a intrat într-o stare de spirit diferită, repetând într-una că Aleister l-a ofensat pe Horus, zeul egiptean. Crowley a rămas uluit, căci soția sa nu ştia practic nimic despre mitologia egipteană. Aflată parcă într-un fel de transă, femeia a început să-i spună să îl invoce pe Horus, după care l-a târât după sine până la muzeul Boulak. Acolo, Crowley a rămas şocat. Rose i-a arătat o imagine a lui Horus într-o ipostază numită Ra-Hoor-Khuit. Numărul articolului era „666".

Experiența l-a ajutat pe Crowley să trăiască o stare profundă de iluminare, care i-a schimbat pentru totdeauna cursul vieții.

La scurt timp după aceea, la miezul nopții de 19 martie, el a afirmat că s-a produs echinocțiul zeilor şi că urma o nouă epocă în istoria umanității. A scris apoi un mesaj primit de la Aiwas, îngerul său păzitor, care urma să servească drept punte de legătură între forțele spirituale ale sistemului solar şi umanitate.

Mesajul a fost scris sub forma unei „Cărți a Legii". Lucrarea are la bază un cod de conduită simplu, care sună astfel: „Fă ceea ce vrei - aceasta este întreaga lege. Iubirea este legea, iubirea şi voința care acționează în numele ei. Nu există altă lege în afara lui, fă ceea ce vrei"'.

Aceste cuvinte sunt adeseori interpretate greşit, îndeosebi atunci când sunt citate în talk-show-urile de televiziune sau de autori care nu au studiat magia. Aceştia sugerează că doctrina de mai sus îi încurajează pe oameni să facă ce doresc, de pildă crime, violuri şi furturi. Principiul invocat se referă însă la cu totul altceva.

Crowley a susținut că orice om este o stea. Fiecare dintre noi trebuie să ne mişcăm pe orbita noastră reală, marcată de natura poziției noastre, de legea creşterii noastre şi de impulsurile generate de experiențele noastre trecute.

Potrivit acestei doctrine, toate evenimentele sunt în direct acord cu legea şi toate sunt necesare în teorie. În practică nu există decât o singură acțiune justă (în acord cu legea) la un moment dat. De aceea, este de datoria noastră să stabilim în permanență care este acțiunea justă pe care trebuie să o realizăm în momentul respectiv.

Merită să remarcăm faptul că „thelema", cuvântul grecesc care înseamnă „voință", are aceeaşi valoare numerologică cu cea a cuvântului „agape", care înseamnă „iubire". Acest lucru nu este deloc întâmplător. Fiecare acțiune sau mişcare reprezintă un act de iubire care trebuie să se topească în totalitate. Fiecare act trebuie realizat „la voință", adică trebuie ales astfel încât să împlinească şi nu să zdruncine adevărata natură a făptuitorului.

Metodele tehnice prin care se poate ajunge la această performanță pot fi studiate într-o altă lucrare notorie a lui Crowley, intitulată *Despre magie.*

Este important de ştiut că viața lui Crowley a fost înțesată de scandaluri. Multe dintre acestea au avut legătură cu sexul, drogurile şi ritualurile bizare. Unii l-au acuzat chiar de crimă, cum ar fi sacrificarea fiului său MacAleister. Dacă ținem cont de faptul că nu a avut nici un fiu pe nume MacAleister, ne putem da seama că foarte multe din lucrurile care s-au spus despre el au fost simple aberații. Avea o reputație solidă de magician sau de vrăjitor, şi erau mulți cei care se temeau de el. Cu toate acuzațiile care planau asupra lui, nu a fost niciodată închis; unii pun acest lucru exact pe seama faptului că era un magician atât de bun.

În mod cert, Crowley era foarte versat în actele de magie şi există mulți oameni care cred că el a creat în mod deliberat o perdea de fum în jurul adevăratelor sale activități, cu scopul de a-i îndepărta pe cei care nu meritau cunoaşterea pe care o deținea el. Este posibil ca acest lucru să fie adevărat, ştiut fiind că a angajat o secretară, pe care a numit-o Maimuța lui Thoth, pentru a scrie şi pune în circulație tot felul de zvonuri şi scandaluri în legătură cu el.

Trebuie să îi avertizez pe cititori că omul mediu care citeşte lucrările lui Crowley le poate găsi dezgustătoare din punct de vedere mental sau moral. Pe de altă parte, trebuie să înțelegeți că această respingere reprezintă o tehnică bine cunoscută în magie, prin care ființa este forțată să nu privească într-o anumită direcție. Adevăratul adept trebuie să îşi învingă acest dezgust pentru a descoperi adevărul. Dacă repulsia este prea puternică, este mai bine pentru el să nu afle prea multe.

Metaforic vorbind, am putea compara situația cu privirea unei maşini fără capotă. Dacă privim direct motorul cu combustie internă, acesta ne apare complicat şi respingător. Fără țeava de eşapament, zgomotul său este de-a dreptul oribil. Dacă filtrăm însă sunetul printr-o țeavă de eşapament, motorul începe să toarcă lin, iar dacă îl acoperim cu o capotă, nimeni nu va mai ezita să urce la volan şi să pornească maşina.

Dincolo de adevărurile sau neadevărurile care s-au spus despre el, este cert că Aleister Crowley a urmărit să le dea altora cheia pentru a putea evada din acest univers. El a gravat pe un medalion fraza: „CALEA DE IEŞIRE ESTE PRIN INTERIOR”.

Există numeroase controverse legate de viața lui Aleister Crowley. Principiile ilustrate de el sunt însă mult mai importante decât persoana ca atare. Cred că dacă ar mai fi împreună cu noi astăzi, ne-ar spune un singur lucru:

IEŞIŢI AFARĂ!

Anexa C

FAMILIA SHELLEY

Când prietena mea Joy mi-a spus că a auzit numele de Duncan Cameron timp de mai bine de un an şi jumătate, i-am cerut informații suplimentare. Mi-a răspuns că alături de el apărea numele de Wilson, la care se adăuga un nume care suna ceva gen „Shelby", pe care l-am identificat ulterior ca fiind Shelley. În mod evident, numele se referea la Percy şi la Mary Shelley. Percy a fost un maestru al limbii engleze, fiind considerat de mulți cel mai mare scriitor al tuturor timpurilor. Mary a fost autoarea lucrării *Frankenstein.* Cei doi au trăit o viață exotică şi creatoare, la marginea societății. Despre romantismul lor s-au scris nenumărate romane şi piese de teatru.

Joy mi-a spus că exista o legătură între frații Wilson şi Geneva. Acest oraş este foarte apropiat de locul în care au trăit familia Shelley pe vremea când au scris poveştile de la miezul nopții care aveau să fie transcrise mai târziu în cartea *Frankenstein.* De foarte multă vreme, Geneva este considerată de legendă ca fiind cartierul general al Iluminaților şi al altor organizații conspirative.

Am verificat mai multe cărți, dar nu am reuşit să stabilesc o legătură semnificativă între cei doi Shelley şi familia Cameron sau Wilson. Am întrebat-o totuşi pe Marjorie Cameron, care mi-a relatat o poveste interesantă legată de Dennis Murphy. Acesta a scris cartea *Sergentul,* din care s-a inspirat John Steinbeck atunci când a scris *La răsărit de Eden.* Familia lui Murphy s-a stabilit în frumoasa zonă împădurită din sudul Californiei, la Big Sur, lângă Santa Cruz. Mai târziu, familia a pus bazele Institutului Esalen, o şcoală avangardistă care preda subiecte de metafizică, fiind considerată şi astăzi „foarte californiană". Cameron s-a gândit mult la Dennis Murphy.

Când i-am relatat lui Cameron de posibilitatea existenței unei legături între familia Shelley şi Wilsoni, am întrebat-o dacă deține asemenea informații. Mi-a povestit atunci că Murphy a

dus-o odată să vadă un loc foarte special din Big Sur. La prima vedere, unicul scop al lui Murphy era acela de a o plimba pe dealuri şi de a-i arăta iedera care creştea prin părţile locului. I-a povestit apoi că iedera a fost transplantată din cimitirul lui Percy Shelley. Era ciudat. De ce o fi făcut Murphy atâta drum ca să-i arate această iederă? Cameron nu avea alte informaţii în afară de aceasta.

L-am sunat apoi pe prietenul meu Kenn Arthur şi l-am întrebat dacă ştie ceva despre familia Shelley. Mi-a răspuns că Percy Shelley şi Lord Byron (pentru cei care nu ştiu deja acest lucru, acesta a fost cel mai faimos poet al vremii şi a trăit o vreme alături de cei doi Shelley la Geneva) erau bisexuali. Altfel spus, erau dispuşi să încerce orice fel de experienţe. Nu este deloc greu de crezut că au încercat inclusiv experienţe de magie sexuală. Însuşi conceptul monstrului Frankenstein pare identic cu cel de copil magic, cei drept, cu unul avortat.

Kenn a adăugat că a existat un medium pe nume Marcia Moore care a făcut mai multe regresii în vieţile anterioare cu grupul ei. Trei dintre cei prezenţi s-au dovedit a fi fost în ultima lor viaţă Percy, Mary şi Lord Byron. Mi-a spus şi numele unei cărţi în care era descrisă această experienţă, dar nu am reuşit să găsesc cartea. Când i-am povestit de iedera de la Big Sur, adusă din cimitirul lui Shelley, Kenn mi-a spus că asta explică totul. Marcia Moore a dispărut de pe suprafaţa pământului la Big Sur, prin anii ‘70. Dispariţia ei a fost considerată unul din marile mistere metafizice ale acestui secol.

Am făcut cercetări legate de Marcia Moore şi am descoperit că aceasta a fost o femeie de o frumuseţe uluitoare, care a practicat yoga. A trăit în Manhattan, apoi în Massachussets, înainte de a se muta în California. Avea copii şi se pare că i-a crescut foarte bine. Nu au existat nici un fel de controverse legate de moralitatea ei.

Marcia a făcut experimente legate de anumite plante, încercând să transceandă planul fizic prin invocarea unei conştiinţe superioare. Dispariţia ei a rămas un mister din punct de vedere al poliţiei. Am dus o fotografie a ei la Maria Fix şi am rugat-o să-i facă o scanare mediumică. Nu auzise niciodată de

Marcia, dar mi-a spus pe loc că femeia se afla într-o altă dimensiune. I-am povestit atunci circumstanțele în care a dispărut, iar Maria mi-a transmis o comunicare, potrivit căreia doi bărbați au găsit-o în pădure şi au ucis-o. Cadavrul a fost bine ascuns şi nu a fost găsit niciodată. A adăugat că cei doi criminali erau prieteni dintr-o viață anterioară şi i-au oferit Marciei ceea ce îşi dorea cel mai mult: transcendența. Imediat după moarte, Marcia a rămas şocată şi profund dezorientată. Ulterior, şi-a recăpătat luciditatea şi a atins starea pe care şi-o dorea. La fel ca şi marinarii de pe USS Eldridge, Marcia a fost practic expulzată din această dimensiune. Dacă lectura Mariei este adevărată, antrenamentul spiritual al Marciei a ajutat-o să se descurce mult mai bine în lumea de dincolo decât au reuşit bieții marinari de pe Eldridge.

Noi investigații m-au ajutat să descopăr că Big Sur este situat pe aceeaşi paralelă cu Norfolk, Virginia. Există în zonă un spital psihiatric cu nişte subsoluri uriaşe. Al Bielek şi una din gemenele din Norfolk (vezi capitolul 24) mi-au confirmat că a existat o variantă a Proiectului Montauk la Big Sur.

Mai există un aspect interesant legat de familia Shelley. Se pare că a existat un castel real al lui Frankenstein, care poate fi vizitat şi astăzi. Am găsit de pildă o carte intitulată *În căutarea lui Frankenstein,* semnată de Radu Florescu.

Acesta a studiat notele lui Mary Shelley din acea perioadă de timp şi a demonstrat că cei doi au vizitat probabil castelul. Se pare că soții Shelley s-au cazat la un han din apropiere, s-au îmbătat şi au ascultat toată noaptea legende şi povestiri. Unii țărani din zonă credeau chiar că cei doi străini aveau o legătură cu familia Frankenstein.

Florescu a făcut cercetări exhaustive legate de clanul Frankenstein şi oferă mult mai multe informații decât pot relata eu aici. Unul din strămoşii remarcabili ai clanului a fost baronul Frank von Frankenstein, care a scris o istorie a originilor saşilor din Transilvania. În lucrarea sa, baronul respingea categoric legenda spiriduşilor din Hamelin, potrivit căreia mai mulți copii au fost conduşi de către spiriduşi printr-o gaură făcută în pământ până în Transilvania, unde au

devenit strămoşii saşilor de acolo. Oricum ar fi, legenda prezintă nişte similarități izbitoare cu cea a băieților din Montauk.

Încă şi mai interesantă este prezentarea în carte a unui tânăr alchimist pe nume Johann Konrad Dippel. Acesta s-a născut în anul 1730, la castelul Frankenstein, şi şi-a numit dizertația de doctorat „Frankensteina", care însemna nici mai mult mai mai puțin decât „principiul vieții". Din cauza viziunii sale neortodoxe, a fost expulzat de la Universitatea din Strasbourg (menționăm în treacăt că Strasbourgul a fost unul din oraşele vizitate de Shelley şi locul în care a dispărut aurul nazist, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial).

Cariera ulterioară a lui Dippel pare să o fi urmat pe aceea a eroului din cartea lui Mary Shelley, Viktor Frankenstein. A fost un om genial, care şi-a depăşit cu mult contemporanii. A călătorit în Suedia, a predat oriunde era primit, dar în cele din urmă a ajuns din nou în locul din care a fost expulzat: Universitatea din Strasbourg. După ce a predat timp de doi ani, a dispărut în mod neaşteptat. Se pare că în cimitirul local fuseseră găsite morminte profanate, iar autoritățile îl suspectau de implicare. Acest gen de acuzații l-au urmărit de altfel toată viața.

Dippel s-a întors la studiul alchimiei şi în cele din urmă a revenit în ținutul lui Frankenstein. Zona era împânzită de laboratoare de alchimie; unul se afla inclusiv în castel. A făcut experimente pe cadavre de oameni şi animale şi a inventat diferite remedii vindecătoare şi vopseaua cunoscută până astăzi drept albastru prusian. Filosofia lui Dippel indică o convingere în posibilitatea de a da viață prin intermediul unui ritual magic. În final, a devenit victima diferitelor intrigi şi a continuat să fugă dintr-un loc în altul. Viața lui s-a sfârşit într-o manieră nenaturală şi se spune că trupul său a dispărut.

Curios este că legenda sa s-a amplificat mult după moartea acestuia. Tot felul de alchimişti şi de vânători de comori i-au căutat rămăşițele lângă castel. Deşi relatările din folclor susțin că aceştia nu au avut succes, este posibil totuşi ca lucrurile să stea cu totul altfel. Chiar dacă cineva i-ar fi găsit rămăşițele

pământeşti, ar fi avut tot interesul să nu recunoască acest lucru.

Cartea *În căutarea lui Frankenstein* oferă indicii referitoare la o poveste chiar mai cutremurătoare decât legenda propriu-zisă. Din păcate, istoria oficială (de multe ori modificată de diferite interese) nu poate merge mai departe decât atât. Autorul ne lasă doar gustul dorinței de a afla mai multe atunci când ne vorbeşte de uimitorii făuritori de ceasuri din Elveția secolului al XVII-lea. Se pare că tehnologia vremii era uimitor de precisă; se vorbeşte chiar de existența unor roboți care depăşeau cu mult tehnologia anilor 1960. Aceşti roboți puteau cânta o mare varietate de cântece, folosind instrumente muzicale, dar majoritatea s-au pierdut sau au dispărut în decursul secolelor. Pe ici pe colo, mai poți vedea câte unul prin muzeele europene.

Toate aceste informații ne fac să ne punem întrebări serioase. Ce s-a petrecut la Geneva în ultimele secole? Ce putere se ascundea în spatele tehnologiei folosite de făuritorii de ceasuri din oraşul care a devenit apoi centrul financiar al lumii? Ce simboluri reprezentau acele figurine care ieşeau din ceasuri atunci când sunau ora exactă?

Oare cei care controlează finanțele acestei lumi sunt tot una cu cei care controlează şi manipulează timpul?

Dar intriga nu se opreşte aici...

Anexa D

CAMERON

Cameron este o poetă şi o artistă, fiind probabil cea mai semnificativă figură a mişcării oculte a Zeiței. Născută în Belle Plain, Iowa[15], a fost pasionată de probleme spirituale încă din copilărie, devenind apoi un focar de atracție pentru diferite forme de cunoaştere.

Cameron a intrat în Marina Militară a SUA sub numele de Marjorie Cameron, preferând să păstreze apoi numele de Cameron ca prenume, aşa cum era strigată în timpul serviciului militar. În timpul celui de-al doilea război mondial a lucrat direct cu Marele Stat Major, fiind singura persoană înrolată care a avut această posibilitate. A asistat la acte de corupție incredibile şi s-a plâns la AWOL atunci când fratele ei a fost adus acasă în cămaşă de forță. A fost judecată de Curtea Marțială, dar acest lucru nu apare în dosarul ei.

După ce a părăsit Marina, a intrat în contact cu Jack Parsons, marele savant specializat în rachete, co-fondatorul Aerojet General Corporation. Spre ghinionul Marinei, s-a măritat cu Jack şi a participat alături de acesta la Operațiunea Babalon. Aceasta a constat într-un ritual magic extrem de ambițios, ale cărui repercusiuni mai pot fi simțite şi astăzi. La scurt timp după operațiune, cerul Statelor Unite a fost invadat de nenumărate OZN-uri.

Un an mai târziu, Cameron l-a părăsit pe soțul ei şi l-a căutat pe Aleister Crowley, convinsă că era fiica lui magică. Chiar când ea ajungea la Paris, Crowley murea. După ce a primit şocanta veste, Cameron s-a decis să intre într-o mănăstire de lângă Geneva, în Elveția. Trei săptămâni mai târziu, a trăit una din cele mai profunde experiențe din viața ei. S-a trezit în fața unei oglinzi şi a avut o reacție spontană. Şi-a

[15] Belle Plain este locul în care se găseşte cel mai mare gheizer artezian din lume. Cameron este convinsă că acest lucru are o semnificație aparte, căci există o legendă care afirmă că apa acestui gheizer este legată prin canale subterane de Loch Ness, locul în care a trăit Aleister Crowley şi în care au apărut poveştile cu monstrul din lac.

scos toate hainele şi a început să urle, ca o fiară sălbatică. Prin această acțiune eliberatoare, a scăpat de tendința de negare a naturii sale umane care o cuprinsese după auzirea veştii despre Aleister Crowley, şi Cameron s-a întors la soțul ei, în Pasadena.

Când Jack Parsons a murit, în anul 1953, Cameron s-a mutat în Mexic şi a intrat într-un grup alcătuit din artişti şi scriitori faimoşi. Un preot catolic renegat a încercat să o ardă pe rug, dar planurile sale au ieşit la iveală (de altfel, a şi fost anatemizat ulterior de Biserica Catolică). Cameron s-a întors în cele din urmă la Los Angeles, continuând să lucreze ca actriță, artistă şi poetă. Viața ei a continuat să semene cu un roman de aventuri, şi mai târziu ea s-a măritat cu Sheridan Kimmel. L-a inspirat pe Ken Kessey atunci când a scris cartea *Zbor deasupra unui cuib de cuci* (personajul McMurphy).

Cameron nu este foarte cunoscută publicului larg, dar a fost una din cele mai mari revoluționare a epocii noastre. A apărut în numeroase filme din cultura underground, iar unul din desenele ei vizionare a condus la închiderea unei galerii de artă de către cenzură. Evenimentul a creat un precedent artistic şi juridic privind încălcarea libertății de expresie artistică. Serialul său audio *Superwoman (Superfemeia)* continuă să fie transmis cu regularitate la posturile de radio din Los Angeles. Pe scurt, Cameron este o femeie de o profunzime uluitoare, încă insuficient descoperită.

Anexa E

JACK PARSONS

Am discutat deja în această carte despre principalele elemente legate de Jack Parsons şi de viaţa lui, absolut unică. Există numeroase alte intrigi asociate cu el care nu ţin de obiectul acestei cărţi, dar care merită totuşi să fie amintite.

Atâta vreme cât munca lui de cercetare a rachetelor a condus la înfiinţarea Aerojet General Corporation şi la obţinerea unor contracte guvernamentale (anterior celui de-al doilea război mondial), el a prezentat un mare interes pentru complexul militar industrial. I s-a apreciat, de asemenea, geniul şi capacitatea de inovare tehnologică. Faptul că era însă şi magician a stârnit uimire şi iritare în rândul militarilor. A fost urmărit îndeaproape, iar Guvernul l-a supravegheat în permanenţă.

Se crede că unul dintre agenţii guvernamentali care trebuia să-l spioneze pe Parsons a fost chiar L. Ron Hubbard. Acesta susţinea că a fost trimis de serviciile secrete ale Marinei pentru a pune capăt practicilor de magie neagră printre oamenii de ştiinţă de la Cal Tech. Cameron atestă această afirmaţie inclusiv în ceea ce o priveşte. Cert este că cei doi au sfârşit prin a face experimente împreună. Hubbard avea să ţină mai târziu conferinţe pe marginea operei lui Aleister Crowley, fiind bănuit că a fost implicat el însuşi în operaţiuni de magie.

Dicţionarul magicienilor îl citează pe Colin Wilson afirmând că Parsons a fost sfătuit de o putere superioară „să declare război autorităţilor care nu dau dovadă de curaj şi bărbăţie... autorităţii preoţilor mincinoşi, a judecătorilor corupţi, a poliţiştilor incorecţi, solicitând să se pună capăt restricţiilor şi inhibiţiilor, constrângerilor, înregimentării şi tiraniei legii". Puterea superioară a fost identificată mai târziu ca fiind Hubbard, dar acest lucru a devenit posibil numai spre sfârşitul anilor 80, după moartea acestuia. Această identificare pare credibilă, căci a fost făcută simultan de mai multe persoane.

Indiferent de rolul real al lui Hubbard, este cert faptul că

acesta a avut de împărțit mai multe secrete cu Parsons. Hubbard a scris o carte intitulată *Excalibur* în care descria secretele vieții. Potrivit legendei, toți cei care au citit manuscrisul au înnebunit; de aceea, el a sfârşit prin a retrage cartea. Principala operă a lui Parsons a fost la fel de bine păzită. Amândoi au participat la ceea ce se consideră a fi experimentul de magie sexuală cel mai faimos şi mai semnificativ al acestui secol. Cameron susține că nici unul dintre ei nu şi-a revenit vreodată pe deplin în urma acestui experiment.

Un alt prieten foarte bun al lui Parsons a fost Robert A. Heinlein, „Părintele science-fiction-ului". Heinlein frecventa aceleaşi cercuri ca şi Hubbard, şi amândoi au participat la operațiuni de magie şi la şedințele O.T.O. Nu întâmplător, amândoi erau ofițeri de marină. Heinlein şi-a adus o contribuție importantă la schimbarea acestei lumi prin scrierea lucrării *Străin într-o țară străină,* care a devenit mai târziu Biblia mişcării hipiote. A creat cuvântul „grok", care înseamnă înțelegere profundă, şi şi-a bazat întreaga operă pe filosofia O.T.O. Relația dintre Heinlein şi Jack Parsons este admirabil şi în numeroase detalii descrisă în edițiile de primăvară, vară şi toamnă ale revistei *Green Egg* din anul 1992.

Parsons cunoştea foarte mulți oameni faimoşi, cel mai puternic din punct de vedere politic fiind probabil Howard Hughes, regele industriei aerospațiale. Cercetările lui Cameron indică faptul că Hughes a controlat practic CIA după 1949. Această perioadă de timp este interesantă, întrucât s-a petrecut imediat după faimosul său accident aviatic. Hughes era un pilot entuziast de avioane şi a deținut câteva recorduri mondiale. Spre sfârşitul anilor '40 a fost aproape ucis de un asemenea accident şi a intrat în comă profundă. Medicii credeau că din el a rămas doar o legumă. Şi-a revenit însă într-o manieră miraculoasă, care s-a dovedit ulterior a nu fi atât de miraculoasă cum se credea. Cert este că după acel moment a devenit extrem de excentric şi a căpătat un comportament ciudat. Sună ca o speculație, dar nu ni se pare deloc exagerat să afirmăm că Hughes a fost readus la viață de către extratereştri, care l-au programat aşa cum au dorit. A căpătat o

putere psihică, politică şi financiară imensă şi nu este exclus ca aceasta să fi condus chiar la moartea lui Parsons.

Dacă Hughes a devenit un monstru al CIA, putem bănui că disprețul lui Jack Parsons față de autoritățile de orice fel nu i-a fost de prea mare folos acestuia. În iunie 1952, chiar înainte de a pleca împreună cu Cameron în Mexic, într-o excursie programată de mult timp, Parsons a murit într-un accident de laborator absolut misterios. Anumite legende populare, dar iresponsabile, afirmă că s-ar fi sinucis din cauza unor duşmani imaginari. În realitate, în acea zi s-au petrecut două explozii, din care una la un etaj inferior. Practic nu avea cum să le provoace singur. Cineva l-a ucis, iar Cameron este sigură că cel care a stat în spatele întregii operațiuni a fost Hughes. Întrebarea care se ridică este: „Cine a stat în spatele lui Howard Hughes?".

Hubbard avea să afirme după moartea lui Parsons că a fost fericit să cunoască un om de talia lui Jack. La două săptămâni după moartea sa, Capitoliul a fost survolat de OZN-uri. Tot la scurt timp avea să înceapă şi vânătoarea guvernamentală după Hubbard. Lumea nu a mai fost niciodată aceeaşi de atunci încolo.